

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198835

UNIVERSAL
LIBRARY

—5,000

MANIA UNIVERSITY LIBRARY

Accession No.

to be returned on or before the date last marked below.

ಅಗ್ನಿ ಸಾಹಿತ್ಯ: ಎರಡು.

ಕೊಲೆಯ ಕೈ

[ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ ಪತ್ಯೇದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿ]

“ ಎಚ್ಚಾರ್ಕೆ ”
ಬರೆದುಡು.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನ, ಗದಗ.

ಕೊಲೆಯ ಕೈ

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ: ಜನೆವರಿ, ೧೯೫೫

ಹಕ್ಕುಗಳು ಕಾದಿರಿಸಿವೆ.

ಬೆಲೆ: ಕೇವಲ ಎಂಟುಣಾಣೆ.

ಪ್ರಕಾಶಕಿ ಮತ್ತು ಸಂಪಾದಕಿ :

ಶ್ರೀಮತಿ ಶೀಲಾ ರಾವ್,
ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನ,
ಕಿಟ್ಟಿ, ಗದಗ.

ಮುದ್ರಕರು :

ಹ. ಸ. ನಂದಿಗೌಡ,
ಶಂಕರನಾರಾಯಣೀ ಪ್ರೆಸ್,
ಸ್ವೀಶನ್ ರೋಡ್, ಗದಗ.

ಆನಂದ ಏನೋ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಾಂಧೀ ಬಜಾರ್ ಕಡೆಯಿಂದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಆವನು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೂ, ಏನೋ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೂ ಕಾರಣಗಳಿದ್ದುವು. ಸಪ್ತಯಾದುದನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದುದರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗೋಣ ಆವನು ಮನೆಯಿಂದ ಅಧೀನಿಗೆ ದಿನವೂ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೇ ಪದ್ಧತಿ. ಆದರಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣವೇ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದು ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೂ ಈಗ ನಾವು ಹೇಳಲು ಹೊರಟಿರುವ ಕತೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿದೆ.

ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಮೂದಲನೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆನಂದನದು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಬಸ್ಸು ಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವನಿಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮುಖವಾಗಿ ಸಿಗರೇಟು ಸೇದಿಕೊಂಡು ಜಟಕಾದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ವಾಕೋನೋಬೈಲ್ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಕಾಸೂ ಉಳಿಯಿತು. ದಾರಿಯೂ ಸವಿಯಿತು.

ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಹೀಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಟಕಾದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಜಟಕಾ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಬಿ ತನಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅರ್ಧ ಉದ್ದ, ಅರ್ಧ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾಮೂಲು ಗಿರಾಕಿಯಾದ ಆನಂದನಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

“ಕಾಲ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತು, ಸ್ವಾಮಿ”

“ಯಾಕಯ್ಯ, ಏನು ವಿಷಯ?”

“ಈ ಔರತ್ ಲೋಗ್ ಇದ್ದುದಲ್ಲ, ಹರಾಂ ಆಗಿಬಿಟ್ಟದ್ದಾವೆ”

ನಗುತ್ತಾ ಅನಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಯಾಕೆ ಹರಾಂ ಆಗಿದಾ ದೆ?”

“ಇಸ್ಕೂಲು, ಕಾಲೇಜುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುವು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬೇರೇ ಬಂತು.”

ಅನಂದಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದುದು ಅದಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲದ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಬೈಯುವಂತಹ ಘಟನೆ ಜಟಕಾದ ಸಾಬಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯಿತು - ಎಂಬುದು.

“ವಿಷಯವೇ ಹೇಳಬೇಡಿ ಏನೋ ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲ”

“ಅವಸರವಡಬೇಡಿ, ಸ್ವಾಮಿ. ನಿರಾಸ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿ”

ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅನಂದ ಕೇಳಿದ

“ನಾಹೇಬು, ವಿಷಯವೇನು, ಹೇಳು”

“ಪೊನ್ನೆ ಒಂದು ಹುಡುಗಿ ಬಂದು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುವ ಹುಡುಗಿ ಎಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುವುದೇನು, ಸ್ವಾಮಿ, ಫಿಲಂ ಇನ್ಸ್ಟಾರ್, ಫಿಲಂ ಇನ್ಸ್ಟಾರ್ ಇದ್ದ ಹಾಗಿದೆ, ಎನ್ನಿ. ನಾನು ಒಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ ನಿಮ್ಮ ಜನ ಇದ್ದಾದಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಅಕ್ಕಲ್ ಇಲ್ಲ- ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಮೊದಲು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಹರಾಂ ಹುಡುಗರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಗೊತ್ತೆ? ಮುಂದೆ ಬನ್ನಿ ಅಮ್ಮ, ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಅಮ್ಮ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವ ನೆವನಾಡಿ ತಮ್ಮ ಮುಂಗೈಯ್ಯಗಳಿಂದ ಹೆಂಗಸರ ಪೈ ತಿವಿಯುತ್ತಾರೆ

ಎಲ್ಲೆಯೋ ಹೊರಬ ಕತೆ ಎಲ್ಲೆಗೋ ಬಂದಿತ್ತು. ಅನಂದ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡವನಂತೆ ಕೇಳಿದ.

“ಅ ಫಿಲಂ ಸ್ವಾರ್ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದ್ದೆಲ್ಲ, ಆ ಹುಡುಗಿ ವಿಷಯ ಹೇಳಯ್ಯ”

“ಅದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಸ್ವಾಮಿ. ಮೊಳಕೈಯಲ್ಲಿ ಪೈ ತಿವಿಯುತ್ತಾರೆಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಬೇಇಜ್ಜತ್ ನಾನಲ್ಲ. ಅದೇ ಕೇಳಿ ನಾನು ಗಾಡಿ

ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಬಂತು. ನಾನು
 "ಹಂಬಾರ ಮುಂದೆಬನ್ನಿ, ಅಮ್ಮ" ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೇ ಮುಂದೆ ಬಂದಳು.
 ವೈಗೆ ವೈ ತಗಲುವಂತೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಅಂಗೈಯನ್ನು ತೊಡೆಯ
 ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು "ನೀನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತೀಯೇ,
 ಸಾಹೇಬು" ಎಂದಳು

ಆ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕೈ ತೆಗೆದು ಹೊಡೆದಂತಾ
 ಯಿತು. ಆನಂದನಿಗೆ, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಜೊಲ್ಲು ತಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ

"ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ, ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ?"

"ಆಮೇಲೆ ಏನು. ಸ್ವಾವಿ, "ಇಳಿ, ಮೊದಲು ಗಾಡೀ ಇಳಿ," ಎಂದು
 ಹೇಳಿ ಇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು"

ಕತೆಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಅದರೂ ಒಂದು ಸಮಾ
 ಘಾನ ಫಿಲಿಂಸ್ವಾರ್ ಅಂತಹ ಹುಡುಗಿ ಜಟಿಲ ಸಾಬಿ ರಬುವ್
 ಆಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು.

"ಅದೇಕೆ ಇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು?"

"ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟು ಸ್ವಾಪು ನಾನು ದೋ ಔರತ್, ಚಾರ್ ಬಚ್ಚಿ,
 ಏಕ್ ಕುತ್ತೇ ಸಾಕಬೇಕು, ಸಂಸಾರಿ ಅಧಮೀ ಇದ್ದೀನಿ ಈ ರಂಡೀ
 ಕರೆಯುತ್ತಾಳೆಂದು ಅವಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ನಿವೃತ್ತಹವರು
 ಮುಖದ ತುಂಬಾ ಉಗಿಯುವುದಿಲ್ಲವೇ?"

"ಇಳಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆಯಾ?"

"ಓ. ಮುಖ ಮೂತಿ ನೋಡದೇ ಇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು"

"ಅವಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದೆ, ಸಾಹೇಬು"

"ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ"

ಎಂಥಾ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಫಿಲಿಂಸ್ವಾರ್ ಅಂತಹ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು
 ಇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು
 ಹುಡುಕುವುದು ?

ಕತೆ ಕೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆನಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು
 ಬಿಟ್ಟು ಸಸ್ತಗೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ.

ತಾನು ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತು ಕತೆ ಹೇಳಿಯೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವೇನೋ ಎಂದು ಸಾಬಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕಡೆಯ “ತುರುಪು ಎಲೆ” ಇಳಿಸಿದ.

“ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ, ಸ್ವಾಮಿ”

“ಹೀಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೇ?”

“ಸಿಕ್ಕದೇ ಏನು, ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾಳೆ”

ಒಣಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಕುಡಿ ಚಿಗುರುವಂತಿದೆ.

“ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾಳೆ?”

“ಮನೆಯಲ್ಲಿ”

“ಅವಳ ಮನೆಯು ಗೊತ್ತೆ?”

“ಗೊತ್ತು”

“ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಬುದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಎಂದೆಯಲ್ಲಾ”

“ಆದರೂ ಮನೆ ಗೊತ್ತು, ಸ್ವಾಮಿ. ಯಾವುದೋ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವನು ಪಾಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆಗ ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಗಾಡಿ ಕರೆದಳು. ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾನು ಇಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು”

“ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ಅವಳ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ?”

“ಮಾಗಡಿ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ”

“ನನಗೆ ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತೀಯಾ?”

“ತೋರಿಸುವುದೇನು? ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳಿ, ನಿಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮಿಲಾಯಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ”

“ಮಿಲಾಕತ್ತಿನ ಮಾತು ಆಮೇಲೆ. ಮೊದಲು ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡಬೇಕು”

“ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲೆ?”

ಸಾಹೇಬು ಫಿಲಿಂಸ್ವಾರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವವರೆವಿಗೆ ಬಂದಿ ದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ ಆದರವಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸುವುದು? ಕಷ್ಟ ಗಾರಳು ಎಂಬ ನೆವದಿಂದ ಅಸೀಸಿಗೆ ಕರೆಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಚಾಣಾಕ್ಷ

ಗುವಾಸ್ತ ವಿಸಯ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಮನೆಗಂತೂ ಕರೆಸು ವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ, ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ ತಂಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲ ಗಜಗಜನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ.

“ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ?”

“ಅಯ್ಯೋ! ಅಲ್ಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಅಣ್ಣ ಬೆಳಗಾಗ ಎದ್ದವನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ವಾಸ್ತು ಬರುವುದು ಸಾಯಂ ಕಾಲ. ಆದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಅತ್ತಿಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೂ ಇವಳಿಗೂ ಬಹಳ ದುಷ್ಟ”

“ಸರಿ, ಯಾವುದಾದರೂ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ರೂಂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ”

“ಉಹುಂ, ಸಾಫ್ ಸೀದಾ ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳಿ. ಅದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗಿ. ಟೈಸ್ ಹೊಡೆದುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಳು. ಕೆಲಸ ಹೋಗಿ ಗತಿ ಇಲ್ಲದೇ ಅಣ್ಣನ ಮನೆ ಸೇರಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವಳಿಗೂ ಅವಳ ಅತ್ತಿಗೆಗೂ ಜಗಳ. ಅಲ್ಲಿರಲಾರೆ ಎಂದು ಗೋಳಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಯಾರಾದರೂ ಸರಿಯಾದವರು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಹೇಳು. ಮಾನವಾಗಿ ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದಳು. ನಾನೂ ನೋಡಿದೆ. ತಾವೇ ಸರಿ ಎಂದು ನಿನಗು ಹೇಳಿದೆ”

“ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊಡೆದಳು-ಎಂದೆ”

ಸಾಬಿ ನಗುತ್ತಾ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದ.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಝೂಟಾ, ಸಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿದೆಯೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಸಾಬಿ.

“ಎಂಟು ಎಂಟೂವರೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೀ ಹೇಳು”

“ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ, ಸಾಮಿ. ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇ ನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬರಬೇಕು. ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟ ವೇಳೆಗೆ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕು

ಚಿನ್ನದಂತಹ ಹುಡುಗ ಸಿಕ್ಕುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗ ದಿದ್ದರೇನಂತೆ! ಗುನಾಸ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

“ಸರಿಯಪ್ಪ, ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬರಲಿ. ಹುಡುಗ ಯನ್ನ ಒಂದು ಬಾರಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ”

“ನನ್ನನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ”

“ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತೇನೆಯೇ!”

“ಹಾಗಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ನೀವು ಮಿಲಾಕತ್ ಆಗುವ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮರೆತೀರಿ, ಅಂತ ಹೇಳಿವೆ”

“ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೋ. ನಾಯಂಕಾಲ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆಯೆ?”

ಸಾಬಿ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ ಆನಂದ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಬಳಿ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಸಾಬಿಯ ಕುದುರೆ ಗಾಡಿ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನ ಒಳಗೆ ಬಂದಿತು. ಸಾಬಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯುವತಿ ಇದ್ದಳು.

ಆನಂದ್ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ. ತಾನು ನೋಡುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ವಪ್ನ ದಲ್ಲಿಯೋ ಜಾಗೃತಾ ವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೋ ಎಂದು ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಂಡ ನೋಡಿದ ತನ್ನ ಮೈ ಜಿಗುಟೆಕೊಂಡು ನೋಡಿದ. ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದಾನೆ ಆ ಹುಡುಗನುಂದರಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಸುರಸುಂದರಿ.

ಸಾಬಿಯ ಕಣ್ಣು ಸನ್ನೆಯ ಸುಳಿವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆನಂದ್ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತ. ಯುವತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿದು ಅವನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಗಾಡಿಯವನು ಕೇಳಿದ.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಡಿಸುಲಿ ಸಾಮಿ”

ಆನಂದ್ ಹುಡುಗಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಅಂದ

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ”

ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗೋಣ"

ಆವನ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಪಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು. ಈಗಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಹೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಬೆಳಗಿಗೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಡೆ ಯವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಬಹುದು. ಆವನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಅಥವಾ ಮನೆಯವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಬಹುದು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕತ್ತಲಾಗುವವರೆಗೆ ಕಾದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಯದಲ್ಲವೇ ?

"ನೀವು ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತೀನೆಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಬಂದಿದ್ದೀರಲ್ಲವೇ ?"

"ಹೌದು"

"ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯಾವುದಾದರೂ ಥಿಯೇಟರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದೆಂದು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ"

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ"

ಗಾಡಿ ಪ್ರಭಾತ್ ಥಿಯೇಟರಿನ ಬಳಿ ಹೋಯಿತು. ಗಾಡೀ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯುವತಿ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡಲು ವ್ಯಾಸಿಬೇ ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆನಂದ್ ನೋಟಿನ ಕಂತೆ ತೆಗೆದು ಐದು ನೋಟುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕೊಟ್ಟು "ಸರಿ. ನಾಳೆ ನೋಡೋಣ" ಎಂದ.

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಇರಲಿ ಎಂದು ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ತಂದಿದ್ದ. ನೂರು ಹೊಸ ರೂಪಾಯಿ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಓದಿ ನೋಡುವ ಕಂತೆ ಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದ.

ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಕ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇಬರೂ ಚಿತ್ರ ನೋಡುವುದಾಗಿ ವರು.

ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತು ಸಿನಿಮಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ಆ ಸಂದರ್ಭ ಹೇಳಿದಳು.

"ಫಿಲಿಂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸ್ವರೂ ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ನೋಡೋಣ"

"ಬೇಡ. ಎದ್ದು ಹೊರಟುಹೋಗೋಣ"

ಎಂದು ಬಂದರು. ಪೊರಗಡೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಹುಚಿಕ್ಕಿಯ ದೀಪಗಳು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋರಬಿರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಲಗಡೆ ಆಟೋ ರಿಕ್ಷಾಗಳು ನಿಂತಿದ್ದವು. ರಿಕ್ಷಾ ಕರಿಯೋಣವೇ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಇಂಥಾ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ರಿಕ್ಷಾ ಹತ್ತು ಎಂದರೆ ಏನನ್ನುತ್ತಾಳೆ? ಬೇಡ. ಇನ್ನಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದು ಸುಜೀವಾರ್ ಚತ್ರದ ರಸ್ತೆಯ ಟ್ಯಾಕ್ಸೀ ಸ್ಟಾಂಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಅವಳನ್ನು ಹತ್ತಿಸಿ, ತಾನೂ ಹತ್ತಿ ಸೌತ್ ವೆರೇಡಿಸ ಕಡೆ "ಬಿಡು" ಅಂದ.

ಟ್ಯಾಕ್ಸೀ ವೇಗವಾಗಿ ಹೋರಟಿತು.

‘ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಿಡು’

ಗಾಡಿಯ ವೇಗ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ.

“ನೀವು ಏನಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದುಂಟೆ ?”

ಅವಳು ನಗುತ್ತಾ “ಏನಾದರೂ ಎಂದರೆ ?” ಅಂದಳು.

“ಏನಾದರೂ ಸೈಗಿಯಾ ?”

“ನೀವು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಹಾಗೆ”

ಪಿಂಕ್ಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವನಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು.

ಇಬ್ಬರೂ ತೋಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋರಟಿರು.

ಅನಂದ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ.

ಅಲ್ಲಿ ಮಂದಪ್ರಕಾರವಿದ್ದರೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುವಷ್ಟು ಬೆಳಕಿತ್ತು.

ಜರೀ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ನವರಾವ ಮಾಸಲು ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಬಣ್ಣದ ರವಿಕ ತೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಸೀರೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಸುತ್ತಿನ ಬಳಿ ನೋಡಿದರೆ ಸಣ್ಣ ಸೊಂಟದ ಮೇಲ್ಭಾಗ ಸೆರಗು ಹೊದಿದ್ದರೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ರವಿಕೆಯಿರುವುದು ಅದರ ಮೇಲುಗಡೆಯಲ್ಲ.

ಬಳಕಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ಅವಳೊಡನೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೂ ಒಂದು ಹೆಮ್ಮೆ.

ಪಿಂಕ್ಸು ಕಂಟೋನ್ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾರು. ಪಿಶಾಲವಾದ ಉದ್ಯಾನ. ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆ. ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕುರಿರ. ಅದರ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಆನಂದ್ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು.

ಅಲ್ಲಿಗವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಜಗುಲಿಯ ಮೂರು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೈ ಹಿಲ್ಡ್ ಮಗಳಿಂದ ಕಟಕಟನೆ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಕುಳಿತುಕೊಂಡನಂತರ ಬಂದು ಸಿಂತ ಬಾಯಿಸ್ತು ಕುರಿತು “ಇವರಿಗೆ ವೈಫ್. ನನಗೆ ಬ್ರಾಂದೀ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದೆ.

“ಅವಳು ವೈಫ್ ಬೇಡ. ನನಗೂ ಬ್ರಾಂದಿಯನ್ನೇ ತಾ” ಎಂದಳು.

ಬ್ರಾಂದೀ ಬರುವವರೆವಿಗೆ ಅವರು ಸರಸ್ವರ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವಳದು ಚಂದ್ರನಂತಹ ಮುಖಬಿಂಬ. ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತಹ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಮೋಡಗಳಂತಹ ಮುಂಗೂದಲು. ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಂತಹ ಮಂದ ಹಾಸ.

ಪೌಡರ್ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಹುಬ್ಬು ತಿದ್ದಿದ್ದಳು. ತುಟಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಈ ಕೃತ್ರಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳಲ್ಲವೇ ಎಂದುಕೊಂಡ. ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ವೈಯ್ಯಾಳಕ್ಕೆ ಆ ವೆಷ ಭೂಷಣಗಳು ಬೇಕು. ಆ ವೆಷ ಭೂಷಣಗಳಿಗೆ ಕೃತ್ರಿಯವಾದರೂ ಆ ಅಲಂಕಾರಗಳು ಬೇಕು.

ಬೇರರ್ ಎರಡು ಗ್ಲಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಂದಿ ತಂದಿಟ್ಟು ಸೋಡಾ ಸುರಿದು ಹೊಶಟುಹೋದ.

ಅವಳು ಮೇಜವನ್ನು ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮುಂದೆ ಮಧು ಸಾತ್ಯ ಯಿತ್ತು:

ಮುಂದೆ ಮಧು ಸಾತ್ಯೆ. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಚೆಂಡುಗಳಂತೆ ಸಿಂತ ಕುಚಗಳು. ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ಮಂದಹಾಸವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿರುವ ತುಟಿಗಳು ಚುಂಬಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎನೋ ಎಂಬಂತಿರುವ ತುಟಿಗಳು.

ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲೀನನಾದ ಆನಂದ ಮುಂದಿದ್ದ ಗ್ಲಾಸನ್ನೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟ.

“ಯಾಕೆ ಕುಡಿಯಬೇಕು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರಿ?”

ಬಿಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು, ಗ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದು ಕುಡಿದ. ಅವಳೂ ಕುಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಕುಡಿದರು.

ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಡಿದನಂತರ ಅವಳು ತನ್ನ ವಿಷಯವೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ವಿಮಲೆ. ಪಾರ್ಟ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಟೈಪಿಂಗ್ ವಾಸಾ ಗಿದೆ. ರೇಷ್ ಇದ್ದಾಗ ಫ್ರೆಡ್ ಡಿಸಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಕೆಲಸ ಎತ್ತು. ಆದು ಹೋಯಿತು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳು. ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆಗ್ಲಾನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ನರಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ. ತಾನು ಜೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಗ ಅಂದರೆ ಅಪ್ಪ ಬದುಕಿದ್ದು ಆತನಿಗೆ ಸೇಷ್ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮಹಾರಾಣೀ ಕಾಲೇಜ್‌ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಹುಡುಗಿಯರು ಬಂದು ಜಟಿಕಾ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು ಈ ಸಾಬಿಯೇ. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಕನ್ನು ಬಲ್ಲ “ಒಳ್ಳೆಯವರೊಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅದರಿಂದ ಬಂದಳು ಈ ತಂದನೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಕಷ್ಟವೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆನಂದ ಕರೆಸಿದನೋ ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಆ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಒಳಗಿರುವ ರೂಮುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡಬಹುದು.

ಆ ದಿನ ವ್ಯರ್ಥವಾದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಬಾರ್‌ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. “ನಮ್ಮನ್ನೂ ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ನಮ್ಮ ಮನೇಕಡೆ ಬರಬೇಡಿ. ನಾನೂ ಮನೆ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಟೋ ರಿಕ್ಷಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಬಳಿಯೇ ಭೇಟಿಯಾಯಿತು ಪುನಃ ಪಿಂಕ್ಸಿಗೆ ಹೋದರು. ಆನಂದ ಒಳಗಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು

ಹೋದ. ಇಬ್ಬರೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅದು ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಕೋಣೆ.

ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿದ ನಂತರ ಆನಂದ ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದೂ ಆಯಿತು.

ದಿನವೂ ಸಿಂಕ್ಸಗೋ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗಾದರೂನೋ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ಆನಂದನ ಮನದಿಷ್ಟವೂ ಪೂರೈಸಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿಮಗಾಗಿ ನಾನು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಗುವುದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಗೌರವವಲ್ಲ. ದಿನವೂ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಲಾಟೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನೀವು ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡಿಬಿಡಿ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ”

ಅವಳು ಹೇಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ಮನೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮನೆಗಳು ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆ ಕಷ್ಟವೇ ಆನಂದನಿಗೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಗಾಂಧೀ ಬಜಾರಿನಿಂದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಆನಂದ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ವಿಮಲೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಇನ್ನೂ ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು.

೨

ಅವನು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಮಾದ ಒಂದು ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು.

ಸಾಯಂಕಾಲ. ಕತ್ತಲು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಬೀದಿಯ ದೀಪಗಳು ಕತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊಡ್ಡ ಮೊಡ್ಡ ಸಾಲು ಮರಗಳಿಂದ ಅಷ್ಟವಾದ

ನಾರ್ಡ್ ರೋಡು ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕತ್ತಲಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬುವನ್ನು ನೋಡಿದವರೇ ಬಲ್ಲರು.

ರಸ್ತೆಯ ಬಲಗಡೆಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಆನಂವ್ ಆಲೋಚನಾನುಗ್ನನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಎದುರುಗಡೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಬೀದಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಉದ್ದವಾದ ಓವರ್ ಕೋಟು. ತಲೆಗೆ ಮುಳ್ಳು ಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ವಾಕಿಂಗ್ ಸ್ಟಿಕ್ ಹಿಡಿದು ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪುಟಪಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬೀದಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಎಡಗಡೆಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಜನಗಳೂ, ಪಾಪನಗಳೂ ಆಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮುದುಕ ಎಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಬಂದರೇನು ?

ಆದರೆ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೂಡ್ಡದೊಂದು ಹಳೆಯ ಕಾರು ಧುಮುಗುಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಬಂತು. ವೀಸವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆವರ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಲ್ಲಿ 'ಎಲ್' ಎಂದು ಬರೆದ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಡ್ ಬೋರ್ಡು ತಗುಲಿಸಿ.

ಕಾರು ಬರುತ್ತಿರುವ ತರಹ ದೂರದಿಂದಲೇ ಆನಂವ್ ಗಮನಿಸಿದ. ಡ್ರೈವರು ಕಾರು ನಡೆಸುವುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಂತಿತ್ತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾರು ಮುದುಕನ ಮೇಲೆ ಹರಿಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಡೇವರು ದೊಡ್ಡವನು. ಆನಂವ್ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ ಮುದುಕನನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಪುಟಪಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದ.

ಆನಂವ್ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅನಾಹುತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮುದುಕ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಮುದುಕನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದ ಆನಂವ್ ಕಾರಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಡ್ರೈವರು ನಿಲ್ಲದೇ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕತ್ತಲಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಹಳೆಯ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ನಂಬರು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವುದು ? ಕಾರಿನ ನಂಬರಂತೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ಧೂರ್ತ ಡ್ರೈವರನನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ನ್ನೆ ಯ್ಯಾಳಿ ಕಾವಲ

ಮುದುಕನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಬೇಗ ಹೊರಡಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ

“ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ?”

“ಇಲ್ಲಿ ರಂಗರಾವ್ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ”

“ಹೋಗಿ. ಸಿದಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬಾರದು”

ಮುದುಕನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಟ.

“ಪುನಃ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ”

“ಸುಮ್ಮನಿರಯ್ಯೆ! ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಓಡಿಯಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಯೋ ಮೊನ್ನೆಯೋ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀ. ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತೀ?”

“ಹಾಗಲ್ಲ”

“ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ, ಹೀಗೂ ಇಲ್ಲ”

ಆವನು ಫುಟ್‌ಪಾತಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎದುರಿಗೆ ಪ್ರಕಾರಮಾನವಾಸ ಎರಡು ದೀಪಗಳು ಕಂಡುವು. ಹೊಸ ಡಾಡ್ಡ್ ಕಾರು. ಅದು ಸಿದಾನವಾಗಿ ಹಾವಿನಂತೆ ಹರಿದು ಹೋಯಿತು. ಮುದುಕ ಹೆದರಿ ಫುಟ್‌ಪಾತಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು-ಹೇಳಿದ.

“ಈ ಕಾರುಗಳ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಮುಂಡೇ ಮಗ ಈ ಕಾರು ಕಂಡುಹಿಡಿದನೋ?”

ಆನಂದನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮುದುಕ ಈ ಹೊತ್ತು ಎದ್ದ ಗಲಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಪರೂ ಲಾರೀ ಕೆಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟೇಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಹೋಗಿ ಆತನ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ.

“ನಡಿಯಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ”

“ಜೇಡ. ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ”

“ಸರವಾಯಿಲ್ಲ. ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಬನ್ನಿ”

ముదుకనిగే ఏను తోరితోరి ?

“హాగాదరే నడె. హోగోగోణ”

హోగొత్తా ముదుక కునురాగ మురొ మొడిద.

అదొ స్వల్పస్వల్పనాగి శీనిగే బీళుత్తిత్తు.

“ఎల్లి నోడెలు శోభికుం.....”

ఒళ్ళి ముదుక సిక్కిదనల్ల. గళిగేయ నోదలు ప్రాణ హోగొవు దరల్లిత్తు. ఈగ ఒళ్ళి ఋషియాగి “ఎల్లి నోడెలు.....” కాడు త్తిద్దానె.

అనంద హిందెల్లియొ ఇదన్ను శేళిరల్లిల్ల. ఎల్లి నోడెలు శోభి కుం - ఏను శోభిసుత్తిదె ? ఏను హేళుత్తిద్దానె.

“హాగేందరే ఏను ?”

“ఏనెందరే.....”

“అదేనోరి హేళుత్తిద్దిరల్లా ?”

“ఓహోరి ! అదే మన్మథవిజయద్దు”

అదొ అవనిగే అర్థనాగల్లిల్ల.

“నివు హేళువుదోమొ ననగే అర్థనాగల్లిల్ల”

“అదే. నాటిక తిరొమణి వరదాశాయర హసరు శేళి ద్దియా ? అవరు మన్మథ విజయ ఆడుత్తిద్దరు. ఆకాయరు “ఎల్లి నోడెలు శోభికుం.....” ఎందు హాదికొండు బందరే ధియేటింకి ధియేటిరే జుమ్మెన్నుత్తిత్తు”

“ఓహోరి ! ఈగ అర్థనాయిత”

“ఏను అర్థనాయిత. నిన్నె వోన్నెయ హుడుగ. నినగేను గొత్తు, ఆ విషయ. తిన తనమ్మ నాడుత్తా కుళితిద్దానె. ఇంద్రనింద ప్రేరితనాద మన్మథను బరుత్తానె. మన్మథన పాత్ర ధరిసిన ఆశాయరు హాడుత్తిద్దరు. “భీషణ తవోరి మహాగ్ని నిశోషిత జలనాగి జలధి”పంచరాగళల్లి. ఇన్ను ఆ కాలవేల్లి?”

ಅರ್ಕಾಯರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಹೊಗಳುತ್ತಾರೆ. ನೀವು ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ನಟರು ಈಗ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ?”

“ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ? ನಭೂತೋ ಸಭನಿಷ್ಯತಿ. ಅನರಂತಹವರು ಹಿಂದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ”

ರಂಗರಾವ್ ರಸ್ತೆಗೆ ತಿರುಗುವವರೆವಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಅಸಂದ್ ತನಾ ನೆಗೆ ಕೇಳಿದ.

“ನೀವು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದರೆ ನೀವೂ ಪಾರ್ಶ್ವ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ”

“ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನಪ್ಪಾ. ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳುವವರು ಯಾರು ?”

“ಹಾಗೆಂದರೆನು, ನ್ಯಾಸಿ. ಅನರವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಗೌರವ ಅವರವರಿಗೆ ಕೊಡಲೇಬೇಕು”

ಹುಡುಗ ಸಭ್ಯನೆಂದು ಮುದುಕನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

“ಎಲ್ಲರೂ ನಿಸ್ಸಂತೆಯೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ಭೂಲೋಕ ದೇವಲೋಕವಾ ಗುತ್ತಿತ್ತು, ಮಗು”

ಮುದುಕ ಮಗುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ರಂಗರಾವ್ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನಡೆದು ಹೋದರೆ ಅವನ ಮನೆ. ಗೆಟ್ಟು ತೆಗೆದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಯಾವುದೋ ಸಾವಿ ಲ್ ಹಿಡುತ್ತಿದ್ದ ತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳು ಸ್ವಸ್ತಕವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು.

ಯುವಕನು ಯಾರು ಎಂದಾ ತರುಣಿಗೆ ಅಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನೋಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳದಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ಮುದುಕ ಆ ನೋಟ ಗಮನಿಸುತ್ತ. ಪುಟ್ಟ ಯುವಕನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿ “ಅಶಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

ಅವರುಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದಿದ್ದ ಅಶಾ “ಎ ನ ಪ್ಪಾ ?” ಎಂದಳು.

ಆಶಾ ! ಆಶೆಯಾಗುವಂತೆಯೇ ಇದ್ದಾಳೆ. ಇವಳು ವೃದ್ಧನ ಮೊಮ್ಮಗ
ಳೇನು ?

“ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಟು ತೆಗೆದುಕೋ. ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ಓವರ್‌ಕೋಟು ಬಿಚ್ಚಿವ್ವು.
ಬಹಳ ಸೆಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.”

ಮುದುಕ ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮುಘ್ಲಾ ತೆಗೆದು, ಮೊಮ್ಮಗಳ
ಸದಾಯದಿಂದ ಓವರ್‌ಕೋಟು ಬಿಚ್ಚಿ, ಅವಳು ಕೈಗೆ ನೇತು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ
ದಂತದ ಹಿಡಿಯ ಬೆತ್ತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.

ಹೊರ ಪೋಷಾಕು ಬಿಚ್ಚಿದರೂ ಒಳ ಪೋಷಾಕು ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು.
ಮನುಷ್ಯ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ರಾಜಾ ಪಾರ್ಟ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡವನಂತೆ ಇದ್ದಾನೆ.
ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ಅರಸರು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಬಣ್ಣದ
ಸಿಲ್ಕ್ ಪೇಟಾ. ತುಂಬಾ ಜರೀ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆ ಬೆಂಡಿಗೆ ಸುತ್ತಿದೆ.
ಮೈಗೆ ಉದ್ದವಾದ ಕರಿಯ ಕೋಟು. ಮೂರು ಬೆರಳಗಲ ಕಲಾಪತ್ತಿನ ಪಂಜಿ
ಕಚ್ಚಿ ಹಾಕಿ ಉಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡೆರಡು ಉಂಗುರ
ಗಳು.

ವೃದ್ಧ ಪುರುಷನು ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತ ಹಿಡಿದು, ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಮಿಾಶೆ
ಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹುರಿಮಾಡಿ, ತಾನೂ ಬಂದು ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು
ಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ.

“ನಮ್ಮ ಕಾಲ ಈಗಲ್ಲಿದೆ ? ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದು ಮುರ್ಯಾದಿ
ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ”

ಆನಂದ ಹೂಗುಟ್ಟಿ “ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ನಾನಿನ್ನು ಹೊರ
ಡಲೇ?” ಎಂದ

“ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೇ? ಈದಿನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದ್ದೀ. ಅಂತಹವ
ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಳಿಸುವುದೇ? ಆಶಾ”.

ಓವರ್ ಕೋಟು ಒಳಗಿಡಲು ಹೋಗಿದ್ದ ಆಶಾ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾ
ಗಲೇ ವಾಪ್ಸು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾತ “ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದ್ದೀ” ಎಂದು
ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅವಳ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ
ಮಾಡಿದಳು.

“ಎನು, ಏನಾಯಿತು?”

“ಏನು ಹೇಳಲಿ, ಆಶಾ. ಯಾವನೋ ಮುಂಡೇ ಮಗ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಾರು ಬಿಟ್ಟು. ಪ್ರಾಣತೆಗೆದು ಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ. ಈ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ಬಂದು ಸಕ್ಕಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ”

ಆಶಾ ಯುವಕನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಂದಹಾಸವನ್ನು ಬೀರಿ ಕೈಮುಗಿದು ಹೇಳಿದಳು.

“ತಮ್ಮಿಂದ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು”.

“ಅದೇನು ಮಹಾ. ನಿಮ್ಮ ತಾತನವರು ಸಣ್ಣ ವಿಷಯ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ”.

“ಸಣ್ಣದೇನಿಲ್ಲ, ದೊಡ್ಡದೇ, ಆಶಾ. ಇವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಷ್ಟು ಕಾಫೀ ಮಾಡಿ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತೀಯೆ? ಬೇಡವ್ವು. ಕಾಫೀ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ನಿನಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು. ಓವಲ್‌ಟನ್ನೇ ಮಾಡಿ ತಂದು ಬಿಡು.

ಆನಂದ ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಆಶಾ ಒಳಗೆ ಹೋದಳು;

ಸಮ್ಮನೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿರುವುದು. ಓವಲ್‌ಟನ್ ಬರುವವರೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾತನಾಡಬೇಕಲ್ಲ. ಜಗುಲಿ ಹತ್ತಿದಾಗ ಬಾಗಿಲು ಬಳಿತಗಲಿಸಿದ್ದ ಇನ್ ಅಂಡ್ ಔಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ನೋಡಿದ್ದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ ಧರ್ಮರತ್ನ ಕರ ಬಾಬೂರಾವ್ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಓದಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೃಹ ಸ್ವಾಮಿಯ ವಿಷಯ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆನಪಿಗೆ ಹಾಗಾಯಿತು. ಹೊತ್ತುಹೋಗಲು ಆ ಮಾತು ಎತ್ತಿದೆ.

“ನೀನಾವುದೋ ಕಾಲೋನಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ ಅಲ್ಲವೇ?”

“ಅಯ್ಯೋ, ಅದೊಂದು ಕತೆ, ನೋಡಿ. ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ ಕಡೆ ನನ್ನ ದೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ರೆವೆನ್ಯೂ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಇದೆ. ಹಿಂದೆ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನೊಂಗೆ ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಬಂದು ಗಂಟು ಬಿದ್ದ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ. ನಮಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಲೋಕೋಪಕಾರವೂ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದನಾನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಕೆಲಸ ಶುರುವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತನಗೇನೋ

ವೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೊರಟುಹೋದ ನಾನೇ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸಾಯಬೇಕಾಗಿದೆ”.

ಆ ಕಂಪನಿಯ ವಿವರಗಳೊಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅನೇಕ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕಂಪನಿ ಎಂಬುದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅನಂದನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಹೇಳಿದ.

“ಮನೆಗಳಿಲ್ಲದ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಲೋಕೋಪಕಾರ. ಈ ಕೆಲಸ ನಿಮ್ಮ ಬಿರುದು “ಧರ್ಮರತ್ನಾಕರ” ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ”.

“ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅದೊಂದೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸೊಗಸಾದ ನಾಟಕದ ಕಂಪನಿ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಇಷ್ಟ ವಯಸ್ಸಾದನಂತರ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿರಬೇಕೆನ್ನೆ. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಯುವಕರು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಇಂದೂ ನಾನು ಬಾನ್ವುಟಿ ಚಡಾಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆನು”

“ನೀವು ಮಾಡಿಬಿಡ ಪವರ್! ನೀವು ನಾಟಕದ ಮಟ್ಟಗಳನ್ನು ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಕೇಳಿದನಲ್ಲಾ. ಕಂಠ ಈ ಹೊತ್ತೂ ಕಂಚು ಹೊಡೆದ ಹಾಗಿದೆ”

ಮುದುಕ-ಅಳುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡ ತೊಡಗಿದ

“ಈಗೇನಿದೆಯಪ್ಪ, ನನ್ನ ಕಂಠ. ನಾನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಜವಾನನ ಸಾರ್ಟು, ರಾಕ್ಷಸನ ಪಾರ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಯಜಮಾನರು ಕಂಪನಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ, ಏಳೆಂಟು ಮಂದಿ ನಟರನ್ನು ಕೂಡಿ. ಕೊಂಡು ಯಜಮಾನರು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾಟವ ಮುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮಹಾನುಭಾವ. ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದ್ದ. ಒಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು “ಘೋಷೋ, ಬಾಬು ಭೋಷ್”. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಉಳಿಸುವವನ್ನು ಎಂದರೆ ನೀನೇ! ತೇಟ್ ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಹಾಡುತ್ತೀ” ಎಂದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ವೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಹಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಾರ್ಟುಗಳೆಲ್ಲಾ ನನಗೇ ವಿಸಾಸಲು.

ಮುದುಕ ಮುಂದೇನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಪ್ಪು ಕಾಫೀ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಆರಾ ಅಂದಳು.

“ಏನವ್ವಾ ಹಳೇ ಕತೆ ಋರುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಏನೋ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಬಂದಿರುವವರನ್ನು ಯಾತಕ್ಕೆ ಬೇಜಾರು ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ ?

“ನಾನೆಲ್ಲ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿದೆನಮ್ಮ. ಕೇಳಿದರು. ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ”

“ಬೇಜಾರೇನಿಲ್ಲ. ಸಿವ್ವು ತಾತ ಹೇಳುತ್ತಿವುದು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ”.

“ಅದಿರಲಿ ಕಾಫೀ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ”.

ಆರಾ ಅವನಿಗೆ ಕಾಫೀ ಕೊಟ್ಟಳು ತನಗೆ ಸಿಡ್ಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಬೇಡವೆಂದೂ ಮುದುಕ ಹೇಳಿದ. ಆರಾ ತಾನೇ ಕುಡಿಯ ತೊಡಗಿದಳು.

“ಬಹಳವಾಗಿ ಕುಡಿದ ದಿನ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಯಜಮಾನರು ಸ್ಟೇಜಿನ ವೇಲೆ ಹಿಗ್ಗೆ ಬಂದು ಹಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬದಲು ನಾನೇ ವಾರ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ವಾರ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರು ಯಜಮಾನರಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ”.

“ಈಗ ಅವೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ? ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸುಮ್ಮನಿರು. ನೀನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಜನ ನಗುತ್ತಾರೆ?”

“ಯಾಕೆ ನಗಬೇಕು? ನಾನೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ? ನನ್ನ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಈ ದಿನವೂ ಎಷ್ಟು ಜನರಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತೇನೆ”.

“ನಿನಗೆಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ”.

“ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ನಿನ್ನದುರಿಗೆ ಮಾತೇ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ”.

ತಾತ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಜಗಳಕ್ಕೆ ತಾನು ಕಾರಣನಾದೆನಲ್ಲ ಎಂದು ಆನಂದನಿಗೆ ಸಂಕೋಚವಾಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿದ.

“ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನಿನ್ನು ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ”.

ಆರಾ ಕೈಮುಗಿದು ನಕ್ಕಳು.

ಎದ್ದು ನಿಂತು ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ ವಸ್ತು ಕರೆದು ಮುದುಕ ಹೇಳಿದ.

“ನೀನು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬಾ. ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬಹಳ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ”.

ಬರಬಹುದೋ ಬೇಡವೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಶೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ.

“ನೀವು ನಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನೀವೇ ಆಗಾಗ ಅವರನ್ನು ಬಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ. ಅವರೇ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ರುಂಡಾ ಹೊಡೆದು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

೨

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಜಗಳಗಾಗ ಅನಂದ್ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬನನ್ನು ನೋಡಲು ಗಾಂಧಿನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ವಾಸಮು ಬರುತ್ತಾ ವೈಯಾಳಿ ಕಾವಲ್ ಹೌಸ್ ಜಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಯ ಜೊಡ್ಡ ಬೋರ್ಡು ನೋಡಿದ. ಅದೇ ಧರ್ಮರತ್ನಾಕರ ಬಾಬೂರಾಯರ ಕಂಪನಿ. ಅದೇನು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೋ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣವೆಂದು ಆ ಕಂಪನಿಗೆ ಹೋದ.

ಜೊಡ್ಡ ಮನೆಯೊಂದರ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕಂಪನಿಯ ಆಫೀಸು. ಹೊರಗಡೆ ಜವಾನ. ಒಳಗಡೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಫರ್ನಿಚರು. ಆಫೀಸು ಜಬರದಸ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಧರ್ಮ ರತ್ನಾಕರ ಬಾಬೂರಾಯರ ದೊಡ್ಡ ಭಾವಚಿತ್ರ. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ರೂಮು.

ಆ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವುಡ್‌ನಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಥಳಥಳ ಗುಟ್ಟುವಂತೆ ಪಾಲಿಷ್ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳದೇ ಅನಂದ್ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ.

ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಮೇಜದ ಮುಂದೆ ಐರೋಪ್ಯ ವೇಷಧಾರಿಯು ಕುಳಿತು ಸಿಗರೇಟು ಸೇದುತ್ತಿದ್ದ. ವೇಷ ಹಾಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದವನೇ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೇಜದ.

ಮೇಲೆ ಎಸ್. ಜಿ. ಪಿಳ್ಳೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಎಂದು ಬರೆದಿಟ್ಟು ನುರದ ತುಂಡು ಅಲು ಗಾಡದೇ ಕುಳಿತಿತ್ತು.

ಆನಂದ್ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಪಿಳ್ಳೆ ಹನನ್ಮುಖ ಮಾಡಿ “ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದ.

ಅಭ್ಯಾಗತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಗೋಲ್ಡ್ ಫ್ಲೇಕ್ ಸಿಗರೇಟ್ ಟೇ ತೆಗೆದು ಸಿಗರೇಟು ಕೊಟ್ಟು, ಆತ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡನಂತರ ಕೇಳಿದ

“ತಮಗೇನಾಗ ಜೀಕಾಗಿದೆ ?”

ತನಗೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಧರ್ಮರತ್ನಾ ಕರರು ಸಿಕ್ಕಿದುದೂ ತಾನು ಅವರ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡುದೂ ಮುಂತಾದು ಮೊಂದನ್ನೂ ಆನಂದ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾವಾಗಲೋ ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯ ಅಡ್ವರ್ಟೈಜ್ ಮೆಂಟ್ ನೋಡಿದ್ದೆ. ಏನು ಸಮಾಚಾರವೋ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಬಂದೆ”

“ಓಹೋ, ಆಗತ್ಯವಾಗಿ. ತಮ್ಮಂತಹವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನಿ ರುವುದು ನೋಡಿ. ನಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯ ಮಾಲೀಕರಾದ ಧರ್ಮರತ್ನಾ ಕರ ಬಾಬೂರಾಯರಿಗೆ ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಬಳಿ ಒಂದು ಚದುರ ಮೈಲಿ ಯಷ್ಟು ನಿವೇಶನವಿದೆ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸೈಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಸೈಟಿನ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ. ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಎಂಟು ಸಾವಿರ. ಒಟ್ಟು ಹತ್ತು ಸಾವಿರವಾಗು ತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಉಳಿದ ಏಳು ಸಾವಿರವನ್ನು ನೀವು ಸುಲಭವಾದ ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಹುದು”

ವಿಷಯ ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಆನಂದ್ ಕೇಳಿದ

“ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಸೊಸೈಟಿಗಳೂ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳೂ ಇವೆನುಲ್ಲಾ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯಿಂದ ನಮಗೆ ಸಿಗುವ ಹೆಚ್ಚು ಸವಲತ್ತೇನು ?”

“ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ. ನೀವೇ ಮನೆಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸರಂಜಾಮುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಷ್ಟ, ಒಂದೇ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ನಿಮಗೆ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬೇರುತ್ತದೆ. ನಾವಾದರೂ ನೂರಾರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಂತಹ ಮನೆ ನೀವೇ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಸೈಟಿನ ಬೆಲೆಯಲ್ಲದೇ ಹತ್ತು ಸಾವಿರವಾಗುತ್ತದೆ”

“ಹೌದು. ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ”

“ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸ್ವಾಮಿ. ಆ ಸೊಸೈಟಿಗಳು, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳು ಎಂದಿರಲ್ಲ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಮೊದಲು ಸೈಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಅಡಮಾನ ಮಾಡಿ ಅಪ್ಲಿಕೇಷನ್ ಹಾಕಬೇಕು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ. ಸಾಂಕ್ಷ್ಯ ಆಗುವುದು ಎಂದಿಗೋ. ನಮ್ಮದು ಹಾಗಲ್ಲ. ಸೈಟಿನ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟರೆ ಎರಡು ಂಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮದೇ ಮನೆ”

“ಈಗ ಎಷ್ಟು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೀರಿ?”

“ಮೊದಲು ನೂರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ. ಅದರ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ಆಲೋಚನೆ. ಈಗಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್‌ಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಇದೆ, ಅಷ್ಟೆ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಈಗಲೇ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಕರಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.”

“ಸೈಟು ನಿಮ್ಮದು. ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಎಂಟು ಸಾವಿರ. ನಮ್ಮಿಂದ ಮೂರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಇನ್ನು ಐದು ಸಾವಿರದಂತೆ ನೀವೇ ಹಾಕಿ ನೂರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೀರೋ?”

“ನಾನೇ ಹಾಕಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಂತೆಯೇ ಅನ್ನಿ. ನಾವೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಾಕುತ್ತೇವೆ. ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸಾಹುಕಾರರು ತಾವು ಮುಂದೆ ತಾವು ಮುಂದೆಂದು ಸಾಲ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಇಂಡಿಯಾ

ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾವು ಕೊಡುತ್ತೇನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ ವಲ್ಲ, ಬಿಡಿ.”

“ಟ್ರಸ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೋ?”

“ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೊಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಕೇಳುವವ್ಯಾರು? ಲೈಟ್ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. ರೋಡುಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಹಾಕುತ್ತೇವೆ. ನೀರು ಕೊಡುವುದೊಂದು. ಅವರು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಭಾವಿ ಗಳನ್ನು ತೋಡಿ ಸವರ್‌ನಿಂದ ನೀರಿತ್ತಿ ಸರಸರಾಜು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದವರು ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತೇವೆಯೆ? ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ? ಕಾಲಮಹಿಮೆ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ, ಯಾರಾದರೂ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಮೆಂಬರ್ ಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದರೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ”

ಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಅನಂದನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಂತೆ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ರಿಸೀವರ್ ತೆಗೆದು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮುಖ ಒಂದು ತರಹವಾಯಿತು. “ಕೂಡಲೇ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅನಂದ ನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ.

“ಕ್ಲಮಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಅಜ್ಜಿಯಂತೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಾಬೂರಾಯರು ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಮೃತರಾದರಂತೆ”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅನಂದನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಹುಷಾರಾಗಿದ್ದ ಮುದುಕ ಅಗಲೇ ಗೋತಾ ಹೊಡೆದನೇ?

ಪಿಳ್ಳೆ ಎದ್ದು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ಹಿಂಪೆಯೇ ಅನಂದನೂ ಹೊರಟ.

೪

ಅನಂದನಿಗೆ ಅದೇ ಯೋಚನೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ ಕಡೆ ಹೋಗು ವಂತಿಲ್ಲ. ಆದಿನ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದೊಂದು ಕೇಸಿದೆ. ಕಕ್ಷಿ

ಗಾರತು ಬಂದು ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರೂ ಅದೇ ಯೋಚನೆ-ಮುದುಕ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಸತ್ತನೆನ್ನುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ವೃದ್ಧನಾದರೂ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಗುಂಡುಕಲ್ಲಿನಂತಿದ್ದ. ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನೆಗಡಿ, ಕೆಮ್ಮಲು ಸಹ ಇರುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಅವನು ಸತ್ತುದುದು ಹೇಗೆ ?

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಚಿಂತೆಯೂ ಬಂದಿತು. ನಾರ್ಕೋಟಿಕ್ ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವನ ಮೇಲೆ ಕಾರು ಹರಿಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ತಾನು ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿದ್ದವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮುದುಕನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರೇನು ?

ಹಾಗೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಕಾಠಣವೇನಿರಬಹುದು ? ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಮಾಡದಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಮುದುಕನವನು.

ಗಾಂಧೀನಗರದಿಂದ ನೆರವಾಗಿ ಆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೆನ್ನಿಸಿತು, ಮುದುಕ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸತ್ತಿದ್ದರೆ ತಾನಾಡುವ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು. ಹಾಗಲ್ಲದೇ ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೊಲೆಯೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ತಾನು ಹೋಗಿ ಈನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಹಚಾರ ? ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಮಾರಿಯನ್ನು ಮನೆ ಹೊಕ್ಕು ಹೋಗಿಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೋರ್ಟಿನ ಕೆಲಸ ಮುಕ್ತವಾದ ಮೂರು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿತು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದವನು ಧರ್ಮರತ್ನಾಕರರ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಸಂಜೆ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಶಾ ಈದಿನವೂ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮುಖ ಸಪ್ಪಗಿತ್ತು. ವಿಷಣ್ಣವದನೆಯಾಗಿದ್ದ ಬಾಲಿಕೆಯು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ಸಿಂತ ಆನಂದನನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನಗುವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಳು.

ಏನು ವ್ಯಾತನಾಡಬೇಕೋ ತೋರದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಬೆತ್ತದ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಆಶೆಯೂ ಸಹ ತೋರುವಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆನಂದನ

ಮುಖ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಭಾವನೆಯು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನೀವು ತಾತನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿಯೇ ಅವರು ಸಾಯಬೇಕಾಯಿತು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ಯಾರು ತಾನೇ ತಪ್ಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ”

“ಅವರು ಸತ್ತರೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾದಂತಾಯಿತು ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರು. ಭೇಟಿಗಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ.....”

ಮೊದಲೇ ಅವಳು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಕೇಳಿದಳು.

“ತಾತ ಸತ್ತುದು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು?”

“ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಗಾಂಧೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯ ಬೋರ್ಡ್ ನೋಡಿದೆ. ಏನು ವಿಷಯವೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂಬುವವರು ಇದ್ದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಪ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಬಂದಿತು. ಅವರು ಹೇಳಿದರು”

“ಹೌದು. ಫೋಲೀಸಿನವರು ಏನೇನೋ ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಈ ಕಂಪನಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅವರು ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ”

ಮುಂದು ಕ ಸತ್ತರೆ ಫೋಲೀಸಿನವರೇಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಹಾಗಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಒಳಸುಳಿಗಳಿವೆಯೇನು?

“ಫೋಲೀಸಿನವರೇಕೆ ಬಂದರು”

“ನಾನೇ ಕರೆಸಿದೆ. ಫೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಡಾಕ್ಟರು ಒಂದು ನೋಡಿದರು. ಹೆಣವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಅಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ”

“ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿ. ಫೋಲೀಸಿನವರು ಬರಲು ಕಾರಣವೇನು? ಫೋನ್ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನು? ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಮರಣ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವೆಂದು ಕಂಡದ್ದು ಹೇಗೆ?”

“ಅದು ಒಂದು ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಮುದುಕರುಗಳಿಗೆ ಅಗುವಂತೆ ನಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಬಹಳ ಬೇಗ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಬೇಗ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಆರು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುವುದು ರೂಢಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದೇನೋ ಈದಿನ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಮ್ಮ ಬಂದು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದಾಗ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಅದಿರಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಗುಂಡಮ್ಮ “ತಾತ ಈದಿನ ಇನ್ನೂ ಯಾಕೋ ಎಳಲಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. “ಏನೋ ಎಳಲಿಲ್ಲ. ಮಲಗಿರಲಿ ಬಿಡು. ನಿದಾನವಾಗಿ ಎಳುತ್ತಾರೆ” ಎಂದೆ. “ನಾನು ಕರೆದೆ ನಮ್ಮ. ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಕೂಗಿದೆ. ಎಬ್ಬಿಸಿದೆ, ಎಳಲಿಲ್ಲ”

“ಅದು ಸರಿ. ಅಂದರೆ ನೀವು ಹೋಗಿ ನೋಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರು ಮರಣಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಬಂಧು ಮಿತ್ರರನ್ನು ಕರೆಯುವುದು ಸಹಜ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನೀವು ಪೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ಕರೆದಿದ್ದು ಯಾಕೆ?”

“ಅದೇ. ಅದೇ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು? “ಅವಸರ ಪಡಬೇಡಿ ಸಾಮಾಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಹುಷಾರಾಗಿದ್ದ ತಾತ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದರೆ ನನಗದು ಅಸಹಜವಾಗಿ ಕಾಣಬಾರದೆ? ನಾನು ಸಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದೆ. ಸಾಯಲು ಮೊದಲು ಸಂಕಟವಾದರೂ ಆಗಬೇಡವೇ? ಆಗಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಹೊರಗಡೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಗುಂಡಮ್ಮನಿಗಾದರೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಬೇಡವೇ? ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಬ್ಬವಾದರೂ ಎದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ.”

“ಹಾರ್ಟ್ ಫೈಲ್ಯೂರ್ ಆಗಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲವೇ?”
 “ಅದೂ ತೋರಿತು. ಅಂತೂ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ತೋರದೇ ನಮ್ಮ

ಮನೆಯ ಡಾಕ್ಟರು ಮುಕುಂದ ರಾಯರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದೆ ಗುಂಡಮ್ಮ ಹೋಗಿ ಕರತಂದಳು.

“ಅವರು ಬಂದು ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಪೊಟಾಸಿಯಂ ಸೈನೇಡ್ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಸತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಇದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಕೆಳಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪೋಲಿಸಿನವರನ್ನು ಕರೆದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಎಂದರು.” ತೆರೆದಿಟ್ಟ ಪೊಟಾಸಿಯಂ ಸೈನೇಡ್ ಸೀಸೆ ಇದ್ದುದು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ”

“ಸರಿ. ಸರಿ. ಈಗ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.”

“ಪೋಲೀಸ್ ನವರು ಬಂದು ನೋಡಿದರು. ನಮ್ಮ ಡಾಕ್ಟರು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರೇನೂ ಅಡ್ಡಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಸೈನೇಡ್ ತಿಂದು ಸತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆದರೂ ಅವರು ಬೇರೆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅನರೂ ಅದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ರವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ತಾತನ ದೇಹವನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.”

“ನೀವು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೇ ?”

“ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಫಲಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಪೋಲೀಸ್ ದಳೇದಾರನೊಬ್ಬನು “ಈಗ ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ತಾಯಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯುವುದು ಸಾಯಂಕಾಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಕಾರ್ಯವೇನಿದ್ದರೂ ನಾಳೆಯೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡಿ. ಇದು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಯಾರಾದರೂ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್ ನನ್ನು ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ. ನಾನೂ ಗುಂಡಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆವು. ಅಡಿಗೆಯಾಗಿ ಊಟ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ನಾನೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೀವು ಬಂದಿರಿ”.

“ಬನ್ನಿ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣ”

“ಹೋಗೋಣ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದ ನನಗೊಂದು ಹೊಸ ಯೋಚನೆ ಬರುತ್ತಿದೆ”.

ಆನಂದ್ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದೇನು ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದ.

“ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ತಾತ ಪೊಟಾಸಿಯಂ ಸೈನೇಡ್ ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು ಅಂತ”

ಅವಳು ಮಾತು ಮುಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಅಲ್ಲಾ. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಋಷಿಯಾಗಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ವಿಷ ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು?”

“ಅದೇ ನನಗೂ ಯೋಚನೆಯಾಗಿರುವುದು ?”

“ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದಿರಾ?”

“ಅವರು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಅಲೋಚನೆ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ.”

“ಹೇಗೆ, ಹೇಳಿ ಮಾತು ಬೇರೇ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು.”

“ವಿಷ ತಿಂದು ಸಾಯಬೇಕಾದ ಕಷ್ಟ ನಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಏನು ಬಂದಿದ್ದು ಅಂತ”.

“ನೀವು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಗಿಟ್ಟುಕರಿಸಿ ತಿನ್ನಿಸಿದರು ಎನ್ನುತ್ತೀರೇನು ?

“ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ತಾತನ ಹೆಣ ನೋಡಬೇಕಿತ್ತು. ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿದ ಇಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೂ ಬಂದಿದ್ದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಇರುತ್ತೀರೇ?”

ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಗುತ್ತಾ ಆನಂದ್ ಎಂದ.

“ನೀವೊಳ್ಳೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ, ಆಶಾದೇವಿ. ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಸಾವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತೀರಿ. ಇನ್ನೇನಾಗಿರಬೇಕು? ಅತ್ಯ ಹತ್ಯೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಇದೊಂದೂ

ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊಲೆಯಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲವೆ?"

“ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ”

“ಆದೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿ”

“ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವರು ಏನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ”

“ಹೇಳಿ, ಹೇಳಿ”

“ಅಷ್ಟೇ. ನಾನು ಹೇಳುವುದು. ಈ ವಿಷಯ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆ?”

“ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪೋಸ್ಟ್‌ಮಾರ್ಚಂ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಬಂದು, ಪೋಲೀಸಿ ನವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ”

“ಪೋಸ್ಟ್‌ಮಾರ್ಚಂ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಬಂದು, ಪೋಲೀಸಿನವರು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲದವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದಕ್ಕೂ ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?”

“ಯಾಕೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ? ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಇಂತಹ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಸತ್ತರೆಂಬುದು ಪೋಸ್ಟ್‌ಮಾರ್ಚಂ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ”

“ಮರಣಕ್ಕೆ ಪ್ರೋಟಾಷಿಯಂ ಸೈನೈಡ್ ಕಾರಣವೆಂದು ಬಿಚಿತವಾಗಿದೆ ಯಲ್ಲ. ಶಾಗನರು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವೇನು?”

“ಅವನ್ನು ನೀವು ಪೇಜಿಂಗ್ ಮಾಡಿ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಷ್ಟವಿತ್ತೆ? ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಜಾರಾಗಿತ್ತೇ?”

“ಆದೇ ನನಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನಾಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು”

“ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ನೋಡೋಣ. ಅತ್ಯಹತ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ”

ಒಂದು ಗಂಗೆಯ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅನಂದ್ ಹೇಳಿದ.

“ಅದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ”

“ಯಾಕೆ?”

“ಅವರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆದಕಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆ ಅತ್ಯಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿ

ಕೊಂಡರೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಏನು ? ನೀವು ಹೇಳುವಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರದನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಳು ಮರಳು. ಏನೋ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

“ಅರಳು ಮರಳು ! ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ”

“ನನಗೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಆಶಾದೇವಿ”

“ಆದೇನು ಹೇಳಿ”

“ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಖಾಸಗಿ ಪತ್ತೇದಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನನಗೆ ಪರಿಚಿತರು. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ”

“ಅವರೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?”

“ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ”

“ಎಷ್ಟು ಹಣ ಕೇಳುತ್ತಾರೋ ?”

“ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದರು. ಹೇಳಿಸುತ್ತೇನೆ”

“ಹಾಗೆ ಬೇಡ. ಅದಕ್ಕೇನಾಗುತ್ತದೋ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು”

ಆಸಂದ್ ನಗುತ್ತ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ನೀವಿಷ್ಟು ಕೊಡಬಲ್ಲೀರಿ?”

“ಎಷ್ಟಾದರೂ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ನಮ್ಮ ತಾತ ನನಗೇನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ಮನೆ ಇದೆ. ಇದರ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮನೆಗಳು ನಮ್ಮವೇ ? ಯಡತೊರೆಯಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಾಸಟ್ಟಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆ”

“ನೀವೇ ಕೊಡುವಿರಂತೆ. ನ್ಯಾಯವಾದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬಿಡಿ”

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಅನಂದ್ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪತ್ತೇದಾರ ಸಂಸತ್ ಸಕ್ಕು ಅಂದ.

“ನೀವು ಹೇಳುವುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಮುದುಕ ನಿಷ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಮೇಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ”

“ಹಾಗಾದರೆ ತನುಗೆ ನಿಷಯ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ವೆಂದಾಯಿತು. ತನ್ನ ತಾತ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರಬಹುದೆಂದು ಆರಾಧೇವಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಕಾರಣವೇನಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾಳೆ.”

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅಲೋಚಿಸಿ ಸಂಸತ್ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಅದಿರಲಿ. ಈ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರಾಧೇವಿಗೆ ಮಾನುರು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದಿರಲ್ಲ. ಆದೇಕೆ”

ಪತ್ತೇದಾರನ ಸಂದೇಹ ದೃಷ್ಟಿಯು ಆರಾಧೇವಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದಿತೋ ಎಂದು ಅಳುಕಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅನಂದ್ ಕೇಳಿದ.

“ನಾನು ಅದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನೀಗೆ ನಿವಾಸವಾಗಿ ಎದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವಿಶೇಷವಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರೇನು?”

“ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ದಿನವೂ ಆರು ಗಂಟೆಗೇ ಎದ್ದುಹೋಗಿ ಈ ದಿನ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಎದ್ದರೆಂಬುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ”

“ಸರಿ. ಈಗೇನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರಿ?”

“ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಧರ್ಮ ರಕ್ಷಾ ಕರ ಬಾಬೂ ರಾಯರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರಿ. ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗೇ ಇದ್ದೇನೆ”

“ನೀವು ಯಶಸ್ವಿಗಳಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ನಿಷಯ ನಾನು ಕಾಣಿಸೇ? ತಾವು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲೇ ಬೇಕು”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೇ ಆರಾದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ”

“ಓಹೋ. ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಅಗಬಹುದು”

“ಯಾವಾಗ ಹೋಗೋಣ”

“ಈಗಲೇ ಹೋಗೋಣ, ನಡೆಯಿರಿ”

ಸಂಸತ್ ಎದ್ದು. ಇಬ್ಬರೂ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಆಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಅವರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ ಸುಂದರ್ ಬಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಏನು, ಸಂಸತ್, ನಾನೂ ಬರಲೋ ಅಥವಾ ಗೌರಮ್ಮನಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರೋ?”

“ಆಯ್ಯೋ! ನೀನಿಲ್ಲದೇ ಉಂಟೆ? ಬಾಪ್”

ಅನಂತರ ಆನಂದ್‌ಗೆ ಸುಂದರನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ಇವರನ್ನು ನಿನಗೇ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುವುದು ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ನೋಡಿ ಇವನು ಸುಂದರ್ ಆಂತ, ನನ್ನ ಭಾವವೈದ. ಅರ್ಥಾಂಗಿ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾದರೂ ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾಳೆ. ಇವನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡದೇ ಅರ್ಥಾಂಗನ ಹಾಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ”

ಕಾರು ಡ್ರೈವ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಆನಂದನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಸುಂದರ್ ಕೇಳಿದ.

“ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮತತ್ವಾಕರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಅವರ ಮಗಳೂ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ಆರಾದೇವಿ ಹೇಗೆ ನೋಮ್ಮಗಳು”

“ಮಗಳ ಮಗಳಂತೆ”

“ಇನ್ನಾವ ಬಂಧುಗಳೂ ಇಲ್ಲದೇ ಈ ತಾತ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಒಟ್ಟಿಗಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ”

“ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವ ಬಂಧುಗಳಾರೂ ಇಲ್ಲ. ದೂರವ ಬಂಧುಗಳು ಯಾವುದೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ತಾತ ಸತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂತಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಆಕೆ ಹೇಳಿದರು”.

“ನಿಮ್ಮ ಆಶಾದೇವಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದೆಯೇನು?”

“ನಾನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಗಂಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳೇ?”

ಇವರು ಮೂರು ಮಂದಿಯೂ ಧರ್ಮರತ್ನಾಕರರ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಆಶಾದೇವಿಯೊಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದಳು. ಆನಂದ್ ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಕೊಂಚ ಆಕೆ ಸವೈಗಾಗಿದಳು. ಈಗ ಗಾಬರಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆನಂದ್ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಪರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ. ಅದಾದ ಕೂಡಲೇ ಸಂಪತ್ ಕೇಳಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ತಾತನವರು ವ್ಯಾಪಾರ ಕೋಣೆ ಯಾವುದು.”

“ಅದಾವುದೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೊದಲು ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದು ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡುಹೋದರು.”

ಮೂರು ಮಂದಿಯೂ ಚಕಿತರಾದರು. ಸಂಪತ್‌ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಯಾಕೆ? ಏನಾದರೂ ಹೊಸ ಸಮಾಚಾರವಿದೆಯೇನು?”

“ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಆನಂದರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅಸ್ವತ್ತಿಗೆ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನಾನೂ ಗುಂಡಮ್ಮ ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ವ್ಯಾನೊಂದರಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದರು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಂದಿದ್ದವರಲ್ಲದೇ ಹೊಸ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರೊಬ್ಬರು ಬಂದಿದ್ದರು.”

ಸಂಪತ್ ಆಕೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಕೊಂಡ. ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಟೀಪು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಳತೆ ಪತ್ರ ತೋಡಿದರು. ರೂಮಿನ ಪೋಲೀಸಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಕೋಣೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು.”

ಕೋಣೆಯನ್ನು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದಲೇ ನೋಡಲು ಸಂಪತ್ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ. ಆಶಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಲಗಿದ್ದ ರೂಂ ತೋರಿಸಿದಳು. ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಮ್ಮ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಗವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶನ ಮಾಡಿದಳು.

ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲದೇ ಮನೆಯ ಇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿ

ಕೊಂಡು ಬಂದು ಸಂಪತ್ ಪುರಿಸಿದ.

“ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಸಿಪ್ಪೆ ತಿನ್ನಿಸಿದರು— ಎಂದು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು ವಾಸ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪುನಃ ತಿಳಿಸಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ?”

“ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ತಾನು ನೋಡಿದಂತೆಯೇ ಇದ್ದಿತೆಂದು ಗುಂಡಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು. ದಿನವೂ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲಾ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ತಾತ ಮಲಗಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಒಳಗೆ ಬರುವ ಬಾಗಿಲೊಂದಿದೆ. ಅದು ಪಾಕರಲ್ಲವೆಂದು ಪೋಲೀಸಿನವರು ಮಾತನಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತಿತ್ತು.”

ಮನೆಯ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿ ಸಂಪತ್ ಆ ಬಾಗಿಲು ನೋಡಿದ. ಮೂವರೂ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋದರು. ಬಾಬೂ ರಾಯರ ಶಯನ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಾಗಿಲುಗಳು. ಒಂದು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುವಂತಹದು. ಮತ್ತೊಂದು ತೋಟದೊಳಗೆ ಹೋಗುವಂತಹದು.

ಪುನಃ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಸಂಪತ್ ಕೇಳಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಈ ಬಾಗಿಲನ್ನೇನಾದರೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ?”

“ಇಲ್ಲ. ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ನಾಟಕ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲು ನಮ್ಮಜ್ಜಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅವರಿಗೇಕೆ ತೊಂದರೆ ಅಂತ ಈ ಬಾಗಿಲಿಡಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು”.

ಆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ನಿನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ತಾತನಾಗಲೀ, ಇನ್ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ ತೆಗೆದಿದ್ದಿರಬಹುದೇ?”

“ಇಲ್ಲ. ತೆಗೆಯಲು ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿದ್ದಂತೆ ನಮ್ಮ ತಾತ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ”.

“ನಿಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಆಗದವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ, ಅಕಾ ದೇವಿ.”

“ನಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಆಗದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಸಣ್ಣದೊಂದು ಇರುವೆಯನ್ನು ಸಹ ನೋಯಿಸಿದವರಲ್ಲ.”

ಸಂಪತ್ ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದವನಂತೆ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬಂದ. ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಗ ಕೇಳಿದ.

“ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ, ಆರಾದೇವಿ”

“ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳಿ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ತಾತನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಿಗಳು ಪತ್ತೆಯಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಲು ನನ್ನಿಂವಾಗುವುದಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇನೆ”.

ಮೊದಲನಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ದುಬಿವು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಜ್ವಲಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯಾರು ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದರು?”

“ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಮನೆಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಯಾರೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಆನಂದರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಬಂದಿದ್ದರು”

“ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರು ?”

ಧರ್ಮರತ್ನಾಕರರು ಮೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಹೌನ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೂ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಅದರ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೆಂದೂ ಆನಂದ್ ಹೇಳಿದ.

“ಅವರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು?”

“ಯಾಕೆ? ಅವರು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು. ನಮ್ಮ ತಾತನಿಗೆ ಬಹಳ ಬೇಕಾದವರು”.

“ಹಾಗಲ್ಲ. ಆರಾದೇವಿ. ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಸಂದೇಹಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿವರವೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪತ್ತೇದಾರರಾದ ನಾವು ಪ್ರತಿ ಅಂಶವನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತೇವೆ”.

“ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಎಂಟುವರೆ ಗಂಟೆ, ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಬರುವುದು ರಾತ್ರಿ ಎಂಟರ ಮೇಲೆವೇ. ದಿನವೂ ಬಂದು ಅಫೀಸಿನ ವಿಷಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾತನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಬೇಗ ಬರುತ್ತಾರೆ”.

ಕೆಲವು ದಿನ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ವಿಶೇಷ ಘಟನೆಯೊಂದು ನಡೆಯಿತು. ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ತಾತ ವೋಟಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದರು. ಈ ಆನಂದರು ಎತ್ತಲಿಂವಲೋ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಹಠಾತ್ತನೆ ತಾತನನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಉಳಿಸಿದರು. “ಅಪರಿಚಿತನಾದ ತರುಣ ಬಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನುಳಿಸಿದ. ಅವನು ಯಾವ ಜನ್ಮದ ತಂದೆಯೋ” ಎಂದು ನಿನ್ನೆಯಲ್ಲಾ ಇವರನ್ನು ಹೊಗಳಿದ್ದೂ ಹೊಗಳಿದ್ದೆ”.

“ಓಹೋ? ಈ ಆನಂದ ನಿಮಗೆ ಹೊಸ ಪರಿಚಯವೋ?”

“ಹೌದು. ನಿನ್ನೆ ಸುಮಾರು ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇವರನ್ನು ನೋಡಿದುದು”.

“ಆನಂದರು ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಟರು”.

“ಏನು ಮಿ|| ಸಂಪತ್! ನಿಮ್ಮ ಕ್ರೂರ ದೃಷ್ಟಿಯು ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೂ ಬಿದ್ದ ಹಾಗಿವೆ?”

ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಸುಂದರ್ ಹೇಳಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಏನು, ಕೆಲವು ಬಾರಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೂ ಬೀಳುತ್ತದೆ”.

ಅವರ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸಂಪತ್ ಫುನ; ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ.

“ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದರು”.

“ಸರಿ, -ಪಿಳೆಯವರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೋದರು?”

“ಅವರು ಅರ್ಧ ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಇದ್ದರು”.

“ಪಿಳೆಯವರು ಬಂದಾಗ ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಎಲ್ಲಿದ್ದರು”.

“ಅವರು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು”.

“ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೋ”

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಪಿಳೆಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ”

“ಆಗ ನೀವೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ ?”

“ಆ ! ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ನೊದಲೇ ತಾತ ಹಾಲು ತಂದು ಕೊಡು ಕುಡಿದು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ನನಗೂ ಉಟವಾಗಿತ್ತು. ನಾನೂ ತಾತನೊಂದಿಗೆ ಹಾಲು ಕುಡಿಯೋಣವೆಂದು ಸಣ್ಣ ಬೆಳ್ಳಿ ಚೊಂಬಿನಲ್ಲಿ ಹಾಲನ್ನೂ, ಎರಡು ಲೋಟಾಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಬಂದರು. ರೂಮಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಹೋಗಿ - ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಿಳ್ಳೆಯವರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಲೋಟ, ಮಗದೊಂದಿಷ್ಟು ಹಾಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದೆ”

“ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ?”

“ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ? ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಆನಂದರು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು”

“ಅವರು ಮಾತನಾಡಿ ಮುಗಿಸುವವರೆವಿಗೆ ನೀವಿದ್ದೀರೋ ?”

“ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗಿ ಮೂರು ಲೋಟಗಳಿಗೂ ಹಾಲು ಹಾಕಿ ಅವರಿಗೂ, ತಾತನಿಗೂ ಒದೊಂದು ಲೋಟಾ ಕೊಟ್ಟು ನಾನೂ ಕುಡಿಯ ತೊಡಗಿದೆ”

‘ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ನೀವೂ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿರೋ ?’

“ಹಾಗಲ್ಲ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಹಾಲು ಬೀಡನೆಂದರು. ತಾತ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟರೆ ಬೀಡನೆನ್ನಬಾರದು ಎನ್ನುತ್ತಲೂ, ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಸಕ್ಕರೆ ಸಾಲ ದಿಂದರು. ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂತೆ”

“ಓಡಿಯಿರಿ. ಹಾಲಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಸಾಲದಾಗಿತ್ತೋ ?”

“ಅಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾತ್ರ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡರು”

“ಅವೇಲೆ ?”

“ಅವೇಲೆ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು”

“ಏನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ?”

“ಸುಮಾರು ನೂರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆರ್ಜಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಬೇಕು — ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು:

“ಅನ್ನೇನೋ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿದರೋ ?”

ಆಶಾ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಅಂದಳು.

“ಹಾ! ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಷಾರ್ಟ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಒಬ್ಬಳು ಬೇಕೆಂದು ಪೇಪರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡರ್‌ಟೈಸ್ ಮೆಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪಿಳ್ಳೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು”

“ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಟೈಪಿಸ್ಟಿನ ಅಗತ್ಯ ಈಗೇನು ಬಂತು ?”

“ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬಳು ಇದ್ದಳು. ಈಗ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿಂದ ಹೇಳದೇ ಕೇಳದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸವು ಆಗುವುದರಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬಳು ಬೇಕೇಬೇಕೆಂದು ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಹೇಳಿದ್ದರು ಯಾವಳಾದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದಳೇ-ಎಂದು ತಾತ ವಿಚಾರಿಸಿದರು.”

“ಇನ್ನೇನು ಮಾತನಾಡಿದರು ?”

“ಇನ್ನೇನೇನು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರೋ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಅನಂತರ ನಿವ್ವೆ ಬಂದಿತು. ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ”

“ನೀವಿದ್ದಾಗ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ ಮಾತುಕತೆಗಳೇನಾದರೂ ನಡೆದುವೇ ?”

“ಇಲ್ಲ.....”

“ನೀವು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನಂತರ ನಡೆದಿರಬಹುದೇ ?”

“ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇಲ್ಲ. ಪಿಳ್ಳೆಯವರಿಗೆ ತಾತನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆದರವಿತ್ತು. ತಾತನನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯಂತೆ ಭಾವನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು”

“ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಜೀವಂತರಾಗಿದ್ದಾಗ ನೋಡಿದ ಕಡೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಅಲ್ಲವೇ ?”

“ಅಲ್ಲ. ನೋಡಿದ ಕಡೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗುಂಡಮ್ಮ. ಗುಂಡಮ್ಮ ಬಾಗಿಲುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಸೇರಿಸಿದ್ದ ತಾತನ ರೂಂ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಏನಾದರೂ ಬೇಕೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರಂತೆ. ತಾತ

ಏನೂ ಬೆಡನೆಯ ಹೇಳಿದರುತೆ. ಅನಂತರ ಗುಂಡಮ್ಮ ಮುಲಗೊಂಡು”

“ಅನು ಅತ್ತಕತ್ತೆಯೇ ಆಗಿರಲಿ, ಕೊಲೆಯೇ ಆಗಿರಲಿ ಇದರ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ವಿನಯಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಕೈಲಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಸಂಪತ್ ಸುಂದರರು ಆಶಾದೇವಿಯವರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಹೊರಟರು. ಅನಂದನೂ ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ ಹೇಳಿದ.

“ಸುಂದರ್ ! ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಈ ಕೇಸಿನ ತನಿಖೆ ಕ್ರಮ ಯಾರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಿನಯನಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವರೆವಿಗೆ ನಾವು ಏನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ”

ಸುಂದರ್ ತನ್ನ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಆದ.

“ಆಶಾದೇವಿ ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಎದ್ದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಬೇಕೆಂದು ಆಶಾದೇವಿಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಪಿಳ್ಳೆ ಆಕೆ ಕುಡಿಯುವ ಹಾಲಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹಾಕಿದ್ದರೆ ಆಕೆಗೆ ಮಾಮೂಲು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗದೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕೆ ತನಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ಬಂದಿತೆಂದೂ ಎದ್ದು ಹೊರಟುಹೋದನೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ”

ಸಂಪತ್ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅನಂದ ಆಡಿದ.

“ಪಿಳ್ಳೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಬಾಬಾರಾಯ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನಲ್ಲ”

“ಅದಕ್ಕೇನು ? ಆ ಮುದುಕ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನೋ ?”

“ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಕೊಲೆಗೂ ಪಿಳ್ಳೆಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆನ್ನುತ್ತೀರಾ ?”

ಕಡೆಗೇಗ ಸಂಪತ್ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತನಾಡಬಾರದು. ಮಿ: ಅನಂದ್. ಪತ್ತೆ ತರದೂದಿ ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂದೇಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ಸಂದೇಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಶಾದೇವಿಯನ್ನೂ ಸಂದೇಹಿಸುತ್ತೇನೆ ನಾವು ಅತುಮಾತಕ ಎಷ್ಟೋ ಮಾತು ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

“ನಿಮ್ಮ ಕತೆ ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಂದ್ರೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ವೋಟಾರು ಅಪಘಾತದಿಂದ ಸಾಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮುದುಕನನ್ನು ಉಳಿಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೋ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರು ದೈವ ನಿಯಾಮಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಯಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕಿಸುವುದ ಕ್ಯಾಗುತ್ತದೆಯೆ?”

“ಹಾಗಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ. ಈಗ ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡುಬರು ತ್ತಿದೆ. ಯಾವುದು ಬಿಳುಪು ಯಾವುದು ಕಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊ ಳ್ಕುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ನನಗೆ ಲುಪ್ತವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ”

ವಿಮಲ ವಿಸ್ಮಿತಳಾಗಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಹೌದು ಮತ್ತೆ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಗುಂಡುಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಇದ್ದ ಮುದುಕ ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಇಲ್ಲ ಆತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಸತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಸಾಯಂಕಾಲದ ವೇಳೆಗೆ ಅದು ಖೂನಿ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುವ ಗತಿ ಬಂದಿದೆ ನಿನ್ನೆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾರ್ತರೋಡಿ ನಲ್ಲಿ ಮುದುಕನ ಮೇಲೆ ಅಪಘಾತ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಸ್ಟೇಯರಿಂಗ್ ಮುಂದೆ ಕುಳಿದ್ದವನಿಗೆ ಕಾರು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ—ಹೊಸಬ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ”.

ನಗುತ್ತಾ ವಿಮಲ ಕೇಳಿದಳು.

“ಈಗೇನು ಅಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೋ ?”

“ಈಗೇನು ಅಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಯೇ? ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕಾರು ಅಪಘಾತದ ನೆವದಿಂದ ಬಾಬೂರಾಯನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ದನು. ಅದು ಸಫಲವಾಗದೇ ಹೋದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ವಿಷ ಪ್ರಯೋಗ ದಿಂದ ಅವನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದರು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ”.

“ನೀವು ಕೇವಲ ಲಾಯರ್‌ನೋ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪತ್ತೇದಾರರೂ ಆಗುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ”

“ತಮಾಷೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಆ ಮುದುಕನ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಾಳೆ. ಅದೇ ಅಶಾದೇವಿ ಅಂತ. ಅವಳ ವಿಷಯ ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನಲ್ಲ”.

“ಅವಳ ವಿಷಯ ನನಗೇನು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ನಿನ್ನ ಸಾಯಂಕಾಲದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ನೋಡಿದ್ದೆನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ”

ಹೌದು. ಆನಂದ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಆಶೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ್ದ. ಮುದುಕನೊಡನೆ ವೊದಲನೆಯ ಬಾರಿ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಹೋಗಿದ್ದ. ಈ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಬಾರಿ, ಸತ್ತೇದಾರ ಸಂಪತ್‌ನೊಡನೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದನಂತರ ಮಗದೊಮ್ಮೆ.

“ಅವಳ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಾನೀಗ ಹೇಳಿ ವುದು”.

“ಎನು ಅಂತಹ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದುದು”.

“ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಬೇಗ ಮಲಗಿಕೊಂಡ ಅಶಾದೇವಿ ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಎದ್ದಳು”

ಬಿಮಲ ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕು ಅಂದಳು.

“ಹೇಳಿ. ಹೇಳಿ. ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಹೆಂಗಸರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಇನ್ನಾವುದಿರುತ್ತದೆ”

“ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಡುವೆ ತಮಾಷೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ, ನಿಮ್ಮ”.

“ತಮಾಷೆಯೇನು ಬಂದಿತ.? ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ತಾನೇ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದಿರಿ. ಈಗಾಗಲೇ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಹೋಗಿ ಬಂದಿರಿ. ಅಂದರೆ ಏನೋ ಇರಬೇಕಲ್ಲವೇ?”

ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವಳನ್ನು ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಅಲಂಗಿಸಿ ಚುಂಬಿಗೆ ಆನಂದ ಹೇಳಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನಿರುವಾಗ ಈ ಪ್ರಂಪಚದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಇನ್ನಾರೂ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದರಲ್ಲಿದ್ದವ ನನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಬೆಳಗಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಮುದುಕ ವ್ಯಕ್ತನಾದನೆಂದು

ತಳಿಯುತ್ತಲೂ ವಿಸ್ತೃತನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿದೆ. ನೊದಲು ಅತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಸಾಯಂಕಾಲದ ವೇಳೆಗೆ ಅದು ಖೂನೀ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿತು. ಅಂತಹದ್ದರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ”.

ಅವನು ಚುಂಬಿಸಿದುದೂ, ಅನಂತರ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದುದು ಆಶೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದುದೂ ವಿಮುಲೆಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು.

“ಸರಿ ಅವಳು ಮಲಗುವ ವಿಷಯವನ್ನೇನೋ ಹೇಳಿದಿರಲ್ಲ. ಅದೇನು? ಅದಕ್ಕೂ ಈ ಕೊಲೆಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವಾದರೂ ಏನು?”

“ಇದೇಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಪಿಳೈ ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಧರ್ಮರತ್ನಾ ಕರರನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನಂತೆ. ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಬೇಕು ಅಂದ. ಆಶಾ ಸಕ್ಕರೆ ತರಲು ಹೋದಾಗ ಮುದುಕನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅವಳ ಹಾಲಿಗೆ ಏನೋ ಔಷಧಿ ಹಾಕಿದನಂತೆ. ಇದ ರಿಂದಲೇ ಅಶಿಗೆ ಬೇಗ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತು. ಬೆಳಗಾಗ ಎಚ್ಚರವಾಗುವುದು ನಿಧಾನವಾಯಿತು-ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿದೆ”.

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ವಿಮುಲೆಗೆ ಏನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವಿಸ್ತೃತಳಾದಳು.

“ಅಲ್ಲಾ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು”.

“ಆಕೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು”

“ಸಕ್ಕರೆ ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಪಿಳೈ ಏನೋ ಹಾಕಿದನೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು? ಅವಳು ಹೊಸಲಿನ ಹೊರಗಡೆ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ನಿಂತು ನೋಡಿದಳೇನು?”

“ಹಾಗಲ್ಲ. ಪಿಳೈ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಳಿದ. ನಾನು ತರಲು ಹೋದೆ.... ಎಂದಿನ್ನೇ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಖಾಸಗಿ ಪತ್ತೇವಾರ ಸಂಸತ್ ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ತನಿಖೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಭಾವನೆಗಳು ಯಾರೋ ಮಂದರ ನಂತೆ. ಅವನೂ ಸಹ ಬಂದಿದ್ದ. ಬಹಳ ಚುರುಕು. ಸಾದರಸದಂತೆ. ಪಿಳೈ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಳಿ ಅಶೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೂ, ಅನಂತರ ಅವಳಿಗೆ ಗಾಢ

ವಾದ ನಿದ್ದೆ ಬಂದದ್ದೂ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಗಂಟು ಹಾಕಿ ಅವನು ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಊಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ”.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಮಲೆಯು ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತರಹ ನೋಡಿದರೆ ಏನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು.

ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೇ ವಿಮ್ಮು”.

“ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಳಿದರೆ ನೀವು ಏನೇನ್ನುತ್ತೀರೋ?”

“ಯಾಕೆ ಏನೋ ಅನ್ನುಜೇಕು. ಹೇಳು”

“ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಫಾರ್ಟ್‌ಹೌಂಡ್ ಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಬೇಕೆಂದು ಯಾವುದೋ ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಡ್ವರ್ಟೈಜ್‌ಮೆಂಟ್ ನೋಡಿದ್ದೆ. ನನಗೂ ಕೆಲಸ ಬರುತ್ತದೆ. ಫುಡ್ ಡಿಸಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನಲ್ಲ. ನಾನೇಕೆ ಹೋಗಿ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನನಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಬಾರದು”.

ಆನಂದ್ ನಗುತ್ತಾ ಅಂದ.

“ಒಳ್ಳೇ ಆಲೋಚನೆ ನಿಂದು ನೀನೇಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು”.

“ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ”.

“ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ವಿಮ್ಮು”

“ನನಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂತಹ ವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವಂತಹ ಜನರು ಎಂತಹವರು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬಹುದು.

ಅದೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮನದನ್ನೆಯು ಹುಲಿಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಡುವುದು ಆನಂದ್‌ಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ಪಿಳ್ಳೆ ಬಹಳ ಅಸಾಯಕಾರಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯ ನಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ.”

ತಿಳಿಯುತ್ತಲೂ ವಿಸ್ಮಿತನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ ನೊದಲು ಅತ್ಯಹತ್ಯೆ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಸಾಯಂಕಾಲದ ವೇಳೆಗೆ ಅದು ಖೂನೀ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿತು. ಅಂತಹದ್ದರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ”.

ಅವನು ಚುಂಬಿಸಿದುದೂ, ಅನಂತರ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದುದು ಆಶೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದುದೂ ವಿಸುಲಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು.

“ಸರಿ ಅವಳು ಮಲಗುವ ವಿಷಯವನ್ನೇನೋ ಹೇಳಿದಿರಲ್ಲ. ಅದೇನು? ಅದಕ್ಕೂ ಈ ಕೊಲೆಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವಾದರೂ ಏನು?”

“ಇದೇಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಪಿಳೈ ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಧರ್ಮರತ್ನ ಕರರನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನಂತೆ. ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಬೇಕು ಆದ. ಆಶಾ ಸಕ್ಕರೆ ತರಲು ಹೋದಾಗ ಮುದು ಕನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅವಳ ಹಾಲಿಗೆ ಏನೋ ಔಷಧಿ ಹಾಕಿದನಂತೆ. ಇದ ರಿಂದಲೇ ಆಶೆಗೆ ಬೀಗ ನಿವ್ವೆ ಬಂದಿತು. ಬೆಳಗಾಗ ಎಚ್ಚರವಾಗುವುದು ನಿಧಾನವಾಯಿತು-ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿದೆ”.

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ವಿಸುಲಿಗೆ ಏನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವಿಸ್ಮಿತಳಾದಳು.

“ಅಲ್ಲಾ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು?”

“ಆಕೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು”

“ಸಕ್ಕರೆ ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಪಿಳೈ ಏನೋ ಹಾಕಿದನೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು? ಅವಳು ಹೊಸಲಿನ ಹೊರಗಡೆ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ನಿಂತು ನೋಡಿದಳೇನು?”

“ಹಾಗಲ್ಲ. ಪಿಳೈ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಳಿದ. ನಾನು ತರಲು ಹೋದೆ.... ಎಂದಿನ್ನೇ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಖಾಸಗಿ ಪತ್ತೇದಾರ ಸಂಸತ್ ಈ ಸಂಬಂಧ ವಾಗಿ ತನಿಖೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಭಾವವೈದುವನ ಯಾರೋ ಸುಂದರ ನಂತೆ. ಅವನೂ ಸಹ ಬಂದಿದ್ದ. ಬಹಳ ಚುರುಕು. ಪಾದರಸದಂತೆ. ಪಿಳೈ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಳಿ ಆಶೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೂ, ಅನಂತರ ಅವಳಿಗೆ ಗಾಢ

ವಾದ ನಿರ್ದಿಬಂದದ್ದೂ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಗಂಟು ಹಾಕಿ ಅವನು ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಊಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಮಲೆಯು ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ತರಹ ನೋಡಿದರೆ ಏನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು.

ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೇ ವಿಮ್ನು.

“ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಳಿದರೆ ನೀವು ಏನೆನ್ನುತ್ತೀರೋ?”

“ಯಾಕೆ ಏನೋ ಅನ್ನುಜೇಕು. ಹೇಳು”

“ವೈಯ್ಯಾಳಿ ಕಾವಲಿ ಕಂಪನಿಗೆ ಫಾರ್ಟ್‌ಹ್ಯಾಂಡ್ ಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಬೇಕೆಂದು ಯಾವುದೋ ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಡ್ವರ್‌ಟೈಜ್‌ಮೆಂಟ್ ನೋಡಿದ್ದೆ. ನನಗಾ ಕೆಲಸ ಬರುತ್ತದೆ. ಫುಡ್ ಡಿಸಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನಲ್ಲ. ನಾನೇಕೆ ಹೋಗಿ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನನಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಬಾರದು”

ಆನಂದ್ ನಗುತ್ತಾ ಅಂದ.

“ಒಳ್ಳೇ ಆಲೋಚನೆ ನಿಂದು ನೀನೇಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು”.

“ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ”.

“ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ವಿಮ್ನು”

“ನನಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂತಹ ವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವಂತಹ ಜನರು ಎಂತಹವರು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬಹುದು.

ಅದೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮನದನ್ನೆಯು ಹುಲಿಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಡುವುದು ಆನಂದ್‌ಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ಪಿಳ್ಳೆ ಬಹಳ ಅಸಾಯಾಕಾರಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯ ನಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ.”

“ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದರೆ ಆಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದರೆ ನನ್ನನ್ನ ತಿಂದು ಬಿಡುತ್ತಾನೆಯೇ?”

“ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನಕರವಾದುದೇ ಅನ್ನು. ಆದರೂ ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಇದೆಲ್ಲಾ ನಮಗೇಕೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ”

“ನಮಗೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ತಮಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎರಡು ದಿನ ನೋಡೋಣ”

ವಿಮಲ ಬಹಳ ಹೇಳಿದ ನಂತರ ಆನಂದ್ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದ.

“ವಿಮಲ. ಹೋಗುವವಳು ಹೋಗಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತೀಯೆ. ನಾನು ಬೇಡವೆಂದರೆ ಕೇಳುತ್ತೀಯಾ? ಆದರೂ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆವಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ವನೋಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದಳೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.”

೨

ಬೆಳಗಾಗ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಿಮಲಾ ಗಾಂಧೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದಾಡೊಂದು ಒಂಟಿಯ ಮಹಡಿ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ವಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು.

ಕೆಲಸ ಕೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ವಿಮಲೆಗೆ ತನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೇ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಕೊಡುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಂಡಾಗಿದ್ದು, ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ತನಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುವುದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ.

ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಬಂದ ವಿಮಲಾ ಕೆಲಸಕ್ಕಷ್ಟಕ್ಕೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೂ ಏನು ಏನೋ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬಂದಾಗ ಮಿಗಿಲೆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಜವಾನ ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ. ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರೋ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರುತ್ತಾರೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

ಮೂರು ಎರಡು ಮೂರು ನಿಮಿಷಗಳು ಕಳೆದಿಬಹುದು. ಅನಂತರವೂ ಕುಳಿತರಲು ಬೇಜಾರಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಕಚೇರಿಯ ಒಳಗಡೆಯೇ ಶತಪತ ತುಳಿಯ ತೊಡಗದಳು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇಜು ಕುರ್ಚಿಗಳು, ಪಠಗಳು ಮುಂತಾದುವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಳು. ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಇಲ್ಲದೇ ಖಾಲಿಯಿದ್ದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಳು.

ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗಡೆ ಸೊಗಸಾದುದೊಂದು ಮೇಜು ಇತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲಿರಬೇಕಾದ ಮುಮ್ಮೂಲೆಯ ಮರದ ತುಂಡು ಕುರ್ಚಿಯ ಹಿಂದಿದ್ದ ಕಿಟಕಿ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ "ರಂಗನಾಯಕಿ-ಪದ್ಮನಲ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಟು ದಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ" ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು.

ಹಾಗಾದರೆ ಗೈರುವಿಲೆಯಾಗಿರುವವಳು ಸೈನೋಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಅಲ್ಲ. ಪಿಳ್ಳೆಯ ಆಸ್ತು ಸಹಾಯಕಳು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಸೈನೋಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಸಹ ಆಗಿದ್ದಳೋ ಏನೋ ?

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಗಣ ಗಣನೆ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿತು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ವಿಷಯ ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿ, ತನಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರದಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆಗೆ ಒಹಳ ಆಸಕ್ತಿ. ಅಂತಹದ್ದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಫೋನ್ ಎತ್ತಿ ಕೇಳಬಾರದೇಕೆ ?

ನೋಡಿದಳು. ಪಿಳ್ಳೆ ಬರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಜವಾನ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದ. ವಿಮಲೆ ಟೆಲಿಫೋನ್ ರಿಸೀವರ್ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿ! ಸಿಕ್ಕೆಯವರ ಪಸ್ಸನಲಾ ಅಸಿಪ್ಪೆಂಟಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರು
ವುದು”

“ಹಾ! ಏನಿದು, ರಂಗನಾಯಕಿ. ನೀನಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೀಯಾ?
ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಆ ಸಿಕ್ಕಿಗೆ
ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ. ನೀನು ಹೈದಿರಾಚಾದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದೀಯೆಂದರೆ
ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ”

“ನಿವು ನನ್ನನ್ನು ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀನು”

“ಇದೇನು ಮಕ್ಕಳಾಟವೆಂದುಕೊಂಡಿವ್ವಾನೇನು, ಆ ಸಿಕ್ಕಿ? ನಿನ್ನ
ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಅವನಿಗೆ ಆಸೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ
ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರಟು ಹೋಗು”

“ತಾವು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಅಗಲಿ”

“ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಕೇಳುವುದನ್ನೇ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ಹೋದ?”

“ಈಗ ಯಾರೋ ಬಂದರು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ
ಹೋದರು”

“ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ ಹೋದನೋ?
ಬರುತ್ತಲೇ ನನಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳು”

ವಿಮಲ ಮಾತನಾಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಅತ್ತಕಡೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡು
ತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಫೋನ್ ಡಿಸ್‌ಕನೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿತು:

ಹೊರಗಡೆ ಬಂದು ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅತಿಥಿ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗಾಗಿ
ಪಾಕಲಾಗಿದ್ದ ಸೋಫಾ ವೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ
ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈಗ ವಿಮಲ ಹೆಚ್ಚು ಆಕರ್ಷಣೀಯನಾಗಿ
ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯಾವುದಾದರೂ ಜೀಷ್ಟ್, ಕುತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ
ಅವಳು ಪ್ರಪುಲ್ಲಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆ ಈಗವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಂದ
ಹಾಸದ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಯೆಯು ಬಂದಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂತಿಯು
ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು.

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಸಿಕ್ಕಿ ದೂರದಿಂದಲೇ ಆಫೀಸಿಗೆ ಯಾರೋ
ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಬಂದಿರುವವಳು ಹೆಣ್ಣು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ

ರೂಪವತಿ, ಅದರಿಂದ ಖುಷಿಯಾಗಿ ಶಿಲ್ಪಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಅವಳು ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ನೋಡದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು, ತಟ್ಟನೆ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದ.

“ನೀವು ಯಾರು?”

ವಿಮಲೆ ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಂದಳು.

“ನಾನು ವಿಮಲಾ ಅಂತ.... ..”

ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಳಿದ.

“ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಮೇಲೇಳ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ವಿಮಲಾ ಅಂತ”

ಎರಡನೆಯ ವಾಕ್ಯವನ್ನೇ ಅವನು ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಆಡಿದುದನ್ನು ವಿಮಲಾ ಗಮನಿಸಿದಳು. ಅದರೂ ಗಮನಿಸಿದವಳಂತೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ನನ್ನ ಹೆಸರು ವಿಮಲಾ ಅಂತ. ನೀವು ಸೈನೋಟ್ರಿಪ್ಪಿಸ್ವಾ ಬೇಕೆಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರಾಟ್ವಿಜ್ ಮೆಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಕೆಲಸ ನನಗೇನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕೀತೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ”

“ಓಹೋ! ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನಿನ್ನಂತಹ ಯುವತಿಗೆ ಕೆಲಸಕೊಡ ಬೇಕೆಂದರೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧ. ಆದರೆ ಈಗ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಖಚಿತವಿಲ್ಲ”

ಮೃದುನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಪಿಳ್ಳೆ ಆಡಿದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿತ್ತು. ಅವನಿಗೊಂದು ಷರಾ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಿಮಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು.

“ಖಚಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿಷಯ? ನಿಮ್ಮ ಗೈರುವಿಲೆಯಾಗದು ವಸ್ತ್ರನಲೆ ಅಸಿಷ್ಟೆಂಬ ರಂಗವಾಯಕಿ ವಾಪ್ಪು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾಳೆಂದಿದ್ದೀರೇನು? ಅವಳು ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಹೋರಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲವೇ?”

ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮುಖ ಸಪ್ಪೆ ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು?”

“ಈ ವಿಷಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು, ಅವರಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೀವೆ ಊಹಿಸಬಲ್ಲರಿ. ಬೇಕೆಂದರೆ ನಾನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ”

ಎರಡನೆಯ ಬೇಸ್ತು ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು, ಪಿಳ್ಳೆಗೆ. ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಎದುರಿನಂತುಕೊಂಡ. ಪತರುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಯಾಡಿದ. ಪುನಃ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಸಿಗರೇಟು ತೆಗೆದು ಹಚ್ಚಿದ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಏನೇನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಹೆಣ್ಣು, ತನಗೇನೂ ತೋಚದಂತೆ ಮಾಡಿದ ಹೆಣ್ಣು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಿರುವುದು ಸಹ ಮರೆತು ಹೋಯಿತು.

ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಈ ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ದೂರವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವಳನ್ನು ನೀವು ಕಳುಹಿಸಿ ದಿರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ”

“ಹೌದು. ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ದೂರವಿರಲು ಕಳಿಸುವುದು ಅದೊಂದು ಬಗೆ. ಇನ್ನು ಇತರ ಬಗೆಗಳೂ ಇವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರಿಯವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ವಿಮಲ. ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಹುಡುಗಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೂ ಇದ್ದೀಯೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ನಿನ್ನಂತಹವಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ನೀನು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರಬಾರದೇ?”

“ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿಯದೇ ಏನು ನಡೆವರೂ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಷ್ಟೇ. ನನಗೆ ಅಪಾಯವಿದೆ ಎಂದೂ, ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಹೆದರಿಸುತ್ತಾರೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಆಗ ಆತ ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರ. ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯವೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದು ಆತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ”

“ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹೆಂಗಸರು ಕಚೇರಿ ಪಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದೆ. ಹಾಗೂ ನೀನು ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಾದರೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮಾಡಬಹುದು.

ತಾನೇ ಗೆದ್ದೆನೆಂದು ವಿಮಲೆಗೆ ಬಹಳ ಖುಷಿಯಾಯಿತು.

“ಈಗ ನೀವು ಹೇಳಿದುದು ಸರಿ. ಹೇಳಿ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ಲಾನ್ ಏನು?”

“ಪ್ಲಾನ್! ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ಲಾನೂ ಇಲ್ಲ. ನೋಡು, ಅಲ್ಲಿರುವ ಮೇಜು ಕುರ್ಚಿ ನಿನ್ನದು. ಗೈರುವಿಲೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ನೀನು ಹೇಳಿದಂತಹ ನನ್ನ ಪರ್ದನಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೋ. ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಏನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅವರೇನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ಕೇಳಿಕೋ. ನೀನು ಗೊತ್ತಿರುವವಳಂತೆ ಮಾತನಾಡಲು ಹೋಗಬೇಡ”

“ಅದರೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ತಿಳಿಯದವಳಂತೆ ಇರಬೇಕು — ಎಂದಲ್ಲವೇ ನೀವು ಹೇಳುವುದು”

“ನಿನಗೇನು ತಿಳಿದಿದೆಯೋ, ಏನು ತಿಳಿಯದೋ ಅದೊಂದೂ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಸೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೇಳಿ ಜೇಬಿನಿಂದ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಇಪ್ಪತ್ತು ನೋಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವಳು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಸಿಕ್ಕಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದ.

“ಈ ಪಿಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಪರವಾಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೊಂಡು ವಿಮಲೆಯು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನೋಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ವ್ಯಾನಿಟೇ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

೮

“ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಸರಿ. ಸಂಪತ್. ನನಗೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅದರಿಂದಲೇ ನಾವು- ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತೊಡಗಿದೆವು. ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಅದೇ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ”

“ನೀವು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಹೊಸ ವಿಷಯ ಕಂಡು ಬಂದುವೋ ?”

“ಬೇಕಾದಷ್ಟು.”

ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡುವುದರೂಳೆಗಾಗಿ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಪೇಟಾ ತೆಗೆದು ಮೇಜದ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ಬೋಳು ತಲೆಯನ್ನು ಕರ್ಚಿಫ್‌ನಿಂದ ಒರಸಿಕೊಂಡು, ಬಣ್ಣದಿಂದ ಕವ್ವಗಾಗಿದ್ದ ನೆರೆತ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ನವರಿಕೊಂಡು ಸಿಗರೇಟು ತೆಗೆದು ಹಚ್ಚಿ, ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿಯವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು. ಧರ್ಮ ರತ್ನಾಕರ ಬಾಬೂರಾಯರ ಮರಣವು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯೋ, ಕೊಲೆಯೋ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಸಮಸ್ಯೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದರ ತನಿಖೆ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಸಾಹೇಬರು ಸಂಸತ್‌ಗೆ ಪರಮಾಪ್ತರು.

“ಬೇಕಾದಷ್ಟು. ವಿಷಯವೇನೆಂಬುದನ್ನುನೋದಲಿಸಿವ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳಿ. ಸ್ಯಾಂಕೀ ಕೆರೆಯ ಆಚೆ ಇರುವ ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ರತ್ನಾಕರ ಬಾಬೂರಾಯರಿಗೆ ಒಂದು ಚದುರ ಮೈಲಿಯಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಸೈಟುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮಾರಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಟ್ರಸ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನವರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿವಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವ್ಯವಹಾರ.

“ಇದರ ನಡುವೆ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಾಬೂರಾಯರ ಹಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತ ರಾಮಾನುಜಂ ಬಂದು ಸೇರಿದ. ಸೈಟುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಲು ಟ್ರಸ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟ. “ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರೆವಿನ್ಯೂ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮನೆಗಳು ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅವಕ್ಕೆ ವಿಲ್ಯುಚ್ಚೆಕ್ರಿಯ ದೀಪಗಳೂ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಅಂಡರ್ ಗ್ರೌಂಡ್ ಸ್ಟ್ರೀನೇಜ್ ಮತ್ತು ನೀರು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳು

ಮಾತ್ರ. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅನಂತರ ಮುನಿಸಿಪಾಲಟಿಯವರು ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ-ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮುನಿಸಿಪಾಲಟಿಯವರು ಒಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ ಮನೆಗೆ ಗಿರಾಗ ಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಸಿದ. ಬಾಬೂರಾಯರು ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಣವಂತರು. ಅವರೂರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಬಿರುದು ಹೊಡೆಗುಬಿಟ್ಟರು. ಜನ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಷ್ಟು ಹಣ ಅವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂತು. ರಾಮಾನುಜಂ ಅದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಪ್ಲಾನು ಮಾಡಿದ. ಸೈಟಿನ ಬೆಲೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ. ಮನೆ ಬೆಲೆ ಎಂಟು ಸಾವಿರ. ಹತ್ತು ಸಾವಿರದ ಮನೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕೋ ಅವರು ಮೂರು ಸಾವಿರ ಕೊಡಬೇಕು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಯಾರಾದರೂ ಸಾಮಕಾರಿಯಿಂದಲೋ ಮಿಕ್ಕ ಹಣ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು - ಎಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದ. ಇದು ಬಾಬೂರಾಯರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿ ಮೊದಲಾಯಿತು.

“ಆದರೆ ಅದೇನೋ ಮನಸ್ತಾಪ ಬಂದು ರಾಮಾನುಜಂ ಬಾಬೂರಾಯರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ. ಅನಂತರ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂಬುವನು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಬಂದ. ಅವನೇ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ನೆರವೇರಿಸಿದ. ಇದುವರೆಗೆ ತೊಂಬತ್ತೆಂಟು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಾನ್ಸ್ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ”

“ಸರಿ. ಆ ಹಣ ಏನಾಯಿತು?”

“ಅದಷ್ಟು ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು ಚೆಕ್ ಗೆ ರುಜುಮಾಡಿ ಹಣತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದ್ದು ಬಾಬೂರಾಯರು ಮಾತ್ರ. ವಸೂಲಾದದ್ದು ೨ ಲಕ್ಷ ೯೪ ಸಾವಿರ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಆಫೀಸ್ ಖರ್ಚು, ಮನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ಲಾನ್ ಬರೆಯಲು ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದು, ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಅದಷ್ಟು ಸರಿಯೇ. ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ೨ ಲಕ್ಷ ೨೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಬಾಬೂರಾಯರೇ ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ”

“ಅವರೇ ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೇ?”

“ಹೌದು. ಅವರೇ ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮಾನ್ಯ ನೇಜರದನ್ನು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ”

“ಅಂದರೆ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ಪಡೆದವನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಂತೆ ವೇಷ ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು.”

“ನೀವು ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಬುಡವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಯಾವುದಾದರೂ ತೀರ್ವಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು, ನಮ್ಮನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೋ ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ ಮಿ|| ಸಂಪತ್, ನೋಡಿ. ಬಾಬೂರಾಯ್ ರುಜು ಫೋರ್ಜರಿಯೇ ನೋಡಬೇಕೆಂದೇ ಇದನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಕೇಳಿ ತಂದಿದ್ದೀನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ರುಜು ಮಾಡಿರುವವರು ಬಾಬೂರಾಯರೇ. ಕೈ ಬರಹದ ನಿಪುಣರು ಇದನ್ನು ಖಂಡಿತ ಫೋರ್ಜರಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.”

ಸಂಪತ್ ಚೆಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೋಡಿ ಹೇಳಿದ.

“ರುಜು ವಂತೂ ಬಾಬೂರಾಯರದೇ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಬಾಕಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರೆದವರು ಅವರಲ್ಲ. ಬಾಬೂರಾಯರು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅವರೇ ಯಾಕೆ ಚೆಕ್ ಪೂರಾ ಬರೆಯಬಾರದಾಗಿತ್ತು?”

“ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಂದ ಬರೆಸಿ ರುಜು ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ, ತಾನೇ?”

“ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಚೆಕ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಅಕ್ಷರ ಹೆಂಗಸಿನ ಕೈಬರಹದಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಯಾರು ಬರೆದಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದೀರಾ?”

“ಓಹೋ? ಒಂದು ತರವಾಗಿ ಗುರ್ತಿಸಿದೆವು. ಬಹಳ ಸ್ಫುಟವಾಗಿ ಗುಂಡಿಗೆ ಬರೆದಿರುವುದರಿಂದ ಇಂತಹವರದೇ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದರೂ ಕಂಪೆನಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಂಗನಾಯಕಿಯ ಕೈ ಅಕ್ಷರವೆಂದು ಸಾಬೀತು ಮಾಡಬಹುದು.”

“ಅನಳಿಲ್ಲಿ?”

“ಅನಳಿಲ್ಲಿಯೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಬಾಬೂರಾಯರು ಚೆಕ್ ಕ್ಯಾಷ್ ಮಾಡಿಸಿದ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಿಂದಲೇ ಅನಳಿಯರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿದ್ದ ಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆವು. ಅವಳ ಸಾಮಾನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ.”

ಸಿಗರೇಟು ಸೇದುತ್ತು ಮಾತನಾಡದೇ ಕುಳಿತಿದ್ದವನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಸಾಹೇಬರು ಹೇಳಿದರು.

“ಸಂಸತ್, ನೀವೇನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿಂದು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ಯೋಚನೆಗಳೊಂದೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಚೆಕ್ ಯಾರಾದರೂ ಬರೆದಿರಲಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಬೂರಾಯರೇ ರುಜು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರೇ ಜವಾಬಾರರು.”

“ಅವರೇ ಜವಾಬ್ದಾರರು. ಅವರಿಗ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದುಂಟೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ.”

“ಹೌದು. ಆದರೆ ಅವರೇ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಖಚಿತವಾದ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳಿವೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.”

“ಮುಂದುಕ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಅನಂತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡ. ಅಥವಾ ಖೂನಿಯಾದ. ಪೋಸ್ಟ್‌ಮಾರ್ಟಂ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತು.?”

“ಆಗುವುದೇನು ? ಅದು ಕಂಡಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಪೊಟಾಷಿಯಂ ಸೈನ್ಯೆಡ್ ಸೀಸೆ ಅಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದರಿಂದಲೇ ಮೃತರಾದರೆಂಬುದು ಖಚಿತವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಅದನ್ನೇ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.”

“ಇದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯೇ ಅಥವಾ ಖೂನಿಯೋ ಎಂಬುದು ಹೇಗೆ ?”

“ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಡೆದುದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಾದರೆ ಹೇಗೆ ರಬೇಕೋ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಇವೆ. ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಸೂಚನೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಯಾವು ಯಾವುದು ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಇದ್ದಿತೋ ಬೆಳಗಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು.”

“ಮುಂದುಕ ಮಲಗಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಹಿಂಬಾಗಿಲಿದೆಯಲ್ಲ. ಅದು ತೆಗೆದಿದ್ದಿತೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ.”

“ಹೌದು. ನಮಗೂ ಆ ಸಂದೇಹ ಬಂದೇ ಬಂದಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸೌಡರ್ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದೆವು. ಹೊಸದಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣ ಬಳದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮೇಲಿರುವುದು ಮುಂದುಕನ ಕೈ ಬೆರಳು ಗುರುತುಗಳು ಮಾತ್ರ. ಮತ್ತಾರ ಕೈಬೆರಳ ಗುರುತುಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅನನೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾರಣ

ಗಳಿಂದ ಆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ಹೊತ್ತಾದರೂ ತೆಗೆದಿದ್ದು ಹಾಕಲು ಮರೆತಿರಬಹುದು.”

“ ಮುದುಕನೇ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದನೆಂಬುದು ಬಹಳ ಚೋದ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ”

“ಸಾಹೇಬರು ಗಡ್ಡದ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರು.

ಆ ಬುಡ್ಡ ಬಹಳ ಬುಡ್ಡ ಇದ್ದಾ, ಸಂಪತ್ ಸಾಮಿ. ಅವನಿಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಚಪಲ ಬಹಳವಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಔರತ್ ಲೋಗನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ ಮುದುಕ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹಾಗೆ ಬಾಗಿಲು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಕೊಲೆಯಾದ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಸವನಗುಡಿಯ ಬೀಟ್ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ. ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಹೊರಗೆ ಹೋದುದನ್ನು ಅವನು ನೋಡಿದ. ಅವಳು ನೀಲಿಯ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುಘ್ಲರ್ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದಳಂತೆ. ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡಿದ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಕೂಗು ಹಾಕಿದ. ಅವಳು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಯವಾದಳು. ನಿನ್ನೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಅದು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆಯೇ ಮಾಯವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಂಡು ಬಂದ ಹೆಂಗಸು ಪುನಃ ಒಳಗೇ ಹೊರಟುಹೋಗಬಾರದೇಕೆ? ಹಾಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವಳಿಗೂ ಆ ಮನೆಗೂ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ ?

“ಅಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅದೇ ಮನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರಬಹುದು ಎಂದು ಊಹಿಸುತ್ತೀರಾ ?”

“ನಾನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಂದೇಹ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮುದುಕನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಆಶಾ ದೇವಿಯೇ ಯಾಕೆ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರಬಾರದು-ಎಂದು ಸಹ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ”

“ಅವಳು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಉದ್ದೇಶವೇನು ?”

“ಆದನ್ನು ಆಮೇಲೆ ನೋಡೋಣ. ಅವಳು ಕೋಲೆ ಮಾಡಲು ಆನ ಕಾಶವಿದ್ದಿತೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲು ಗಮನಿಸೋಣ”

‘ಶಾಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಕೋಲೆ ಮಾಡಿದವಳು ಆಶಾ ದೇವಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಆ ಮನೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟವರೂ ಅಲ್ಲ. ಆಶಾ ದೇವಿಯೋ ಅಥವಾ ಆಶಾದೇವಿಯಿಂದ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯಬಲ್ಲವಳೋ ಆಗಿದ್ದರೆ ರಾತ್ರಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎಷ್ಟೆ ತಿಳಿತು ?”

ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಮುಂದೇನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸತ್ ನುಗದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಆ ರಂಗನಾಯಕ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಿರಾ ?”

“ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ಅವಳು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅಷ್ಟು ರೂಪ ವತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಕುರೂಪಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಅವಳ ಮರ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಂತಹ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಒಂದು ನೂರುಜನ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ”

ಸಂಸತ್ ಮತ್ತೇನೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರೂ ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಮೇಲೆದ್ದು ಗಡ್ಡ ನೀವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ “ಈ ಕೇಸು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರು.

ಸಾಹೇಬರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದಾಗಲಂತೂ ಸಂಸತ್ ದಬಾಂವಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಬಾಬೂರಾಯನ ವೇಷ ಠಾಕೆ ಕೊಂಡು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಆ ವಿಷಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊರೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೇರವಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋದ ನ್ಯಾಸೇಜರು ವಶುಪತಿ ಅಯ್ಯರ್ ಬಹಳ ನಿರಾಸದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು.

ಸಂಸತ್ ತಾನು ಹೋದ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಅವರು.

“ಈಗಾಗಲೇ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದು ಈ ವಿಷಯವೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ” -

“ಅಲ್ಲ. ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದವರು ಯಾರು ಅಂತ?”

“ಅವರೇ ಸ್ವಾಮಿ. ಬಾಬೂರಾಯರು. ಎರಡುಲಕ್ಷ ಎಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಡ್ರಾ ಮಾಡಲು ಬಂದರೆ ಬಂದವರು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೆ? ಅವರೇ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಹಣವನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಯಾಕೆ ಹಣ ತೆಗೆಯುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಿದೆ. ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ದುಡ್ಡು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೆ?”

“ಅವರು ಬರುವಾಗ ಏನು ಡ್ರಸ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡುಬಂದಿದ್ದು?”

“ಕಲಾಪತ್ತಿನ ಪಂಚಿಯುಟ್ಟು ಹಳೆಯದೊಂದು ಕರಿಯ ಲಾಂಗ್ ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮಾಮೂಲಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನವ ರಂತೆ ತಲೆಗೆ ಗುಮಾಲು, ಕೊರಳಿಗೆ ಶಲ್ಯ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು”

“ಆ ಕೋಟಿನ ಮೇಲೆ ಕರಿಗರೆ ಏನಾದರೂ ಇತ್ತೇ?”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಸ್ವಾಮಿ. ಏನೋ ಕರೀ ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ನಾವು ಅವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಯಾಕೆ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಚಕ್ರನ ಮೇಲೆ ರುಜ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಸ್ಟ್ರಿಸಿಮ್ ಸಿಗ್ನೇಚರ್ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಸಹ ನೋಡಿದೆ. ಹಣ ತರಿಸಿ ನಾನೇ ಕೊಟ್ಟಿ”

“ಹೇಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು?”

“ಕ್ಯಾಪ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು, ಸ್ವಾಮಿ. ಅಪಾಯ, ಹಾಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಡಿ ಎಂದೆ. ದಿಗಲೇನು-ಎಂದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮುಲ್ತಾನಿಗಳೂ, ವ್ಯಾಪಾರಸ್ತರೂ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಸರಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದೆ”

“ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಣವಿಟ್ಟಿರಲು ಏನು ಅಡ್ಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿ ದೀರೋ?”

“ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದೇ ಇರುತ್ತೇನೆಯೇ, ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಕೇಳಿದೆ. ಯಾವುದೋ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಓವರ್ ಡ್ರಾಫ್ಟ್ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾದೆ”

“ಅಲ್ಲ. ಬಂದಿದ್ದವರು ಬಾಬೂರಾಯನೇ ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲರಾ?”

“ಹೇಗೆ ಕೇಳಿದರೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ, ಸ್ವಾಮಿ. ಆಕೌಂಟ್ ಆರಂಭ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರೇ ಬಂದಿದ್ದರು. ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಕ್ಲೋಸ್ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರದು ಒಂದೇ ವೇಷ. ಒಂದೇ ತರಹ. ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋರುವಂತೆ ಎರಡು ಬಾರಿಯೂ ಅವರೇ ಬಂದಿದ್ದು. ಮತ್ತೇನು ಹೇಳಲಿ?”

ಅವರೇ ಪುನಃ ಅಂದರು.

“ಹಣ ತರಲು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲ ನಾನೂ ಅವರೂ ಇಬ್ಬರೇ ಇದ್ದೆವು. ‘ಕುಸುಮು ಶರ ಸಮವೆನಿಸ... ..’ ಎಂದೇನೋ ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೇನು ಎಂದೆ. ವರದಾಚಾರ್ಯರು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಎಂದರು. ಅವರು ವರದಾಚಾರ್ಯರ ಪಾರ್ಟ್ನರ್‌ಗಳಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಅವರೇ ಸ್ವಾಮಿ, ಬಂದು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದುದು”

ಬಂದಿದ್ದವನು ಬಾಬೂರಾಯನೇ ಎಂದು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮ್ಯಾನೇಜರು ಧೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೊಡನೆ ಇನ್ನು ಮಾತನಾಡುವುದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಂಪತ್ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

“ಸರಿ, ಸಾರ್. ತಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ನಾನಿನ್ನು ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ”

ಆತ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ತೊಂದರೆ ಏನಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದವಾ ಬನ್ನಿ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳಲು ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ”

ಒಂದು ಕಡಿ ಸಂಪತ್ ಮತ್ತು ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆತುರವಾಗಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡಿ ರಾಮಾನುಜಂ ಮತ್ತು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಗಳೂ ಈ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಇದ್ದರು.

ಸಾಯಂಕಾಲ ಆಫೀಸು ಮುಚ್ಚುವ ಸಮಯ, ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಆವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ಗಣೇಶಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

“ಪೋಲೀಸಿನವರು ಯಾಕೆ ಏನು ಮೇಷ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾದರೂ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಅಥವಾ ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲವೆಂದರೆ ನನಗೆ ತಲೆನೋವು”

ರಾಮಾನುಜಂ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಆದ.

“ನನಗೆ ತಲೆನೋವು ಏನು ಬಂದಿತಯ್ಯಾ? ಅವರು ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬರುವುದು ಅಸಂಭವ. ಯಾವ ಸಾಕ್ಷ್ಯದ ಬಲದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾಗುತ್ತದೆ?”

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನೆ ಬಂದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಇದೇನು ಮೊಗಲಾಯ ದರ್ಬಾರೇ? ಪುತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸಾಬೀತು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೂ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಯಾವುದಾದರೂ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆವಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಆತುರವಿರುತ್ತವೆಯಲ್ಲ. ಒಂದು ನಾನು ಹೇಳಿತ್ತು. ನಾವು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೆದರಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಸ್ವನೋಗ್ರಾಹರವೇ ನನಗೆ ಯೋಚನೆ. ನೀನು ಬೇಹುಷಾರಾಗಿ ಕವಕೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ”

ರೇಗುತ್ತಾ ರಾಮಾನುಜಂ ಆದ.

“ಬಳ್ಳೀಮಾತನಾಡುತ್ತೀಯಲ್ಲ, ನಾನು ಬಿಲಿಪ್ಪೋ ಮಾಡಿದೆ. ಪನ್ಸಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಸರಿ. ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾಯಿಸಿಲ್ಲೇ

ಯೇನೋ ಎಂಜುಕೊಂಡೆ. ಅವಳು ರಂಗನಾಯಕಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ”

“ನಾನೇನು ಅವಳನ್ನಲ್ಲ ಕೂರಿಸಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವಳೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ನಡೆದು ಹೋದದ್ದನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವುದು ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾದುದೊಂದು ವಿಷಯವಿದೆ. ಸಂಸತ್ ಅಥವಾ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಬೀ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರುವಂತಹ ಒಂದೆರಡು ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅವರು ಅವರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರೆಂಬುದನ್ನು ಇವಳೂ ಬಲ್ಲಳು. ಈ ವಿಷಯ ಆರ್ಮ್ಯಗಂನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದೆಯಾ ?”

“ಮಾತನಾಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿ ನಲ್ಲೆಂಪೇ ಬರುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಏನೇ ಹೇಳು, ಅವನು ರುದ್ಧ ತರಲೆ”

“ಬರೀ ತರಲೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಶುದ್ಧ ತರಲೆ. ಇವನ ತಂಗಿ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವಳೋ ಇವನು ಅಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟವನು. ಇವನು ಇಂತಹವನು ಎಂಬ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಎಂದು ದೂರ ಎದ್ದಿರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಸುಮ್ಮನೆ ತಲೆಕರಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಬಹುದು”

“ಅವನ ಸಂಬಂಧ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವೇ ? ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅವನು ಮಿತಿಮಾರಿ ಬಂದರೆ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ರಂಗನಾಯಕಿಯಿಂದ ಈಗ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ಹೊರಗೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊಸಬಳು ವಿಮಲ ಬಂದು ಸೇರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳಲ್ಲ”

“ಹದ್ದಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕುವಂತೆ ಅವಳ ಬಾಯಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಹಾಕಬೇಕು ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲ ಹುಸಾರಾಗಿರಬೇಕು. ಅವಳ ಲೌವಲ್ ಸಂಸತ್‌ನ ಬಳಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಓಡಿಯಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನಂತೆ”

ರಾಮಾನುಜಂ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವವನಂತೆ ಕೇಳಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ, ದೇವರೇ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಅವಳು ನಮ್ಮ ವಿಷಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳದೇ ಇರುತ್ತಾಳೆಯೇ ?”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದುಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಆಸೆ. ಇಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂಬ ಆಸೆ ಇದೆ. ಅಲ್ಲೇನು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ? ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ವಿಸರೀತ ದುರಾಸೆ. ಹಣ ಹಣ ಎಂದು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ. ಸಿಲ್ಕ್ ಸೀರೆಗಳನ್ನೇ ಉಡಬೇಕು, ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಓಡಿಯಾಡಬೇಕು, ಕೈತುಂಬಾ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು—ಎಂಬ ಚಟವನಳಿಗೆ”

“ಅದು ಸರಿಯಯ್ಯಾ. ಅವಳಿಗೆ ನಾವು ಸಿಲ್ಕ್ ಸೀರೆಗಳನ್ನೂ, ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳನ್ನೂ ಕೈತುಂಬಾ ಹಣವನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಅಭಿಮತವೋ?”

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ಮಾತಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಾಗವಳು ಖರ್ಚು ಮಾಡತೊಡಗಿದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಅವಳಿಗೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಯಾರದಾದರೂ ಕಣ್ಣು ಬೀಳಬಹುದು ಆ ವಿಷಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, “ತತ್ತಾ—ತತ್ತಾ” ಅನ್ನುವುದೊಂದೇ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದು”

“ಇಷ್ಟಲ್ಲ ಯಾಕೆ ತಾಪತ್ರಯ ಸಡುತ್ತಿಯೇ ? ಅವಳಿಗೂ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿಬಿಡೋಣ.”

“ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿರಪ್ಪ. ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದರೆ ತಲೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪರ್ಸನಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಒಬ್ಬಳು ನಾವತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಖೂನಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ—ಎಂದಾದರೆ ನಾವು ಬದುಕುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ ? ಆದೂ ಅಲ್ಲದೇ ಆ ಘಾತುಕ ಆರೈಗನನ್ನು ಪುನಃ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.”

“ಅದು ನನಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ಅವನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೂ ಈ ಹೊಸ ಹುಡುಗಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಾತ್ಕಾರವಿರುವ ಇರಲಾಗುತ್ತೆಯೇ ?”

“ಆದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸುಮ್ಮನಿರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸಿನವರಾಗಲೀ ಆ ಸತ್ತೇದಾರನಾಗಲೀ ನಮ್ಮನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಹುಡುಗಿಯೊಡನೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು

ಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾ, ಆಗಾಗ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತೇನೆ, ನೋಡೋಣ.”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಸರಿ. ನಮ್ಮ ರಂಗನಾಯಕಿಯಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತಲ್ಲವೇನಯ್ಯ?”

ರಾಮಾನುಜ ಕೇಳಿದಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಗಣೇಶಪಿಳ್ಳೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ, ಆಗಂತುಕನೊಬ್ಬನು ‘ಎನು, ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಷಯವನ್ನೇನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದ.

ಆಗಂತುಕನು ಬಿಳಿಯ ಪ್ಯಾಂಟ್ ಧರಿಸಿ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಉಲ್ಲು ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿರಬಹುದು. ದಷ್ಟ ಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾನೆ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಗುಂಗುರಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಒರಟು ಕೂದಲು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳದಂತಹ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಭಾವ.

“ಬಾಯ್ಯ, ಬಾ. ಕುಳಿತುಕೋ” ಎಂದು ರಾಮಾನುಜಂ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿದ.

ಆವನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನಂತರ ಹೇಳಿದ.

“ನಾವು ನಿನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಆರ್ಮುಗಂ”

ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ರಾಮಾನುಜಂ ಆರ್ಮುಗಂನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂದು ಕೊಂಡ. ಆರ್ಮುಗಂ ಮತ್ತು ರಂಗನಾಯಕಿ ಇಬ್ಬರೂ ಅಣ್ಣತಂಗಿಯರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ರೂಪದಲ್ಲಿ, ನಡೆಯಲ್ಲಿ, ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅರ್ಥಾರ್ಥ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ.

ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಆರ್ಮುಗಂ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ,

“ನೀವು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡದೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ನಿಮಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಿ. ಈ ಹೊಸ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿರಿ. ಅವಳೇನಾದರೂ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಗತಿಯೇನು? ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಗತಿಯೇನು?”

ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಳಿದ.

“ನೀವೇನು ಆ ವಿಷಯನಾಗಿ ಗಾಬರಿ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಮಲೆ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯು ನಮ್ಮದು.”

“ಆಯಿತು, ಆಯಿತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ! ಇದುವರೆವಿಗೆ ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾನೂ ನನ್ನ ತಂಗಿಯೂ ನಡೆದುಕೊಂಡೆವು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆವಿಗೆ ಸರಿ. ಈಗ ನಾನೂ ಅವಳೂ ನಮ್ಮ ತಲೆಯುಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಯೋಚನೆ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಮಾನುಜಂಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಅವರೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟ.

“ಅವರವರ ತಲೆ ಕಾದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಏದೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀನೇನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ ?”

“ನಾನೇನಾದರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿರಲಿ. ಅದೊಂದೂ ನಿಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ನಾನದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತು. ಆ ಹುಡುಗಿ ಯಾರೆಂದು ಬಲ್ಲಿದೋ ? ನಾನವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆ. ಸಂಷೀರ್ ಬಾನನ ಬಾಂಬೆ ಷೋಗೆ ಜೂಜಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಜನಗಳನ್ನು ಕರೆತಂದು ಜನ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಹೆಣದ ಮೇಲೆ ಕರ್ಮಾರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೋ ? ಸಂಷೀರ್ ಬಾನ್ ಯಾರೆಂಬುದಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೋ ?”

“ನಮಗದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಜನಗಳ ಪರಿಚಯವೇ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲ.”

ಆ ಮಾತನ್ನು ನಿರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಿದಂತಹ ಪಿಳ್ಳೆಯ ತರಹ ಅಮೂರ್ಘಂಗೆ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದ.

“ಈಗ ವಿಮಲೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೋ ?”

“ನಮಗೆ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೊದಲು ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು.”

ಅವಳು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಇರಲಿ.

“ಅಷ್ಟೇ. ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಅಷ್ಟೇ. ಈಗ ನೆಜ್ಜಿಕ್ಕನಲ್ಲಿ ಬಸ್‌ಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಸುಮಾರು ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು.”

ಅನರೇನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ಮುಗಂ ಪುನಃ ಮುಂದುವರಿಸಿದ.

“ಅವಳ ವಿಷಯ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅವಕ್ಕೆ ನೀವು ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಮುಡುಕನ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೇ ಕೊಡೆರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು. ನಾನು ಯಾವ ವಿಷಯವಲ್ಲಿಯೂ ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡಲಿಷ್ಟು ಸಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಣ ಸಿವ್ವ ಮಾಡಿಟ್ಟಿರಿ. ನಾಳೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.”

ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉದ್ರೇಕಗೊಳ್ಳದೇ ಹೇಳಿದ.

“ನೀನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿಕೋ. ಅವಕ್ಕೂ ನಮಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಾವು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಿಡಿಗಾಸು ಸಹ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಾಳೆಯೂ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನಾವಗಲೂ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮಗಿಗ ಬೇಕಾಗಿರುವುದೇನೆಂದರೆ - ಅಪಮಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ - ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ - ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾದು ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕು.”

ಆರ್ಮುಗಂ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇಂತಹ ಜವಾಬನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಈ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ದಬಾಯಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆಂದುಕೊಂಡು ಬಂದುದು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದೂ ಅಲ್ಲದೇ ಗಣೇಶಪಿಳ್ಳೆ ನೊದ್ದ ಎಂದಿದ್ದ, ಆದರೆ ಅವನು ನೊದ್ದನಾಗಿ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟ.

ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ಕಾಲ ಅರ್ಜುಗಂ ಮುಖ ಪೆಚ್ಚಾದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಆದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಮಾನುಜಂ ಹೇಳಿದ.

“ಒಂದು ವಿಷಯ ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅರ್ಜುಗಂ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹಾರಾಡಿದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ನಾಣೂ. ಪಿಳ್ಳೆಮೂ ಯಜಮಾನರು. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ದಾಡಿ ನಿನ್ನೆಗೆ, ನಮ್ಮ

ದಾರಿ ನಮಗೆ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಂದು ಎಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ.”

ಇದರಿಂದ ಆರ್ಮುಗಂಗೆ ಪುನಃ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ತಣ್ಣೀರು ಎರಚಿದಂ ತಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ತನಗೇನೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇದ್ದ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಹಾಗೇನು ಬಂದಿತು. ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಖಚಿತವಾದ ಹಾಲ್ಪಾಯಿತು. ಇವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡುವವರೆವಿಗೆ ತಾನು ತಲೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೇ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದ,

ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಅಂದ.

“ಅವನಂತೂ ಈಗ ಹೊರಟುಹೋದ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಬಾರದು. ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಸಿ ತಟ್ಟಿಸಿಬಿಡಬೇಕು.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಡಿ. ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ವಾರ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬರೋಣ. ಅಲ್ಲ, ಆ ಆರ್ಮುಗಂಗೆ ಹೇಳಿದಿನಲ್ಲಾ. ವಿಮಲೆ ಮಲ್ಲೇ ಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾಳೆಂದು. ಅಲ್ಲೇನು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಮನೆ ಚಾಮ ರಾಜನೇಟಿ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ?”

“ಅವನ ತಲಕಾಯಿ. ಅವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತು. ವಿಮಲೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟುಹೋದಳು. ಅವಳು ಪಾಪುಲರ್ಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾಳೆ. ಅಲ್ಲವಳ ಲಾವರ್ ಬರುತ್ತಾನಂತೆ. ಟ್ಯಾಕ್ಸೀ, ಆಟೋರಿಕ್ಷಾಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಡ, ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೋಗು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಅವಳು ಬಸ್‌ಗೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತುಕೊಂಡಿರುವುದು.”

ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಎಂಟೊವರೆ ಗಂಟೆಯ ಸಮಯವಿರಬಹುದು. ವಿಮಲೆ ಪಾಪುಲರ್ಗೆ ಬಂದಳು. ದಂಡಿನ ಮತ್ತು ನಗರ ಪ್ರದೇಶದ ನಡುವೆ ಆವೊಂಥು ದೊಡ್ಡ ಬಾರು. ವಿಶಾಲವಾದ ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದಂತಿದೆ. ಹೋಗಿ ಒಳಗಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

ವಿಮಲ ಅಲ್ಲಿಗೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಅಗ್ನಿ ಈಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಅಂದೆಲ್ಲಾ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲ, ಕಾಸಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವೆಂಬ ಯೋಚನೆ. ಈಗ ಅದೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಜಿಬೇ ಬ್ಯಾಗ್ ನಲ್ಲಿ ಎರಡೋ ಮೂರೋ ನೂರು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟುಗಳು ಬಿದ್ದಿವೆ. ಚಿಲ್ಲರೇ ನೋಟುಗಳೂ ಇವೆ. ಇಂದಲ್ಲ, ನಾಳೇ ಪಿಳ್ಳೆ ಕೈ ತುಂಬಾ ಹಣ ಕೊಡುವಂತಹ ಆಸೆಯೂ ಇದೆ.

ಆಸೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಲು ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಕು. ಅದೇ ನೆಂದು ಇನ್ನೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ತೋರದೇ ಇದೆ.

ಅವಳೆಲ್ಲ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಎರಡು ಗಳಿಗೆಗಳೊಳಗಾಗಿ ಅರ್ಮಿಗಂ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬಂದ. ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ತರಹ ಅವಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು. ಬಂದು ಅವಳು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಟೇಬಲ್ ನಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಬಂದು ಹಾಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡವನು ಯಾರೋ ವಿಮಲೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಹಿಂದೆಲ್ಲೆಯಾದರೂ ನೋಡಿವುದು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಯೋ ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಇಲ್ಲ. ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಇರಲಾರದು.

“ತಾವು ಯಾರೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.”

“ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಿ.”

ವಿಮಲೆಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇರರ್ ಬಂದುಕೊಂಡ. ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ನನಗೆ ಜೇ, ಲೈಂ ಕಾರ್ಡಿಯಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ”

ತನಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ಇನ್ನೂ ಕುಳಿತೇ ಇರುವ ಆ ಅಪರಿಚಿತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನೀವೇನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.”

ಬೇರರ್ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಅವನೇ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ.

“ನನಗೂ ಅದೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.”

ಅನಂತರ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಮಾಡಿ ಅಂದ.

“ನನ್ನ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಪುನೇಶಿಸುವುದು ನನಗೆ ಸರಿ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ.”

“ನೀವು ಮಾತನಾಡುವುದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.”

ವಾಪ್ತವವಾಗಿ ಅವನೇನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಆ ಕುರಿತು ಎಷ್ಟು ವಸೂಲು ಮಾಡಿದ್ದೀಯೇ ?”

ಈಗ ಅರ್ಥವಾಗಲು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಮೈಯ್ಯೊಳಗಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಳಿ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಇದರೂ ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ಯಾವ ಕುರಿತು. ನೀವು ಮಾತನಾಡುವುದೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಒಗಟುಗಳಂತೆ ಇವೆಯಲ್ಲ.”

“ಓಹೋ ! ನಿನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ? ಆ ಗಣೇಶ, ಆ ರಾಮಾನುಜಂಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ವಸೂಲು ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ ?”

ಅವನ ಏಕವಚನ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಕೋಪ ಬಂದರೂ ತಡೆದು ಕೊಂಡಳು.

“ನೀವು ಹೇಳುವ ರಾಮಾನುಜಂ ಯಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು ಗೊತ್ತು. ಅವರ ಬಳಿ ನಾನು ಸ್ವನೋಟ್ಟಿಫಿನ್ಸ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ”

“ಅದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನೀನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದ ದಿನದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ ವಿಷಯವಂತೂ ಬಿಡು. ಅವರು ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದುದು, ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಷುರು ಮಾಡಿದುದು ಎಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು”

“ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿ”

“ಹೂಂ. ಪುರಾ ಕೇಳು. ನೀನು ಹೋಗಿ ಸೇರಿದಂದಿನಿಂದ ನನಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಮೂಲಿಗೆ ಕಲ್ಲು ಬಿಟ್ಟಿವೆ”

ಅಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿಯೂ ನಗು ಬಂದಿತು, ನಿಸುಲೆಗೆ.

“ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕನ್ನುತ್ತೀರಿ ?”

ತಾನೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲನೆಂದು ಅವಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿತ್ತು.

“ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳವಿದೆ”

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೇರೂರ್ ಜಿಃ ತಂದಿಟ್ಟು. ಗುಟುಕಿನಷ್ಟು ಕುಡಿದು
“ಏನದು ?” ಎಂಬಂತೆ ವಿಮಲೆ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು.

“ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡುವ ಮೊದಲು ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳು. ಇದು
ವಕೀಪಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ವಸೂಲು ಮಾಡಿದ್ದೀ ?”

“ಇನ್ನೂರು ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು”

ಎಷ್ಟು ಕ್ಷುದ್ರವಾದ ಹಣವದು ಎಂಬಂತೆ ಆಮೂಗಂ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದ.

“ಅಜಿಲ್ಲಾ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನೂರು, ಸಾವಿರಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದೂ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಳು.
ನಾಳೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಕೇಳಿಬಿಡಬೇಕು”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವಿಮಲೆಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು.

“ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ. ಅವರು ಅಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡು
ಶ್ತಾರೆಯೆ ?”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಯೆ ? ನೀನು ಕೇಳು. ಅವರು
ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನೀನು ತರುವ ಹಣವನ್ನು ಮೂರು
ಭಾಗ ಮಾಡಬೇಕು. ನಿನಗೊಂದು ಭಾಗ. ನನಗೊಂದು ಭಾಗ. ನನ್ನ
ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವವನಿಗೆ ಒಂದು ಭಾಗ”

“ತಾವು ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಬಹುದೋ ?”

“ಕೇಳಬಹುದು. ಈಗ ನೀನೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯವಳೇ ಆಗಿದ್ದೀ. ಅದ
ರಿಂದ ನಾನು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ರಂಗನಾಯಕಿಯ
ಅಣ್ಣ”

ರಂಗನಾಯಕಿಯ ಅಣ್ಣ ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದಿರುವುದು ಹೇಗೆ ?
ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬಂದಿತು. ಎಷ್ಟೊಂದು ಹಣ, ಎಷ್ಟೊಂದು
ಹಣ ಕೈಗೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿತವಳಿಗೆ.

“ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುತ್ತೀರೇನು ?”

‘ಕೊಡದೇ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ?”

ಹೇಳುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆರ್ನುಗಂಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಂಬಿಕೆಯಿತ್ತು. ಅವನೇ ಹೋಗಿ ಹಣ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ತಾನೂ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದವನು. ಅವರಿಂದ ತನಗೆ ಅವರು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾನು ನೇರವಾಗಿ ವ್ಯೋಲೀಸಿನವರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಬಲ್ಲರು. ಆದರಿಂದಲೇ ಈ ಕೆಲಸ ವಿಮಲೆಯಿಂದ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಆರ್ನುಗಂ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದರು.

ವಿಮಲೆಯೂ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಇವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಳಿದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಹುಚ್ಚುಳೆಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಂದಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆರ್ನುಗಂ ರಂಗನಾಯಕಿಯ ಅಣ್ಣ. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿರಲೇಬೇಕು. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೇ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಳು-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆಯೇ ? ಆದರೂ ಪುನಃ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅವಳ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು-

“ಕೊಡುತ್ತಾರೆ—ಎನ್ನುತ್ತೀರೇನು ?”

“ಯಾರಪ್ಪನ ಮನೇ ಗಂಟು ? ಕೊಡದೇ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ”

ತಾನು ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಿಯನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ಸಾಪ್ತಲರ್ಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ವಿಮಲೆಯು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾಗ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಕತ್ತಲಾದನಂತರ ಸಾಪ್ತಲರ್ಗೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಅವಳು ಆನಂದನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಆನಂದ್ ಒಳಗೆ ಬಂದವನು ತನ್ನ ಮನದನ್ನೆಯೊಡನೆ ಧೂರ್ತನಂತೆ ಕಂಡು ಬರುವ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಕೂಡಲೇ ವಿಮಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆನಂತರ ಅವನು ಬಂದಾಗ ಬೇರೇ ಣಾಗವಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಬಹುದು—ಅಥವಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಣ್ಣು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆಂದು ಹುಟ್ಟಿದಂ ಬಂದು ಕುಳಿತಿರಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆಯದು ಏನು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡ.

ಹೋಗಿ ವಿಮಲೆಯ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡ ನಂತರವೂ ಆಮುಗಂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ವಿಮಲೆಯನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೋಡಿ ಹೇಳಿದ.

“ಇವನಾರು ? ಇಲ್ಲೇಕೆ ಬಂದ. ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳು”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆಸಂದನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನನ್ನು ಯಾರು ಎಂದು ಕೇಳುವಂತಹ ಇವನಾರು ? ವಿಮಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂದರೆ ಮಾತನಾಡದೇ ಇರುವಂತಹ ಏನಾದರೂ ವಿಷಯವಿರಬೇಕು. ಇರಲಿ, ಅವಳನ್ನು ಅಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಿ ಸೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು ಆದ.

“ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ. ಎದ್ದು ಹೋಗು”

ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಆನಂದನಾಡಿದ. ಮಾತು ಆಮುಗಂಗೆ ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು. ತಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿರುವನಂತೆ ಅವಳ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮಾತನಾಡಿ ಮುಗಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಎದ್ದು ಹೋಗು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಕೋಪದಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ಎಸೆಯುವ ಸಾಮಾನನ್ನು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆನಂದನ ಷರಟು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

ಆನಂದನೂ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ತಾನೂ ಅವನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟು ಹಾಕಿದ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪರಸ್ಪರ ಹೊಡೆದಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅಕ್ಕ ಸಕ್ಕದ ಟೀಬಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರು ಜಗಳವನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಬಂದರು. ಆದರೆ ಅವರುಗಳು ಬಡಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಬಲವಾದ ಬೇರರಾಳು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಬಾರಿಸಿದ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಬೇರರಾಳು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಗಡೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬರುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಹೊಡೆದಾಟ ನಿಂತುಹೋಗಿದ್ದಿತೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆನಂದ್ ಹೊಡೆದಾಡಿದರೂ ಅಷ್ಟೇನೂ ಹಟವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬನೇ ಅವನನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಕರತವಿದ್ದ. ಅಮೃತಗಂದು ಹಾಗಲ್ಲ. ಕೊಡುಕೊಂಡು ನುಗ್ಗುವ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಇಬ್ಬರು ಬೇರೂರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅನಂದ ವಿಮಲೆಯು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಂತೂ ಹೋಗಿ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಎಷ್ಟೋ ಜಗ್ಗಾಡಿದ.

ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ವಾಪ್ಸು ಹೋಗುವಾಗ ಅನಂದ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ: "ವಿಮಲಾ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದವನು ಯಾರು?"

"ದೇವರಾಣಿಗೂ ಅವನಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ"

"ಮತ್ತೆ, ಅವನೂ ನಿನ್ನ ಟೀಬಲ್‌ನಲ್ಲಿ....."

"ಆದೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳಿ ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟೋ ಬೇಗ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದರೂ ಅಸೀಸು ಬಿಟ್ಟು ಬರುವುದು ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾಯಿತು. 'ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನನಗೆ ಅವನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗುರುತಿದ್ದವನಂತೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ನಾನು ಮಾತನಾಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಅವನೇ ಮಾತನಾಡಿಸಲು ತೊಡಗಿದ. ನಾನು ಬಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಗಿರಾಕಿಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯುವ ಹುಡುಗಿ ಎಂದುಕೊಂಡನೋ ಏನೋ? ನೀವು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತೀರಿ. ಎಂದು ಪತರಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀವೇಕೆ ಬರುವುದು ತಡವಾಯಿತು"

"ನಾನು ಏಳು ಗಂಟೆಗೇ ಬಂದೆ. ನೀನು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾದಿದ್ದೆ. ಬೇಜಾರಾಗಿ ಒಂದು 'ಫೌಂಡ್' ಹಾಗೇ ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ ಪುನಃ ಬರುವ ನೆಲೆಗೆ ನೀನು ಬಂದಿದ್ದೆ"

"ದೇವರ ದಯ-ನೀವು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿರಲ್ಲಾ"

ಅರ್ಧ ಮೈಲಿಯಷ್ಟು ದೂರ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಹೋಗುವವರೆವಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಅನಂತರ ಅನಂದ ಹೇಳಿದ.

"ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳುತ್ತೀಯಾ?"

"ಹೇಳಿ. ನಾನು ಯಾವಾಗ ತಾನೇ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿಲ್ಲ"

"ಎಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೀಯೆ? ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀಯೇ! ವೈಯ್ಯಾಳೀಕಾವಲಾ ಕಂಪೆನಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡವೆಂದೆನಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ

ದೆಯಾ:

“ಅದೇ. ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇನೋ ಎಂದು ಹೋದೆ. ನಾನು ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ”

“ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳು. ಆ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳಕೊರಮರು. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡವನು ಅವರ ಗ್ಯಾಂಗಿಗೆ ಸೇರಿದವನಿರಬೇಕು. ಅವನೇನೋ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ. ನಾನು ಬಂದುದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನಾದನೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ವಿಮಲ. ನೀನು ಆ ಹಾಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡ”

“ನೀವು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲವೂ ಭ್ರಾಂತಿ. ಆವರೂ ಸಹ ನಾನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ”

“ಅದೇನು ಹಾಗೆ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ ?”

“ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇನೋ ಎಂದು ಹೋದೆ. ಅಂತಹದೇನೂ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡೆ”

“ಹಾಗಾದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಾಳೆಯಿಂದ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ?”

ವಿಮಲೆ ನಗುತ್ತಾ ಆನಂದನ ಕೈ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ಒಳ್ಳೇ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲ. ನೀವಿಷ್ಟು ಹೇಳಿದನಂತರ ನಾಳೆಯ ದಿನವೇ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾಳೇ ಹೋಗಿ ಆತನಿಗೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ”

“ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಪುನಃ ಹೋಗಬೇಡ”

“ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾನು ಹೋಗಿ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ನಾನಿನ್ನು ಮೇಲೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಂದು ಮಾತನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿ ಬರಬೇಡವೇ ?”

ವಿಮಲೆ ಆ ಕಂಪನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೇ ಆನಂದನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಳೇ ಒಂದು ದಿನ ಹೋಗಿ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಅಡ್ಡಿಯೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನ ಬಳಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ವಿಮಲೆಯು ಅಂದಳು.

“ನನಗೆ ಬೇಜಾರಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನುದರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ.”

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಆನಂದನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿತು. ಅವನೆಂದ.

“ಈಗೇನು ಅವಸರ ? ನಾಳೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡ ನಂತರವೂ ಆನಂದನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸುಳಿಯತೊಡಗಿದವು. ಘಟನೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪರಿಚಯವಾದ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಂದು ಸುಳಿದಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಆವರಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆಗಿಂತಲೂ ಆಶೆಯೇ ಪ್ರಿಯಳಾಗಿ ಭಾಸವಾದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಎರಡೂವರೆ ಗಂಟೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆರ್ಮುಗಂಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅವನ ನೈ ಎಲ್ಲವೂ ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಲೆಯು ಸಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದ. ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಕಡೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಲೆಗೆ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನರ್ಸ್ ಒಬ್ಬಳು ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಬಿಳಿ ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವವನು ಡಾಕ್ಟರ್ ಇರಬೇಕು. ಕಾರೀ ಬಟ್ಟೆಯವನಂತೂ ಪೋಲೀಸ್‌ನವನೇ !

ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು, ತಾನಿರುವುದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲೆಂದು.

ಡಾಕ್ಟರು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು “ಹೇಗಿದ್ದೀಯೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಆರ್ಮುಗಂಗೆ ನೋವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬಾರಿ ನಗುಮುಖ ಮಾಡಿದ.

ಡಾಕ್ಟರೇ ಮಾತನಾಡಿದರು.

“ತಿಳಿವು ಬರುತ್ತಿದೆ. ನೀವು ಈಗಲೇ ಈತನನ್ನು ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ”

ಕಾಕಿ ದಿರಸು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾತ ಹೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ. ನಾವೂ ಆತನನ್ನು ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ”

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆ ಮುಂಡಂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಬರಬೇಕಾದ ಗಳಿಗೆಯು ಬಂದೇಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಪಟ್ಟು ಬಿದ್ದು, ತಿಳಿವು ತಪ್ಪಿ ತನ್ನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ತಂದುವಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಜ್ಞಾನ ಬರುತ್ತಿದೆ. ತನ್ನಿಂದ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಈಗೇನು ಬೇಕಾಗಿದೆ ?

ರಾತ್ರಿ ತನ್ನನ್ನು ಸಾಯುವಂತೆ ಹೊಡೆದವರು ಯಾರೆಂಬುವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವರ ಉದ್ದೇಶ.

ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ತನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗಣೇಶಪಿಳ್ಳೆ, ರಾಮಾನುಜಂ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಂತೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಳಿದರೆ ತಾನು ಸಹ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಖಂಡಿತ. ತನ್ನ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಹುಷಾರಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಏನಾಗಿದೆಯೋ ನೋಡಿ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಸರಿ. ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಯೇ ಬಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ತಾನು ಏನುಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಬಂದ ಗಂಟಸಿನ ಹೆಸರು ಹೇಳಬೇಕು. ಅವನೇ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದುದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು.

ಅವನ ಹೆಸರು ಸಹ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತನಗೇನು ? ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ತಿಳಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ ಅವರೇ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ.

ಬೇಗಾಗ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಸೀತಮ್ಮ ಸಂಪತ್‌ಗೂ ಸುಂದ
ರಾಗೂ ಕಾಫೀ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಎದುರಿಗೆ ಇದ್ದ ಕಾಫೀ ಕುಡಿದು ಬಟ್ಟಲು ಮೇಜದ ಮೇಲೆ ಇಡುತ್ತಾ
ಸಂಪತ್ ಹೇಳಿದ.

“ಎಷ್ಟು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೂ ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ
ಲ್ಲಿಯೇ ಏನೋ ದೋಷವಿರುವಂತೆ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಕಂಪನಿಯ
ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾವು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು”

“ಪರಿಶೀಲಿಸಬಿಡೋಣ. ಅದಕ್ಕೇನು ಮುಟ್ಟಬೇಕು”

“ಎಲ್ಲಾ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀಯಲ್ಲಾ, ಸುಂದರ್. ಈಗಲೇ
ನಮಗೆ ತಲೆ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳಿವೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಆ ಕಂಪನಿಯ
ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳನ್ನು ಕುಳಿತು ನೋಡಬೇಕೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ,
ನೋಡು”

“ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಹೇಳುವುದು, ನೋಡಿ. ನಮ್ಮ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ
ಲೇಡೀ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್‌ನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು. ಆ ಚಲಂ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ.
ಅವರ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಟೆನೋಟೈಪಿಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯು
ತ್ತದೆ”

“ಲೇಡೀ ಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಇರಬೇಕು, ಅವಳಿಗೆ ಬಾವಾವಿಾ ಆಕಾರದ ಮುಖ
ವಿರಬೇಕು. ಮುಖ ಚಿನ್ನಾಗಿರಬೇಕು. ದೇಹ ಆಕರ್ಷಣೀಯಾಗಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲದ
ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹುಡುಗಿ ಫ್ಯಾಷನ್‌ಬಲ್ ಆಗಿರಬೇಕು - ಅಲ್ಲವೇ ?”

ಸಂಪತ್ ಏನು ಅರ್ಥವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬ ಅರ್ಥ
ಸುಂದರ್ ಗಾಯಿತು. ಆದರೂ ತನ್ನ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ
ಮಾತನಾಡುವ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥಿಯಂತೆ ಹೇಳಿದ.

‘ನೀವೇ ನೋಡಿ. ನಾವೂ ಸಹ ಚಲಂಗೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾ
ಡುತ್ತಿರುವ ಪತ್ತೇದಾರರು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹುಡುಗಿ ನಮ್ಮ

ಘನತೆಗೆ ಪಕ್ಕ ಹಾಗಿರಬೇಕು”

ಸಂಪತ್ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದ.

“ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ತಿಳಿದುಕೋ, ಸುಂದರ್. ನಾನೇ ನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಸೈನೋಲ್ಟ್ರಿಪಿಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಐವತ್ತು ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಷ್ಟಗೆ ಇರುತ್ತಾಳೆ. ದಷ್ಟಗೆ ಗುಂಡಗೆ ಇರುತ್ತಾಳೆ”

ಸುಂದರ್ ಕೋಪದಿಂದ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟ.

“ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ ಬಿಡಿ. ನನಗೇನಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ? ನಾನೇನು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ?”

ಇಬ್ಬರೂ ಗಳಿಗೆಯ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಶಾ ದೇವಿಯು ಅಫೀಸಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಸಂಪತ್ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ.

“ನೋಡಿ. ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ವೋಲೀಸ್‌ನವರು ಮಿ|| ಆನಂದ್ ರನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರಂತೆ”

ಆ ಮಾತು ಸಂಪತ್ ಸುಂದರರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ವಿಸ್ಮಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಆನಂದನ ದಸ್ತಗಿರಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾಕೆ, ಏನಾಯಿತಂತೆ”

“ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಆನಂದರು ಪಾಪುಲರ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಇನ್ನಾರೋ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಹೊಡೆದಾಟವಾಯಿತಂತೆ. ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾಯುವಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಿಂದ ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ವೋಲೀಸಿನವರು ಆನಂದರನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆನಂದ್ ತಾವು ಆತನನ್ನು ಹೊಡೆದುದು ಉಂಟೆಂದೂ ಆದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೊಡೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ?”

“ನಿಮಗೆ ಇದೆಲ್ಲವೂ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ?”

“ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಒಂಬತ್ತಾದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಆಗ ಅವರ ಗುಮಾಸ್ತ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರು.

ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ”

ಸಂಪತ್ ಅಶಾದೇವಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ರಿಂಗ್ ಮಾಡಿದ. ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಅನಂತರ ಹೇಳಿದ.

“ಇರಲಿ. ನಾನು ಬರುವವರೆಗೆ ತಡೆಯಿರಿ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವಸರ ಪಡಬೇಡಿ,

೧೨

ಮದ್ಯಾನ್ಹ ಮೂರು ಗಂಟೆ.

ವಿಮಲ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಿಗರೇಟ್ ಸೇದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ ತುಟಿಗಳು ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಸಿಗರೇಟ್ ಹಿಡಿದು ಹೊಗೆಯುಗುಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡೋಣವೆನ್ನುವಂತಿತ್ತು.

ಒಳಗೆ ಬಂದ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತವಳು ಕೇಳಿದಳು.

“ಏನು, ನಿಮ್ಮ ಕೇಸು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿತು ?”

ಅವಳು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಯಾವ ವಿಷಯವೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ತರಹ ಸರಿಬೀಳದೇ ಅಂದ.

“ಅದೇ, ಬಾಬೂರಾಯರ

“ಅದಿರಲಿ. ನಿನ್ನ ಲಾವರ್‌ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಲಾಕಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದರಂತಲ್ಲಾ. ಅದರ ವಿಷಯವೇನು, ಹೇಳು”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಬೆಳಗಾಗ ನಾನೂ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನೀವು ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರ ಬಳಿ ಹೋಗಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ. ನಿಮಗೇನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೇ ?”

“ನಾನು ಅವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನನಗೇನು ಸಂಬಂಧ? ಹೋಗಲಿ. ಆತನಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದುದು ಹೇಗೆ ?”

“ಅದು ಹೇಗೆಂಬುದು ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪತ್ತೆ

ದಾರ್ ಸಂಪರ್ಕರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅವರು ಯಾವು ಯಾವುದೋ ಅಳತೆಗಳು, ಸಿಗರೇಟ್ ಧೂಳು, ಭೂತ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೂ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರಂತೆ.”

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆ ತಮಾಷೆಯಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲವೇ ?”

“ಸಿಳ್ಳೆ ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನೇನೋ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವನು ನೋಡಿದ ದೃಷ್ಟಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅವನ ನೋಟದಿಂದ ವಿಮಲೆ ಅಸ್ವಸ್ಥಳಂತೆ ಆದಳು. ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಆದರೂ ಆದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ಆ ಆರ್ಮ್ಯುಂಗ್ಗೆ ಆದಂತೆ ನನಗೂ ಏನಾದರೂ ಆಗಬಹುದೆಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬರೆದು ಕವರಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸೀಲ್ ಮಾಡಿ, ಕವರನ್ನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರ ಬಳಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೇನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ಆ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಆ ಕವರನ್ನು ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಪರ್ಸನಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ರಂಗನಾಯಕಿ ಗುಂಟಕಲ್ ಗಾಡೀ ಹತ್ತಿ ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪೋಲೀಸಿನವರು.....”

ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ವಿಮಲೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಷ್ಟನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ತನಗೆಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ಗೊತ್ತೆಂದೂ ಅದಷ್ಟನ್ನೂ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಸ್ನೇಹಿತರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅದು ಸುಳ್ಳು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗವಳಿಗೆ ತೋರಿತ್ತು. ಬರೆದು ಸ್ನೇಹಿತರ ಬಳಿ ಕೊಡುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವೇ. ಆದರೆ ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಷ್ಟಾದರೂ ಬರೆದು ಯಾರ ಕೈಗೆ ಕೊಡುವುದು ? ಅಂತಹ ಒಬ್ಬ ಪರಮಾಪ್ತನೇ ಅವಳಿಗಿಲ್ಲ.

ಆನಂದನ ಕೈಗೆ ಕೊಡಬಾರದೇಕೆ ? ಇಲ್ಲ. ವಂಚಕರು ಯಾರನೂ ನಂಬದಿರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆಯೂ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೇ ಆ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ತಾನೇ ಬಾಬೂರಾಯನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಆಶಾದೇವಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಳು.

ಸಿಳ್ಳೆ ತಾನೂ ಸಹ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತಳೆಂಬುದು ನಿಜ, ವಿಮಲ. ಆದರೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ತಲೆ ತಿರುಗಬಾರದು.”

ಆ ಮಾತಿಗೆ ವಿಮಲ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಪಿಳ್ಳೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಆರಂಭಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಹಣ ಕೇಳುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಬೇರೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಹಣ ಕೇಳುವ ಮೊದಲು ತನಗೆ ಅಪಾಯವಾಗದಂತೆ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು.

ತನಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಮಾತು ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಸರಳವಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದಿದ್ದರೇನು?”

“ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಯಾವಾಗ ಆರಂಭಿಸುತ್ತೀರೆಂದು ಕೇಳಿದರು, ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ.”

“ಕಾಗದಗಳು ಏನಾದರೂ ಬಂದಿವೆಯೇನು?”

ವಿಮಲೆ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಆ ದಿನ ಮೋಸ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ತಂದು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಪಿಳ್ಳೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಯಾವಾಗ ಮೊದಲು ಮಾಡುತ್ತೀರೆಂದು ಕೇಳುವ ಕಾಗದಗಳು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸೂಕ್ತವಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ. ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಬರೆದುಕೊಂಡಳು, ವಿಮಲೆ.

ವಿಮಲೆ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಟೈಪ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ಆಗಂತುಕನು ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಅವನು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶ ಮಾಡಿ ಗಡುಸಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಹೆಸರು ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯ್ಡು. ನನ್ನದೊಂದು ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾರಿಕೊಂಡಿದೆ. ನೋಡಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವಂತಿದೆ. ನನ್ನ ಮೂರು ಸಾವಿರ ನಾನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದೆ”

ಅವಕ್ಕೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದ.

“ತಾವೊಬ್ಬರೇ ಅಲ್ಲ, ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡು ಅವರೇ ! ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಈ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಾರ, ಅಷ್ಟೇ. ಈಗ ಈ ಕಂಪನಿಯ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲವೂ ಪೋಲೀಸಿನವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಅಫೀಷಿಯಲ್ ರಿಸೀವರನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡ ಬಹುದು. ಆದಾದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ತಾವೊಂದು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೊಡೋಣವಾಗಲಿ. ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬ ಹುದೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ”

“ನಾನು ಅರ್ಜಿ ಗಿರ್ಜಿ ಕೊಡಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೂರು ಸಾವಿರ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮಂತಹವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಳು. ನಾನೇ ಬಂದು ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ತರಹ ನೋಡಿ ಇದು ಖೋಟಾ ಕಂಪೆನಿ ಎಂದು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಳ್ಳೆ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟ.

“ನನಗೆ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಸಂದೇಹವಿದ್ದರೆ ಹೋಗಿ ಪೋಲೀಸಿನವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವವ ರೊಡನೆ ನನಗೇನೂ ಮಾತಿಲ್ಲ”

“ಓಹೋ ! ನೀನು ಮಾತನಾಡುವ ತರಹ ನೋಡಿದರೆ ನೀನು ಏನೂ ತಿಳಿಯದ ಪೆದ್ದನೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಯಾರೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ”

ಪಿಳ್ಳೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾಯಿಡು ವಿಮಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಓ ! ವಿಮಲ. ಹೇಗಿದ್ದೀಯೆ ? ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲುದಿನಗಳಾ ಡುವು. ಪಂಪೀರ್ ಖಾನ್ ಬಳಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವಳು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿ ಯೇನು? ಸರಿ. ನೀನೂ ಬಂದು ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲ”

ವಿಮಲಾ ಸಹ ಅವನ ಕಡೆ ದುರುಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದಳು. ಅವ ಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡುವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡಿದ

ನೆನಪೇ ಅವಳಿಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಒಂದು ವಿಷಯ ನಿಜ ಅವಳು ಷಂಷೀರಾಖಾನನ ಬೊಂಬಾಯಿ ಷೋನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ದುಂಟು.

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಪುನಃ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದ.

“ನೀನು ಕಣ್ಣಪ್ಪ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಯಾ ದ ರೂ ಕೇಳಿದ್ದೀ ಯೇನು?”

ಪಿಳ್ಳೇ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ನೋಡಿದ. ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಕಣ್ಣಪ್ಪನ ಪರಿಚಯ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ವೇಷ ವೇಷಾಂತರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ರನ್ನು ವಂಚಿಸಿದ್ದಾನೆಂದೂ, ಎಷ್ಟೋ ದರೋಡೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಾನೆಂದೂ ಕೇಳಿದ್ದ.

ಉತ್ತರ ಹೇಳದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಮಾಡಿ ದಾಸ ಪ್ಪನಾಯುಡುವೇ ಹೇಳಿದ.

“ನಾನೇ ಕಣ್ಣಪ್ಪ. ಈಗ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಮದುವೆ ಯಾಗಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಆ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಸಾಧುತ್ವ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿ ದ್ದೇನೆ. ಈಗ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬದುಕಿದ್ದೇನೆ. ನಿನಗೇನಾದರೂ ಸಂದೇಹವಿದ್ದರೆ ಸರ್ದಾರನನ್ನು ಕೇಳು ಬೊಂಬೂ ಬಜಾರಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲವೇ ಅವನ ಅಂಗಡಿ. ಆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಪೋ ಮಾಡಿದರೆ ಬರು ತ್ತಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಅವನನ್ನೇ ಕರೆದು ಕೇಳು”

ನಾಯಿಡು ಮುಂದುವರಿದು ಟಿಲಿಪೋನಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆಗ ಪಿಳ್ಳೆ ಮಾತನಾಡಿದ

“ಬೇಡಿ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತನಾಡಬೇಡಿ. ಪೋಲೀಸಿನವರು ಕದ್ದು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು”

“ನನಗೇನು ಭಯ ? ನಾನು ಯಾರ ಮನೆಯನ್ನಾದರೂ ಮುಳುಗಿಸಿ ದ್ದೇನೆಯೇ ? ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಣ ನನಗೆ ವಾಪ್ಸು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಪಿಳ್ಳೆಗನ್ನಿಸಿತು. ತಾನಾಡಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು. ತಾನೇಕೆ ಸರ್ದಾರನಿಗೂ ತನಗೂ ಪರಿಚಯವಿಡೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು ? ಅವನೇನಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಸರ್ದಾರ್ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ತಾನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ತೋರಿತು. ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ನನಗೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಅವಶ್ಯಕವಿದ್ದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಪೋಷೆ ಮಾಡಿ”

ನಾಯಿಡು ನಡುಗುತ್ತಾ ಬುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ.

“ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀ. ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಪೋಷೆ ಮಾಡಬಹುದು ಅಲ್ಲವೇ ? ಸರ್ದಾರನಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು-ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ನಿನಗೆ ದಿಗಿಲಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ ನಿನ್ನೆಯ ರಾತ್ರಿ ಪಾಪುಲರ್ ಬಳಿ ಆಮುರ್ಗಂನನ್ನು ಹೊಡೆದವರಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿರಬಹುದು”

“ಆಮುರ್ಗಂ ಯಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ”

ಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಳುವುದಂತೂ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಆ ಮಾತು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುಖ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿತು.

ನಾಯಿಡು ವಿಮಲೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಅಣಕಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ,

“ನಿನಗೂ ಆಮುರ್ಗಂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ ? ವಿಮಲ”

“ನಾನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅವನೇನು ನನಗೆ ಬೇಕಾದವನಲ್ಲ”

“ನಿನಗೆ ಅವನು ಬೇಕಾದವನಲ್ಲ. ಆದರಿದಲೇ ಅವನು ಮುಖ ಮೂತಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡನೆಂದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಬಾಷಾ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದ್ದೀಯೋ ?”

ವಿಮಲೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು.

“ಬಾಷಾ ನಿನ್ನೆಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ ? ಮುಳ್ಳು ಮುಖದ ತುಟಿ ಹರಿದ ಗೂಂಡಾ ಅವನು. ಗುಜರಿ ಸಾಮಾನು ಮಾರುವ ಸರ್ದಾರನ ಶಿಷ್ಯ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಪಾಪುಲರ್‌ನಲ್ಲಿ ನೀನೂ ಅಮುರ್ಗಂ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಿರಿ. ಅನಂತರ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬಾತ ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯದವನು ಬಂದ. ಅವನಿಗೂ ಅಮುರ್ಗಂಗೂ ಕೈ ಕೈ ಮಿಲಾಯಿಸಿತು. ಬಾರಿನವರು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅಮುರ್ಗಂ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದನ್ನೇ ಕಾದಿದ್ದ ಬಾಷಾ ಮತ್ತು ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮೈ ಮುರಿದು ಹೊಡೆದರು”

ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ನಂಬುವುದು, ಯಾವುದನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಎಂಬುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅಮುರ್ಗಂಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೊಡೆದವರಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ದಾರ್‌ಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಆದರೆ ಈ ದಾಸಪ್ಪ ಉರುಘ್ ಕಣ್ಣಪ್ಪನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಇದೆ

ವಿಮಲೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ?”

“ಈ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಪಿಳ್ಳೆ ಯಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿದ. ಸರಿ, ನಾನು ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಹೊರಗಡೆ ಕಾದಿದ್ದ ನಿನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬಂದೆ. ಪಾಪುಲರ್‌ಗೆ ಬಂದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವವರೆವಿಗೆ ನೀನು ಮಾಡುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನು ಇನ್ನಾರೊಂದಿಗೋ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಹೋದ ನಂತರ ಅಪಮಾನಿತನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಮುರ್ಗಂನನ್ನು ಬಾಷಾ ಸವಿಸಿ ಪಿಸಿದ ದನ್ನು ನೋಡಿದೆ”

ಪುನಃ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶ ಮಾಡಿ ದಾಸಪ್ಪ ಹೇಳಿದ.

“ನೋಡು. ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಸಹ ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನೇ. ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಹಣ ವಾಪ್ಸು ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಸಾಕು”

“ಈಗ ಕಂಪನಿಯ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲವೂ ಪೋಲೀಸಿನವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡರೂ ನನಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಚಕ್ಕಿಗೆ ರುಜು ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ”

“ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ವೋಸ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಚಕ್ಕಿಗೆ ರುಜು ಮಾಡಲು ನಿನಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನೂ ಬಲ್ಲೆ. ನಾನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ನೀನು ಈಗಾಗಲೇ ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ಹಾಕಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಅಂತ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು”

ಆ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ದಾಸಪ್ಪ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶ ಮಾಡಿ ಕೇಳಿದ.

“ಈ ಆಸಾಮಿ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ ? ಇವನೇನು ನನ್ನ ಬಳಿ ಅಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೋ, ಅಥವಾ ಇವನು ಯಾರ ಕೈಗೊಂಬೆಯೋ ಆಗಿ ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನೋ ?”

ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ವಿಮಲೆಯೂ ಇದೇ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಿಳ್ಳೆಯೇ ಈ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೋ ಅಥವಾ ಯಾರ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿಯಾದರೂ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆಯೋ ಎಂದು- ಅವಳೇನೂ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ-ಪಿಳ್ಳೆಯೇ ಹೇಳಿದ.

“ನೀವು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನೀವು ಹೇಳಿದುದಷ್ಟನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರೇನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಬಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ”

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಮೇಲೆದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ.

“ಅದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ಮಾತು. ಈ ವ್ಯವಹಾರದ ಹಿಂದೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಯೋ, ಯಾರಿಗಾಗಿ ನೀನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೋ ಅದೊಂದೂ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೂರು ಸಾವಿರ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ. ನಾನು ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿರುತ್ತೇನೆ. ನಾಳೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆರು ಗಂಟೆಯ ಒಳಗಾಗಿ ನನ್ನ ಹಣವನ್ನು ನೀನೇ ತಂದುಕೊಡಬೇಕು. ಅಥವಾ ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲದ ತುಟ್ಟ ತಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ”

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಇದಿಷ್ಟೂ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿ, ಪಿಳ್ಳೆಯ ಕಡೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, ಓರೆ ನೋಟದಿಂದ ವಿಮಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಸರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಪಿಳ್ಳೆಯವರೇ ! ಈಗೇನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ?”

ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಪಿಳ್ಳೆ ವಿಮಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ ಭಾವ ರಹಿತವಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವು ಮೂಡತೊಡಗಿತು.

“ಈ ರಗಳೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನಿಂದ. ಸುಮ್ಮನೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಓಡಿಯಾಡಬೇಡವೆಂದು ನಿನಗೆ ನಾನೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದೊಂದನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಪಾಪುಲರ್ ಗೆ ಹೋದೆ. ನಿನ್ನ ಲೌವರ್ ನನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೇ ?”

ಅಣಕಿಸುವಂತೆ ನಕ್ಕಳು, ವಿಮಲೆ. ಪಿಳ್ಳೆ ಹೆದರಿದ್ದಾನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಮೊದಲು ತನಗೂ ಎಲ್ಲಿ ಆಮೂಗಂಗೆ ಆದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತೋ ಎಂದು ಭಯವಿತ್ತು. ಈಗ ಅದೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯವಾಗಿದ್ದಳು. ಅಪಾಯದಿಂದ ದಾಸಪ್ಪ ತನಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬಲ್ಲನೆಂದು ಅವಳು ಊಹಿಸಿದ್ದಳು. ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ದಾಸಪ್ಪ ನೋಡಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಸಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಖಚಿತವಾದ ಅಂಶ. ಈಗವಳು ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅಂದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಿಮಗೆ ಸರಿಬೀಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು

ಲ್ಲವೇ ? ನಾನು ಬೇಡವಾದರೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಳಿಸಿಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯಾಯಿತು.

“ನಾನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡುವುದು ? ಆ.....ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀಯೆ ?”

“ಅದೇನು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪರ್ಮನಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಒಬ್ಬಳು ಗೈರುವಿಲೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಳೂ ಯಾಕೆ ಮಾಯವಾಗಬಾರದು ? ಆದರೆ ನಾನು ಮಾಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕು”

“ಏನು ವಿಮಲ.....”

“ನನಗೆ ಆ ಕತೆಗಳೊಂದೂ ಬೇಡ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ದುಡ್ಡು. ರೂಪಾಯಿ. ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡೂರವರಿಗೆ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಾಗಲೇ ನನಗೂ ಹಣ ತಂದುಕೊಡಬೇಕು. ನಾನೂ ಹೋಗಿ ರೆಕ್ಸಾ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಜ್ಞಾಪಕವಿರಲಿ”

“ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು, ವಿಮಲ. ಅವಿನೇಕದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನೀನು ರೆಕ್ಸಾ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿರುವುದು ಬಹಳ ಅಪಾಯ. ಅದು ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರುಗಳು ಇರುವ ಹೋಟೆಲು. ನಿನ್ನಂತಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಪಾದನೆಯವಳು ಅಲ್ಲಿದ್ದೀ ಎಂದರೆ ಪತ್ತೇದಾರ ಸಂಪತ್ ಗಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಪ್ರೋಲೀಸಿನವರಿಗಾಗಲೀ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂದೇಹ ಬರಬಹುದಲ್ಲವೇ ? ಅದೂ ಅಲ್ಲದೇ ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಯಿಂದ ಸಂಪತ್ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಟ್ಟೀಇರುತ್ತಾನೆ”

“ಅದು ಸರಿ, ಅನ್ನಿ. ನಾನು ಕೇಳಿದ ಹಣ ನಾಳೆಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗಾಗಿ ಬರದಿದ್ದರೆ ಪ್ರೋಲೀಸಿನವರು ಅಥವಾ ಸಂಪತ್ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವವರೆವಿಗೆ ನಾನು ಕಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಹೋಗಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ”

ತಾನಾಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ಅವನೇನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಕಾಯಲಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

“ನನಗೆ ಈ ಅಫೀಸು ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ನಾಳೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ”

೧೨

“ಗೊತ್ತು. ಆತನ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತು. ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಆ ನಾಯಿಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ”

ಮದ್ಯಾನ್ಹ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಳೇ ಕಬ್ಬಿಣದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ರಾಮಾನುಜಂ ಮತ್ತು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಸರ್ವಾರ್ ಸಾಬ್ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗಳಿಗೆ ತಡೆದು ರಾಮಾನುಜಂ ಕೇಳಿದ.

“ಬಂದು ಏನು ಕೇಳಿದನೋ ?”

“ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದ. ಪಿಳ್ಳೇ ಒಬ್ಬರೇ ಈ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೋ ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅಂತೂ ನಾನೂ ಸಹ ನಿಮಗೆ ಕುಮ್ಮಕ್ಕಾಗಿದ್ದೇನೆ-ಎಂದು ಅವನ ಭಾವನೆ”

“ನೀವೇನು ಹೇಳಿದಿರಿ ?”

“ನಾನೇನು ತಾನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ? ನನಗೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನೇ ಕೇಳಿಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.”

“ಆ ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡುವಿನ ವಿಷಯ ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತು ಸಾಹೇಬರೇ !”

“ನನಗೆ ಆಸ್ಪೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಪ್ಪ ಎಂದ ಕೂಡಲೇ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಗಾ ಬಂತು-ಆದರೆ ಅವರ ಲೈಫ್ ಬೇರೇ. ನಮ್ಮ ಲೈಫ್ ಬೇರೇ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಣ್ಣುಪ್ಪನ ಗಲಾಟೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೊಲೆಯ ಆಸಾದನೆಯೊಂದು ಬಂದಿತ್ತು ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು. ಅದಾದ ನಂತರ ಪುನಃ ಅವನ

ಹೆಸರೇ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳಬರಲಿಲ್ಲ”

ರಾಮಾನುಜಂ ಆಗಲೀ, ಪಿಳ್ಳೆಯಾಗಲೀ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ - ದಾರನೇ ಹೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳುವುದಾದರೆ ನೋಡಿ, ಆ ನಾಯಿಡುಗೆ ಅವನು ಕೇಳುವ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಿ. ನೀವು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಷ್ಟವೇನಂತೆ ?”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಳಿದ.

“ಅದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವೇನಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬಹುದು. ಈಗ ಬಂದಿರುವ ತಕರಾರು ಆ ವಿಮಲೆಯದು. ಅವಳಿಗೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಂತೆ”

“ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ. ಈ ನ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣವಿದೆ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದುದು ಹೇಗೆ ? ಪರವಾಯಿಲ್ಲ, ಎನ್ನಿ. ಅವಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯವಾದುದೇನಲ್ಲ.”

“ಅದೇ ನಾನೂ ಹೇಳುವುದು. ಸರಿಯಾದ ಜನರಾದರೆ ನಾನೇನೂ ಯೋಚನೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಆರ್ಮುಗಂ, ಈ ಏನುಲೆ ಇಂತಹ ವರದೇ ಬಹಳ ರಗಳೆ. ಅವರಿಗೆಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ”

“ಅದಕ್ಕೇಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ, ಪಿಳ್ಳೇ ಸಾಬ್. ಬೇಕಾದರೆ ಅವಳನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಿೋಣ. ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ”

“ಆ—ಒಂದೇ ಖರ್ಚು. ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೇ ?”

ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಕೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ ಎದಾರ್ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕುಳಿ ತಿದ್ದಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಲಂಬಾ ಜೀಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು, ದಪ್ಪವಾದ ತುಟಿಗಳಿಂದ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ತನ್ನಿಡು ಬಿಟ್ಟು ನಿದಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಸ್ನೇಹಿಸಿ. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ನಾವು ಮಾಡಿಸಿದ ಕೆಲಸ ಸಾಧಾರಣವಾದುದು. ಆರ್ಮುಗಂ ಪಟ್ಟು ತಿಂವರೂ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತಪ್ಪಿತಪ್ಪ. ಆದರೆ ನಿನ್ನಲೆಯ ನಿಷಯ ಹಾಗೆ. ಅವಳಾನ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವಳೂ ಅಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಯಾರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನೇರವಾಗಿ ಅವಳು ಪ್ರೋಲೀಸಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಂಗೆ ಹಾಕಬೇಕು”

ರಾಮಾನುಜಂ ಬೆಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂದಲು ತೆಗೆದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ.

“ಏನು ಸಾಹೇಬರೇ ! ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳುವವರಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಲ್ಲಾ”

“ನನಗೆ ಭಯ, ಸ್ವಾಮಿ. ನನ್ನನ್ನೇನು ಮುಠಾಳ ಎಂದಿದ್ದೀರೇನು ? ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಕೈ ತುಂಬಾ ಕೊಡಬೇಕು. ನಿಮಗೇನು ನಷ್ಟ. ನನಗೆ ಐವತ್ತು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಆ ನಾಯಿಡುವಿಗೆ ಮೂರು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಸು ಬಿಚ್ಚಬೇಕು”

“ಏನು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ, ಸಾಹೇಬರೇ. ಇದುವರೆವಿಗೆ ನನು ಗೆಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗಿದೆ ಏಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ? ಆರ್ಮುಗಂಗೂ ಅವನ ತಂಗಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಐವತ್ತಾಗಿದೆ. ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದ ಚಿಲ್ಲರೇ ಖರ್ಚು ಹತ್ತು ಸಾವಿರದಷ್ಟಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತಾದರೆ ನನುಗೇನು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ?”

“ಎಷ್ಟು ಉಳಿದರೆ ಅಷ್ಟೇ. ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಇಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ-ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ?”

ಇದುವರೆವಿಗೂ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪಿಳ್ಳೇ ಆದ.

“ಮಾತಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನೀವು ಐವತ್ತು ಕೇಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು. ಅವಳಿಗೇ ಐವತ್ತು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಐವತ್ತರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಿದವೆಂಬ ಆಪರಾಧವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ”

ಸರ್ದಾರ್ ನಗುತ್ತಾ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದ.

“ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ. ನಾಳೆ ದಿನ ಅವಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಕಂಡು ಪ್ರೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದರೂ

ಆಯಿತು. ಅಥವಾ ಅವಳೇ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹಣದಾಸೆಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಆಯಿತು”

ಪಿಳೆ ಮತ್ತು ರಾಮಾನುಜಂ ಪರಸ್ಪರ ಮುಖಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡರು.

ಸೇದುತ್ತಿದ್ದ ಬೀಡಿಯನ್ನು ಬೆಂಚನ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಅಲಿಸುತ್ತಾ ಸರ್ವಾರ್ ಹೇಳಿದ.

“ಅವರಲ್ಲಿ ಚೌಕಾಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ, ಸ್ವಾಮಿ. ನಮಗೆ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನೂ ಇಷ್ಟು”

“ಆಗಲಿ. ಮುಗಿಸಿಬಿಡಿ”

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಮೂರು ಮಂದಿಯೂ ಬಲಮೂತ್ತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

೧೪

ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಕಾ ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ರೂಂ ಕೇಳಿ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡನಂತರ ವಿಮಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮ್ಯಾನೇಜರನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡೂರವರು ಇಲ್ಲಿದ್ದಾರೇನು?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯಿರಿ. ನೋಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ”

ರಿಜಿಸ್ಟರು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ ಅನಂತರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಹೇಳಿದ.

“ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡು ಎಂಬುವವರು ಬಂದು ಇಳಿದುಕೊಂಡರು. ಅಂತೂ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ”

“ಹಾಗಾದರೊಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ನಾನು ಹೋಗಿ ರೂಮಿನಲ್ಲಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಅವರು ಇಬ್ಬಾರೆಯೂ ಇಲ್ಲವೋ ವಿಚಾರಿಸಿ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೀರಾ?”

“ಆಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲೇಯಮ್ಮ”

ಸೇವಕನೊಬ್ಬನು ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವಿಮಲೆಯನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗಲನೇ ನಂಬರು ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು “ಇದೇ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

‘ಸರಿ. ಒಂದು ಕಷ್ಟ ಟೀ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೇಳು”

ಅವನು ಹೊರಟು ಹೋದನಂತರ ವಿಮಲೆ ಬಾತ್‌ರೂಂಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಬಿಚ್ಚಿ ಪಾಕಿದ್ದ ಹೋಲ್ಡಾಲಿಂದ ಒಂದು ಟವಲು ತೆಗೆದು ಮುಖ ಒರಸಿಕೊಂಡಳು. ಅನಂತರ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡುನಿರೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಹೇಗೆ ಆರಂಭಿಸುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

ವಿಮಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆಲೋಚನಾ ಮಗ್ನಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾನೇಜರು ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡೂರವರ ರೂಮಿಗೆ ರಿಂಗ್ ಮಾಡಿ ಟೆಲಿಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ಈಗ ತಾನೇ ಪಿಸುಲಾದೇವಿ ಎಂಬುವವರು ಬಂದು ನಮ್ಮ ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ರೂಂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಏಚಾಂಪಿಸಿದರು. ನೀವು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುವಿರಾದರೆ ನೀವಿರುವುದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ”

“ಓಹೋ ! ಆಗಬಹುದು. ಯಾರಾದರೂ ನೋಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಯಾಕೆ ಮಾತನಾಡಬಾರದು ? ಅವರನ್ನು ಕನೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿ”

ನಾಯಡೂರವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದನಂತರ ಮ್ಯಾನೇಜರು ರಿಂಗ್ ಮಾಡಿ ಕರೆದು ಹೇಳಿದ.

“ವಿಮಲಾ ದೇವಿಯವರೇ ! ನಾಯಡೂರವರು ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ರೂಮಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿರಿ”

ಟೀ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿಮಲೆ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಕೆಳಗೆಟ್ಟು ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

“ಹಲೋ ಯಾರು, ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡೂರವರೇನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ?”

“ಹೌದು. ಹೌದು. ಯಾರು ವಿಮಲೆಯು ? ಇಲ್ಲೇನು ಮಾಡುತ್ತಿ

ದ್ವೀಯೆ, ವಿಮಲಾ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೋಟೆಲು ಮಾನ್ಯನೇಜರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದೆಯಂತೆ ?

“ಹೌದು. ಬಹಳ ಜರೂರಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತು. ಎಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡೋಣ. ನಿಮ್ಮ ರೂಂ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆಯಂತೆ. ದಯಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೀರಾ ?”

“ಅದಕ್ಕೇನಂತೆ ? ಮಾತನಾಡೋಣ. ನನ್ನ ಕೋಣೆಗೇ ಬಾ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಯುವಾಗ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೇಕಿರಬೇಕೆಂದು ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಅವಳನ್ನು ತಿರುಸತಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಾ”

ವಿಮಲೆ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಳು. ನಾಯಿಡುವಿನ ಹೆಂಡತಿ ತಿರುಸತಿಗೆ ಹೋದದ್ದೇ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗಲೇ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗೆ ಅನುಕೂಲ. ಮದ್ಯಾಸ್ತ ವೈಯ್ಯಾಳಿ ಕಾಪಲ್ ಕಂಪನಿಯಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ಓರೆಗಣೆ ಸಿಂದ ನೋಡಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿತ್ತು.

ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಾಗ ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆ ಸರಿ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಯಿತು. ನಾಯಿಡು ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದ. ಮುಂದಿದ್ದ ಅಗಲವಾದ ಟೀಸಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಸ್ತೀ ಬಾಟಲು ಗ್ಲಾಸುಗಳಿದ್ದವು. ಕೈ ಬೆರಳುಗಳಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಗರೇಟು ತಗುಲಿಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಕಂಡವನೇ ನಾಯಿಡು ಹೇಳಿದ.

“ಬಾ, ವಿಮಲಾ. ಒಳಗೆ ಬಾ. ಕುಳಿತುಕೋ. ಅಲ್ಲರುವ ಗ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದುಕೋ. ಏನು ವಿಷಯ ಹೇಳು. ನಿಮ್ಮ ಪಿಳ್ಳೆ ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ?”

ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ವಿಮಲೆ ಅಂದಳು.

“ಹೇಗಿರುತ್ತಾನೆ ? ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ಅವನ ಬಳಿ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ”

ವಿಮಲೆಯ ಗ್ಲಾಸಿಗೆ ವಿಸ್ತೀ ಹಾಕಿ, ಸೋಡಾ ಸುರಿದು ನಾಯಿಡು ಹೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನಂತಹವಳು ಅವನಂತಹವನ ಬಳಿ ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾಗ ನೋಡಿದಾಗಲೇ ನಾನದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಅದಿರಲಿ. ಈಗೇನು ವಿಷಯ. ಏನೋ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದೆಯಲ್ಲಾ”

“ನೀವು ನನಗೇನಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೀರೇನೋ ಎಂದು ಬಂದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮಗೂ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೂ ನಾನು ಸಿದ್ಧ ಪಾಗಿದ್ದೇನೆ”

ನಾಯುಡು ನಕ್ಕು, ಮಾತನಾಡಿದ.

“ದುಡ್ಡಿನ ವಿಷಯ ನನಗಾವಾಗಲೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ, ವಿಮಲ. ಆದರೆ ಲ್ಲಿಯೂ ನಾನೀಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುಡ್ಡು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಆ ಮೂರು ಸಾವಿರದ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನಂತಹವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಂದ ಮೋಸ ಹೋದೆ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನಗೆ ಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ಆ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೇಕೋ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನೇನಾದರೂ ನಿನಗೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೇನು, ಹೇಳು”

“ಆ ಪಿಳ್ಳೆ ನನಗೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಎನ್ನಿ. ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆಯಲ್ಲಾ ಆಗಲೇ ನನಗೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ನನಗೇನೂ ಅಪಾಯವಾಗದಂತೆ ನೀವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು”

“ಅದೇನು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ, ವಿಮಲ. ನೀನು ಇನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದುಬಿಡು. ರಾತ್ರಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೇ ಊಟ ಮಾಡು. ಹತ್ತಾವರೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿಬಿಡು. ಯಾರು ಬಂದು ತಟ್ಟಿದರೂ ತಗೆಯಬೇಡ. ನಾಳೆ ಬೆಳಗಾಗ ಕಾಫೀ ತಿಂಡಿಯಾದ ನಂತರ ನಾನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಡು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಐದೂವರೆಯ ವೇಳೆಗೆ ವಾಪ್ಸು ಬರೋಣ. ಪಿಳ್ಳೇ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಸಂಯಾಗಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹೇಗಿದೆ”

“ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿದೆ.

ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೀಲು ಮಾಡಿದ ಕವರಿವೆ. ನನಗೇನಾದರೂ ಅಪಾಯವಾದರೆ ಇದನ್ನು ಸಂಪತ್ಕಾರವರಿಗೆ ತಲಪಿಸಿಬಿಡಬೇಕು”

“ಸಂಪತ್ಕಾರಿಗೆ ಯಾಕೆ, ಸಿಮಲ. ಅಂತಹ ಜನಗಳು ನನುಗೆ ಏನುಪ್ರಾಯರಲ್ಲವೇ ?”

“ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನನಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕೊಂದುಹಾಕಿದರೆ ಅದನ್ನಾರು ಮಾಡಿದರೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಸಂಪತ್ಕಾರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು”

“ಅಂತಹ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಕೊಲ್ಲದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಆದರೂ ನೀನು ಆ ಕಾಗದ ನನ್ನ ಬಳಿ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಅಡ್ಡಿಯೇನಿಲ್ಲ. ಹುಷಾರಾಗಿ ತೆಗೆವಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಕಾಗದವಿದೆಯೇನು ?”

ಸೀಲು ಮಾಡಿದ ಕವರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಗದವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತು. ವ್ಯಾನಿಟೇ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಕವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಳು. ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡು ಅದೇನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲವೆಂಬುವಂತೆ ಜೇಬಿನಲ್ಲೆಟ್ಟುಕೊಂಡ.

“ಈ ಕಾಗದದ ವಿಷಯ ಏನೂ ಯೋಚಿಸಬೇಡ. ಅದು ಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹಾಗೇ ಓಡಿಯಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬರೋಣ, ಏನಂತೀಯು ?”

ಏನನ್ನುತ್ತಾಳೆ? ಅವನೇನು ಹೇಳಿದರೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರು ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋದರು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವ ತನಗೆ ಮಾರುಹೋಗಿವಾನೆಂದು ; ಮಲೆಗೆತೋರಿತು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವ ಗಂಡು ತಾನೇ ತನಗೆ ಮಾರುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳ ಛಾವನೆ.

ಹೋಟಲಿಗೆ ಪುನಃ ವಾಪ್ಸು ಬಂದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಗಡೆ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ದಾಸಪ್ಪನಾಯಡು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ.

“ಏನುಲಾ ! ನೀನೇನು ಒಡವೆಮಾಡಬೇಕೆ ?”

ಉತ್ತರ ಹೇಳುವ ಮೊದಲು ಗಳಿಗೆಯ ಕಾಲ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದಳು-

“ ಅಷ್ಟು ಹಸಿವೇನಿಲ್ಲ. ಅದೇನು ಅರಿತಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತೀರಿ ?”

ನಗುತ್ತಾ ಅವನೆಂದ.

“ ನೀನು ಊಟ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾಡು. ನನ್ನದೇನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ನೀನು ಊಟ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತು ಇನ್ನೊಂದೊಂದು ಬ್ರಾಂದಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ”

“ ಹೋ! ನನಗೂ ಅದೇ ಪ್ರಿಯ. ನಾನು ಊಟಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ”
ಇಬ್ಬರೂ ಬ್ರಾಂದಿಯ ಗ್ಲಾಸ್‌ಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಗಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ತೆಗೆದು ರುಚಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಗ ವಿಮಲೆ ಅವಳು.

“ ನನ್ನ ಗೆಲತಿಯೊಬ್ಬಳು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮಗೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅರಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ”

“ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನು ? ಹೋಗಿ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ ”

ವಿಮಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಅವಳ ಗೆಲತಿ ನಾಲ್ಕು ಟೇಬಲ್‌ಗಳಾಚೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಸೌಜನ್ಯವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ಕೊಂಡು ವಿಮಲೆ ವಾಪ್ಸು ಬಂದಳು.

ಅವಳು ವಾಪ್ಸುಬಂದನಂತರ ಹೆಚ್ಚುಹೊತ್ತು ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೆ ಹತ್ತು ಹತ್ತೂಕಾಲು ಗಂಟೆ ಆಗಿದಿತ್ತು.

“ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳೋಣ, ಏಕೆ ”

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕೋಣೆಗಳ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ ನಾಯಿಡು “ ನೀವು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ವಿಮಲೆಗೆ ಆತ್ಮಯವಾಯಿತು. ಇವನೇಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೊರಟುಹೋದ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ನಾಯಿಡು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದ. ಹೋದವನೇ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಜೇಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಒಡೆದು ವಿಮಲೆ ಸಂಪತ್‌ಗೆ ಏನು ಬರೆ ದಿದ್ದಾಳೆಂಬುದನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕು, ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಜೋಬಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದ.

ವಿಮಲೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಎಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ನಾಯಿಡುವಂತೂ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಾನಾ ಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣವೇ ಎಂದು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಾಯಡು ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಅನಂದವಾಯಿತು.. ಗೆದ್ದೆ ನೆಂದುಕೊಂಡಳು.

ಒಳಗೆ ಬಂದವನು ವಿಮಲೆಯ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಂತೆ ಅವಳನ್ನು ಸಹಾ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನಿಂತುಕೊಂಡೇ ಹೇಳಿದ.

“ ವಿಮಲಾ, ನೀನು ಈ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಳಬೇಕು ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಕಣ್ಣುರಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಯಾಕೆ ಏನು ಸಮಾಚಾರ ? ”

“ ಅಂತಹದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಷಾರಾಗರೋಣವೆಂದು ಆಸ್ಪೇ. ಯಾರಾದರೂ ನಿನನ್ನ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದರೆ ನಿನಗೆ ಬದಲಾಗಿ ನಾನು ಇದ್ದರೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಾಕಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಮರೆಯಬೇಡ.”

ಅದು ವಿಮಲೆಗೆ ಒಪ್ಪಿತನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಸಹ ಯಾಕೋ ನಾಯಡೂ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೇನು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೋ? ಕಣ್ಣು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ? ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಸಮರವಾಗಿದ್ದರೆ ಅವಳೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ವಿಪರೀತ ನಿಧ್ರೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರುಮಾತನಾಡದೇ ಎದ್ದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದಾಸಪ್ಪನಾಯಡುವಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಾದನಂತರ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಕಂಠನವತಿಯಾದ ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ಬಂದು ರೆಕ್ಕಾ ಹೋಟಲಿನ ಗುನೇ ಸಂಬರು ಕೋಣೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಬ್ಬ ಮಾಸದೇ ಬಾಗಿಲು ತಾಕಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ತಳ್ಳಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಂತೆಯೇ ಬಾಗಿಲು ತಾಕಿತ್ತು. ಕೋಣೆಯ ಬೀಗದ ಕೈಯೇನೋ ಆ ಸ್ತ್ರೀವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಕಿಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಒಳಗಿನಿಂದ ಚಿಲಕ ತಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ? ಬೀಗ ತಾಕಿದಾರೆ ಚಿಲಕ ತಾಕಿರುವು

ಡಿಲ್ಲ. ಚಿಲುಕ ಹಾಕಿದ್ದರೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ-ಎಂದುಕೊಂಡಿತು. ಬೀಗದ ಕೈಯೊಂದನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ತಿರುಗಿಸಿತು. ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ಚಿಲಕ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿತು.

ಮಂಚ ಎಲ್ಲರಬೇಕು. ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಂತೆಯೇ ಎದುರುಗಡೆಯೇ ಇರಬೇಕು. ರೆಕ್ಸ್ ಹೋಟಲಿನ ಕೋಣೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹೆಚ್ಚೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಎದುರಿಗೆ ಮಂಚವಿತ್ತು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆ ಯಿತ್ತು. ಬರಿಯ ಹಾಸಿಗೆ. ಹಾಸಿದ್ದು ಹಾಸಿದಂತೆಯೇ ಇತ್ತು-ಹಾಗಾದರೆ ತಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ನಿರರ್ಥಕವಾಯಿತೇನು ?

ವೃದ್ಧಳಾದ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೇ ಪುನಃ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿತು. ಕೆಂಪುಗಣ್ಣಿನ ಭೂತಾಕೃತಿಯೊಂದು ಎದುರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದೆ. ಅವೇನು ಕೆಂಪು ದೀಪಗಳೋ ಅಥವಾ ಕಣ್ಣುಗಳೋ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅಂತೂ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮುಖವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಆ ಮುಖವು ಭೂತಾಕೃತಿಯೇ. ವಿಕಾರವಾದ ಮುಖ. ಕೋರೆದಾಡೆಗಳು.

ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಜಂಘಾಬಲವೇ ಉಡುಗಿ ಹೋಯಿತು. ಭಯದಿಂದ ರೋಮರಾಜಿಯು ಸಿಮಿರಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನೆಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆರಡು ಅಂತಹ ಕೆಂಪುಗಣ್ಣಿನ ಭೂತಗಳು ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಒಟ್ಟು ಮೂರು. ಮೂರು ಭೂತಾಕೃತಿಗಳೂ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸವಿಾಪಿಸಿದವು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅಬಲೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಬಲೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಬಂದ ಭೂತಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎದುರಿಸಿದ ಭೂತಾಕೃತಿಗಳೂ ಬಲವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು.

ಎರಡು ಗಳಿಗೆಗಳೊಳಗಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಭೂತವೊಂದು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೊರಳು ಹಿಡಿದು ಹಿಸುಕುತ್ತಿತ್ತು.

೧೫

“ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ವೊದಲೇ ಏನು ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯುತ್ತೀರಪ್ಪಾ. ಅಮ್ಮಾವರೇ ಕಾಫಿಯನ್ನಾ ದರೂ ಕೊಡುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ ?”

ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಸಂಪತ್‌ನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಾಫಿಯನ್ನು ತರಲು ಸೀತಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಹೋದರು. ಸಾಹೇಬರು ಸಂಪತ್‌ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ಅವನು ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಾಹೇಬರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಬಂದಿರಾ ? ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಲೆಯ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಪ್ಯಾಕ್ ಬೆಂಕಿ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೀತಮ್ಮ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೂಜಾದಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ ಸ್ಟ್ರಾಂಗ್ ಕಾಫಿಯನ್ನಾ ಎರಡು ಗ್ಲಾಸುಗಳನ್ನಾ ತಂದಿಟ್ಟರು.

“ಏನಪ್ಪಾ, ಅಷ್ಟು ಅವಸರದಿಂದ ಕರೆದಿರಿ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀವು ಹಾಯಾಗಿದ್ದೀರಲ್ಲ”

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯಿರಿ, ಸಾಹೇಬರೇ ! ನೊದಲು ಕಾಫೀ ಕುಡಿದು ಅನಂತರ ಮಾತು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ”

“ಅಂದರೆ ವಿಷಯ ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಜೆಂಟ್ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತೀರೇನು ? ನಾನೂ ನಿದಾನವಾಗಿ ನಾಷ್ಟಾ ಗೀಷ್ಟವಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತು”

“ಅಯ್ಯೋ ! ಉಂಟೇ-ಎಂತಹ ಮಾತು ? ನಾನೇನು ಬಿಡುವಾಗಿ ದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೀರೇನು ?”

ಕಾಫಿಯನ್ನು ಕುಡಿದು ಗಡ್ಡವನ್ನು ನೀವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಹೇಬರು ಹೇಳಿದರು.

“నామియవరు పనోకే కేపు జొడదందిది. అదక్కే బహళ ఋషియాగిద్దిరి. నమగే ఆభవగబారదేందు ఒగటుగళింద సాతనాడుత్తిద్దిరి”

“నావేను మాడిదరేను, సాహేబరే ! నిమ్మన్న బిట్టు మాడ లాగువుదే ? ఈ కాగద స్వల్ప ఓదినోడి”

సంసత్ జేబినంద ఒందు కాగదనన్న తేగదుకొట్టు-సాహే బరు ఓదిదరు. ఆ కాగదదల్లి ఈ రితియాగి బరేదిత్తు.

“సత్తేదారరాద సంసత్ రవరిగే.....”

“ఈ కాగద నిమగే తలపున వేళిగే నాను కౌలీయాగిరుత్తేనే. నన్నన్న కౌలీ మాడిదవను ఆభవా మాడిసిదవను గణేశ పిళ్ళ, ఆవన పర్షనల్ అసిస్టెంట్ రంగనాయకియు ఝేదరా బందిగే ఓడియోగిద్దాళి. వైయ్యాళి కావల్ కంసనియ దణవేల్లెవూ ఏనాయితేంబుదు అవరిబ్బరిగే మాత్ర గొత్తిదే. విమలా”

“నోడిదిరా సాహేబరే ! విషయ హేగిదే ?”

నిస్మితరావ సాహేబరు ప్రశ్న మాడిదరి.

“ఈ కాగదద బలదందలే యార వేలేయాగలి కౌలీ ఆభవా బహువణేయన్న సాబితు మాడువుదు కష్ట. ఆదరూ సహ ఈ కాగదవు తమగే సెక్కిద్దు యేగే ? ఒందు కౌలీయన్నే పత్తే మాడలారదే సరదాడుత్తిరునాగ మత్తొందు కౌలీయ విషయ యేళుత్తిద్దిరి. ఆవళ యేణ ఎల్లదే ? స్వల్ప యేళ, స్వామి. ఒళ్ళియ తావత్రయ బంతు”

“స్వల్ప సమాధానవాగి కుళితుకొండు కేళి సా హే బ రే రి. విమలే కౌలీయాగిల్ల. జీవంతళిగిద్దాళి”

“యాగాదరే నివే ఈగ కౌట్టు కాగద సుళ్ళే ?”

“కాగదవూ నిజ. ఆవళు కౌలీ ఆగదిరువుదూ నిజ. నావ ధానవాగి నాను యేళువుదన్న కేళిరి. వైయ్యాళి కావల్ కంసే

ನಿಗೆ ಮನೆಗಳು ಬೇಕೆಂದು ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟವರುಗಳ ಹೆಸರು ವಿಲಾಸಗಳೆ
ಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಬಂದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಎಂಬ
ವವನೊಬ್ಬ. ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್‌ಪೇಟೆಯವನು. ಸಾಧಾರಣ
ವಾಗಿ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ವನ್ನು ನೋಡಿರಲಾರ ಎಂದು
ಕೊಂಡೆ ದೈವವಶಾತ್ ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಆಯಿತು....

“ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಪ್ಪ ಇಲ್ಲವೇ ?

ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಸಾಹೇಬರು ಕೇಳಿದರು.

“ಕಣ್ಣಪ್ಪನೆಲ್ಲಿ ಬಂದನಪ್ಪ, ಇದರಲ್ಲಿ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನ
ಗಲಾಟೆಯೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ”

“ಹೇಳುವುದನ್ನು ಪೂರಾ ಕೇಳಿ. ಕಣ್ಣಪ್ಪ ಈ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ತಲೆ
ಯಿಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ದಾಸಪ್ಪ ಉರುಫ್ ಕಣ್ಣಪ್ಪ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು
ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪೆನಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.
ಅವಳು ಷಂಷೀರಾಖಾನನ ಬೊಂಬಾಯಿ ಷೋದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ
ಳೆಂದು ಆಮುರ್ಗಂ ಹೇಳಿದನಲ್ಲ. ಆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಷೋ ನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದ
ವನ ಹಾಗೆ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ
ಕತೆಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ. ಆಮುರ್ಗಂನನ್ನು ಹೊಡೆದವನು ಬಾಷಾ
ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ”

“ಅದು ಸರಿ. ನೀವು ಬಾಷಾನನ್ನು ಸಾಪುಲರ್ ಬಳಿ ನೋಡಿದ್ದು
ನಿಜ. ಆದರೂ ಅದು ಹೇಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಆಮುರ್ಗಂನನ್ನು ಬಾಷಾವೇ
ಹೊಡೆದದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ ?”

“ಆ ರೌಡಿ ಅಲ್ಲಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೇನು ಕಾರಣವಿರಬೇಕು,
ಹೇಳಿ. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿನ್ನೆಯ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೀವು ಬಾಷಾನನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ
ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವನೇ ಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ”

“ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೆ ಇರುವ ಕೆಲಸವೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ,
ಹೋಗಲಿ. ಆಮೇಲೇನಾಯಿತು ಹೇಳಿ”

“ಮುಂದಿನ ವಿಷಯ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮೂರು ಸಾವಿರ ನೀವು ನುಂಗಿ
ಹಾಕಿದ್ದಿರಿ. ನನ್ನ ದುಡ್ಡು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ

ತಲೇನೋವು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅವನು ಹೆದರಿದ. ನನಗೆ ತೋರುವಂತೆ ಬಹುಶಃ ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆರು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ರೆಕ್ಸ್ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ”

“ನಾಹವ್ವಾ ! ಒಳ್ಳೇ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದಿರಿ, ಸ್ವಾಮಿ. ಅವನು ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಈ ವಿಮಲಮ್ಮನದು ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ - ಅದೇನು ?”

ವಿಮಲೆ ರೆಕ್ಸ್ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಕೇಳಿದ ವಿವರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಮುಂದುವರಿದು ಸಂಸತ್ ಹೇಳಿದ.

“ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದಳು ಆಗ ಅವಳು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರಾಂದಿಗೆ ಕ್ಲೋರಲ್ ಹೈಡ್ರೇಟ್ ಬೆರೆಸಿ ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ನಾನು ಅವಳ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ.”

“ಬ್ರಾಂದಿಗೆ ಔಷಧಿ ಬೆರೆಸಿದ್ದು ತರ್ಕೀರ್ ಆಯತಲ್ಲ, ಸ್ವಾಮಿ.”

“ಅಷ್ಟೇ ಆಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ತರ್ಕೀರುಗಳಾದವು. ಕೇಳಿ ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿ ಬರಲೆಂದೇ ಕ್ಲೋರಲ್ ಬೆರೆಸಿದ್ದು. ಆಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಾನು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರು ಬಲವಾದ ಆಳುಗಳನ್ನು ಅವಳು ಮಲಗಿದ್ದ ಕಡೆ ಕಾವಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆ.”

ಸಾಹೇಬರು ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು.

“ಹುಡುಗಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹುಡುಗಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಮಲಗಿದ್ದೀರೋ?”

“ಅವಸರ ಪಡಬೇಡಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯಿರಿ. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ ಬಂದಳು.”

“ಆಚ್ಚಾ. ಆಚ್ಚಾ. ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೇಳಿ.”

“ಸುಮಾರು ಎರಡು ಎರಡೂವರೆ ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಹೆಂಗಸಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷಧಾರಿಯಾದ ಪುರುಷ. ಅವನು ಬಂದಿದ್ದುದು ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ. ನಮ್ಮ ಸುಂದರ ಕಥಕಳಿ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಕಲಿಯಲು ಭೂತಾಕೃತಿಯ ಮುಖವಾಡಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದ. ಕಣ್ಣುಗಳ ಬಳಿ ಕೆಂಪು ದೀಪಗಳಿದ್ದವು. ಅವನ್ನು ಧರಿಸಿ ನಾವು

ಮೂವರೂ ಅವಳ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಾದಿದ್ದೆವು. ವೇಷಧಾರಿಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂಪಲೇ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಿದಂತೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಅನಂತರ ಸ್ಕೋಪೋಲಾಮ್ಯೇ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟೆ.”

“ಅದೇನು ಸ್ವಾಮೀ, ಹೊಸದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?”

“ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಮೆದುಳಿನ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತದೆ. ಯಾರಿಗಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ - ಎಂದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳೋಣ ಯಾವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸ್ಕೋಪೋಲಾಮ್ಯೇ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ವಿಷಯ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ನಾವು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆತನಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ.”

“ಏನು ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರೋ?”

“ಅವನ ಹೆಸರು ಗುಲಾಂ ಅಕ್ಮದ್. ಸರ್ದಾರ್ ವಿಮಲೆಯನು ಕೊಂದು ಹಾಕು ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನಂತೆ.”

“ಅವನಿಗೇನೋ ಔಷಧಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಸಾಕ್ಷ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದಂತೂ ಸರಿ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಂತಾಯಿತಲ್ಲ.”

“ವಿಷಯ - ವಿಷಯ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು?”

“ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಈ ಕೇಸು ಮುಗಿದುಹೋದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಸ ಹೋಟಲಿಗೆ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರೆಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅವನನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಹಣ ಎಲ್ಲಿಯದು. ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ, ಯಾರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅದೊಂದು. ಆ ಗುಲಾಂ ಅಹಮದ್‌ಗೆ ಜ್ಞಾನ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಪೋಲೀಸ್ ನನರದ್ದು ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.”

“ಜ್ಞಾನ ಬರುವವರವಿಗೆ—ಅವನಿಗೇನಾಗಿದೆ ?”

“ಅ ಕತ್ತಲು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಜೆಕ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟು ಆತನಿಂದ ಮಾತನಾಡಿ ಸಿದೆವಷ್ಟೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಆದ ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಹೆದರಿ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವಂತಾ ಗಿತ್ತು. ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ ಬಳಿ ಇರುವ ಟರ್ನಿಸಿಂಗ್ ಹೋಂನಲ್ಲಿಟ್ಟು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಡುನಡುವೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಾಗ ಭೂತಗಳ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಕಿರುಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನಂತೆ.”

“ಕತ್ತಲು ಸಮಯ, ಭೂತಾಕಾರದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು, ಬುದ್ಧಿ ಕೆಡಿಸಲು ಇಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳು ಇವುಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಗುಲಾಂ ಅಹ್ಮದ್ ನಿಜವನ್ನೇ ಮಾತನಾಡಿ ರಬಹುದು. ಆದರೆ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ, ಜ್ಞಾನವಿರುವಾಗ ಪ್ರೋಲೀಸಿನವರ ಎದುರಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಏನು ನಂಬಿಕೆ? ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದಾಗಲೇ ನನಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ?”

“ಎಷ್ಟೋ ಕಾರಣಗಳಿದ್ದವು. ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೆ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗಾಗೆ ವಿಷಯ ಸರ್ದಾರ್‌ಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಮನೆ ಅಥವಾ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಜಪ್ತಿ ಮಾಡುವವರೆವಿಗೆ ಗುಲಾಂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ವಿಷಯ ಅವನಿಗೆ ತೀಯುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀವಂತೂ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ನೋಡದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ನಾವೂ ಹಾಗೆಂತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಸಂಪತ್ ಸಾಮಿ”

“ನೀವು ಅಸಾಧ್ಯರು, ಕಣ್ಣೀ. ಹಳೇ ಕಬ್ಬಿಣದ ಅಂಗಡಿಯವನ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಜಪ್ತಿಮಾಡಿ ನೋಡಲು ಆಡ್ಡಿಯೇನು. ಅವನೇನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೇನು ?”

“ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೋ ಸಣ್ಣ ಮನುಷ್ಯನೋ. ನಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ? ಹೋಗಲಿ, ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ”

“ಗುಲಾಂಅಹ್ಮದ್ ಹೆಣ್ಣು ಹೇವದಲಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಟ್ರಂಕು ಬೆಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣಕನಂತೆ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದ. ಹಾಗಾದರೆ ಅವನ ವಾಸ್ತವವಾದ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳೆಲ್ಲರಬೇಕು. ಗುಲಾಂ ಅವು ಸರ್ದಾರನ ಅಂಗಡಿ

ಯಲ್ಲಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂತೂ ಅವು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲೆಯೋ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿಯೋ ಇರಬೇಕು ”

ಇಬ್ರಾಹಿಂಸಾಹೇಬರು ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

“ ಅಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲ ಸಾಹೇಬರೇ ನೋಡಿ. ಆರ್ಮುಗಂ ಅಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅವನ ವನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಬೇಕು.”

“ ಅವನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದನೆಂದು ನಾನಿನ್ನೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ನೋಡೀ ಸಾಹೇಬರೇ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷಧಾರಿಗಳ ಕೈವಾಡವು ಬಹಳವಾಗಿರುವಂತೆ ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಗಲಾಂ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷಧರಿಸಿ ಬಂದ. ಬಾಬೂರಾಯರು ಕೊಲೆಯಾದ ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಮನೆಯಿಂದ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ಹೊರಬಿದ್ದುದನ್ನು ಬೀಟ್ ಪೋಲೀಸಿನವರು ನೋಡಿದುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಅದು ನಿಮಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆಯೇ ? ”

ಸಾಹೇಬರು ವಿಸ್ಮಿತರಾಗಿ, ಗಡ್ಡ ನೀನಿಕೊಂಡು, ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ಅಂದರು.

“ ನೀವು ಹಿಂದೂಲೋಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿ ಸಾವಿ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿಗೂ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯರಿಗೂ ಗಂಟುಹಾಕಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲೂ ಹೆಂಗಸು ಕಂಡು ಬಂದಳು. ಇಲ್ಲೂ ಹೆಂಗಸೇ ಖೂನಿ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದಳು. ವಿಷಯ ಸರಿ. ಆದರೆ ಆರ್ಮುಗಂ ನನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತರುತ್ತೀರಿ ? ”

“ ಅದೊಂದು ಊಹೆ ಅಷ್ಟೇ. ಈಗಲೇ ಖಚಿತವಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಾಪುಲರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಜಗಳ ಆರ್ಮುಗಂಗೂ ಆನಂದ್‌ಗೂ. ಆರ್ಮುಗಂನನ್ನು ಸಾಯುವಂತೆ ಹೊಡೆದವನು ಬಾಷಾನೇ ಎಂದೂ ನನ್ನ ಭಾವನೆ ಅವನಿಗೂ ಅದು ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆರ್ಮುಗಂ ಯಾಕೆ ಬಾಷಾ ಹೆಸರು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ? ಹೇಳಬಾರದು ಸಾವುವುದೋ ಗುಟ್ಟಿರಬೇಕು, ಆರ್ಮುಗಂನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ”

“ ನೀವು ಹಾಗೆ ಲೆಕ್ಕಹಾಕುವುದಾದರೊಂದು ತೊಂದರೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಬಾಷಾ, ಗುಲಾಮಹಮದ್‌ಗಳು ಸರ್ವಾರನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಯಾಡುವ ರೌಡಿಗಳು ಆಮೂಗಂನನ್ನು ಬಾಷಾ ಹೊಡೆದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಈ ಗುಂಪಿನ ವಿರೋಧಿ ಆಮೂಗಂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹೆಂಗಸರಿಲ್ಲದಿದ್ದು ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶೀರೇ ಕುಪ್ಪಸ ಮೊದಲಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳ್ಳು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅವನೇ ಆ ರಾತ್ರಿ ಬಾಬೂರಾಯ ರ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ವಾರ್ ಕಡೆಯವರಿಗೆ ಆಮೂಗಂನೊಡನೆ ವಿರೋಧವಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು ? ”

“ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀವು ಯಾವುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? ಅವರಿಂದಲೇ ಸರಿಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ಗುಲಾಮಹಮದ್‌ನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಸರ್ವಾರ್ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿದನೆಂದು. ವಿಮಲೆಯು ಕೊಲೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾರಿಗೇನು ಉದ್ದೇಶ ? ಹೀಗೆ ಲೆಕ್ಕಹಾಕೋಣ. ವಿಮಲೆಗೂ ಸರ್ವಾರ್‌ಗೂ ವಿರೋಧವಿರಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ವಿಮಲೆ ತನಗೆ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯಿಂದ ಭಯವಿದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂದರೆ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಗಾಗಿ ಸರ್ವಾರ್ ಅವಳನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ವಿಮಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಡೆದಂತೆಯೇ ಆಮೂಗಂ ಮೇಲೆಯೂ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿರಬಾರದೇಕೆ ? ”

“ಅಂತೂ ನೀವು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಏನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರಿ, ಹೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ”

“ಮೊದಲು ಸರ್ವಾರನ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾನಿ ಮಾಡಿಸಿ. ನನಗೆ ತೋರುವಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಗುಲಾಮಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂದು ಸರ್ವಾರನನ್ನು ದಪ್ಪಗರಿ ಮಾಡಿ. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಬಾಷಾನನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಹಾಕಿ. ಆಮೂಗಂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ವೇಷಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಧನಗಳೆಲ್ಲವೇ ನೋಡಿ. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರಿದ್ದರೂ ಜ್ಞಾನಿ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು-ಟೋರ್ಪ್ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು”

“ಇದರಿಂದ ಬಾಬೂರಾಯರ ಕೊಲೆ ಪತ್ತೆಯಾದಂತೆ ಆಗುವುದೇ ?”

“ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಇವರು ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ದಸ್ತಗಿರಿಯಾಯಿತೆಂದು ವರ್ತಮಾನ ಪ್ರಕಟವಾದರೆ ಗಣೇಶ ಸಿಳ್ಳೆಯೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಾದರೂನೋ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಗಲಾಟೆಗಳಾಗಿರುವಾಗ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಮತ್ತು ವಿಮಲೆಯ ರೊಂದಿಗೆ ಜಗಳ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವರಿಗಷ್ಟಪಿರುವುದಿಲ್ಲ.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಸರಿ. ನೀವು ಪುನಃ ಸಿಕ್ಕುವುದು?”

“ನಾನು ಎಂಟು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಪೂರ್ವ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆವಿಗೆ ನಾನು ದಾಸಪ್ಪನಾಯಿಡು ವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು”

ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಹೊರಡಲುದ್ಯುಕ್ತರಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಕೇಳಿದರು.

“ನೀವು ನಿನ್ನೆಯಿಂದ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ದ್ವೀರಲ್ಲಾ. ಅಲ್ಲಿನ ಮ್ಯಾನೇಜರಿಗೆ ನೀವಾರಂಬುದು ತಿಳಿಯದೇನು?”

“ತಿಳಿಯದೇ ಏನು? ಹೋಟೆಲಿನ ಮ್ಯಾನೇಜರು ಮ್ಯಾಥ್ಯೂಸ್‌ಗೆ ಮೊದಲೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಾನು ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೆಂದಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ಪುಣ್ಯ ನೋಡಿ. ವಿಮಲೆಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ವೈಯ್ಯಾಳೇ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯವರಾಗಲೀ ನನ್ನನ್ನು ಎಂದೂ ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ”

೧೬

ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ವಿಮಲೆ ಕಾಫೀ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡು ರೆಳ್ಳೆ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದ.

ವಿಮಲೆ ರೆಳ್ಳೆ ಋಷಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾವ ಆಘಟನಾಘಟನಾವಳಿಗಳೂ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿ ಹೆದರಿರಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಎನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯೇ ಎನೂ ಆಗದಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಏನು ತಾನೇ ಆಗುತ್ತದೆ! ಅದೂ ಅಲ್ಲದೇ ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡು ಅವಳನ್ನು ಪೈಸೂರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ವಾಪ್ಸು ತಂದು ಬಿಡುವುವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ಏನತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆಯೇ ಆಗಿದ್ದಿತನಳಿಗೆ.

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಡು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ಮಾಡಿದ.

“ಏನು, ವಿಮಲಾ. ರಾತ್ರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತೋ?”

“ತಮ್ಮ ದಯೆ, ನಿದ್ರೆಯೂ ಬಂದಿತು. ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದೇನೆ. ಹೇಗೋ ಈ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ದಡ ತಾಯಿಸಿದರೆ.....?”

ವಿಮಲಾ ಬೆಲ್ ಮಾಡಿ, ಬಂದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕುರಿತು ಮತ್ತೊಂದು ಕಪ್ಪು ಕಾಫೀ ತರುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅವನು ಕಾಫೀ ತಂದಿಟ್ಟು ಹೋದ ನಂತರ ಅವಳು.

“ನಿನ್ನೇ ರಾತ್ರಿ ಎನೋ? ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಹೋದಿರಿ. ಪುನಃ ಬರುತ್ತೀರೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡಿದೆ. ಸತ್ತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿರಿ ಹೋದಿರಿ?”

“ಏನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ?”

“ನಿನ್ನಿಗೇನಿವನು ನೋಡಿ, ನಕ್ಕು, ವಿಮಲೆ ಹೇಳಿದಳು.”

“ನೀ ನುಗ್ಗಿಸಿ ನನ್ನವರೇನು, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ.”

“ಅವನು ಬಂದನು, ಅವನು ಬಂದನಂತೆನಾಗಿ ಪೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು

ನಾನು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ ?”

“ನಡೆಯಿರಿ. ಹೋಗೋಣ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡೋಣವಂತೆ”

ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಶೃಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಮಲೆ ಹೊರಡಲನುವಾಗಲು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಾಯಿತು. ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಅವಸರ ಪಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನಿರಾಸವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಇಬ್ಬರೂ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೊರಟರು.

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ಸಹ ಖುಷಿಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ. ಹೇಗೋ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲವೂ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಆಪ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿಂದ ಎರಡು ಮೈಲಿಗಳ ಅಚಿ ಜನ ಸಂದಣಿಯು ಕಳೆದನಂತರ ವಿಮಲೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದಳು. ನಾಯಿಡುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವಾಗುವಂತೆ ತನ್ನ ವಿಷಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ತಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು. ವಿಸರ್ಜಿತ ಶ್ರೀಮಂತರು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಅವಳ ಮದುವೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಯಾರೋ ಬಡವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಆ ಬಡವನೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದ. ಭಗ್ನ ಪ್ರಣಯಿಯಾದ ಅವಳು ಹೇಗೋ ನಿರರ್ಥಕವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡುವು ಸಹ ಅವಳು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇವಳು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದಾದರೂ ನಿಜವೇ-ಎಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಣ್ಣ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಾದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಮೈಸೂರನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಟಾಜ್ ಹೋಟಲು. ಅದರ ಬಳಿ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಾಯಿಡು ಹೇಳಿದ.

“ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ವಿಮಲಾ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಲ್ಡ್ ಬಿಯರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ”

ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋದರು. ನಾಯಿಡು ಒಂದು ಗ್ಲಾಸಿನಷ್ಟು ಬಿಯರ್ ಕುಡಿದು ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದ. ವಿಮಲೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಗುಟುಕುಗಳಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕುಡಿದಿದ್ದಳು.

“ಒಂದು ನಿಮಿಷ. ಸ್ವಲ್ಪ ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೆ, ಕುಳಿತುಕೋ”

ಅವಳ ಉತ್ತರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೇನೇ ನಾಯಿಡು ನೇರವಾಗಿ ಟೆಲಿಫೋನ್‌ನ ಬಳಿ ಹೋದ. ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ನವರ ಪರಿಚಯವಿವುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಕನೆಕ್ಟ್ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರೂ ಅವನ ಕಾಲ್‌ಗಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

“ಏನು ಸಮಾಚಾರ ಸಾಹೇಬರೇ !”

“ಸಮಾಚಾರ. ಸಮಾಚಾರ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆರ್ಮುಗಂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನೇ ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ನಮ್ಮವರೇ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ನೋಡಿದರು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಟೋಫನ್ನು, ಎದೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಟ್ಟೆ ಚೆಂಡುಗಳು, ಕೈಬಳೆಗಳು, ಲಿಪ್‌ಸ್ಟಿಕ್, ಸೀರೇ, ರವಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದವು. ಸರ್ದಾರನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳು ತನ್ನನೆಂದು ಗುಲಾಂ ಮಹಮದ್ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಬಾಷಾ ಮತ್ತು ಸರ್ದಾರನನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ.....”

“ಏನು ಆದರೆ.....”

“ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಸಿಕ್ಯೂಟಿಂಗ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರಾರನ್ನೂ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ. ಆರ್ಮುಗಂ ಸಾಕ್ಷೀ ಕೊಡುವವರೆವಿಗೆ ಬಾಷಾ ಹೊಡೆದನೆಂದು ಕೇಸು ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಮುಗಂ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದುದು ಬಾಷಾ ಅಲ್ಲನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ದಾರನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುಲಾಂನ ಬಟ್ಟೆಗಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಈಗ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುಲಾಂ ಹೆಣ್ಣುಡುಪು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಏನು ಅಸರಾಧವೂ ಸಾಬೀತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ಗುಲಾಂ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ”

“ಇಲ್ಲಿಯವರೆವಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ನಾನು ಅನುಕೂಂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದೆ-ಎನ್ನಿ”

“ಆಗುತ್ತಿದೆಯೆಷ್ಟು, ಮಹರಾಯ. ಅಕಾರಣವಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ದಸ್ತಗಿರಿಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಅರಸರೂ ಸಿಡುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾರೆ”

“ಈ ಐ. ಜಿ. ಗಳು ಬಿಡೀಸ್ವ. ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಸಿಡಿಗುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ”

“ನೀವು ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ನಾವು ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ? ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಉರಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿಬಿಡೀಸ್ವ”

“ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಟ್ಟಿರಿ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಸಾಯಂಕಾಲ ರೆಕ್ಸೆ ಹೋಟಲಿನ ಬಳಿ ಭೇಟಿಯಾಗೋಣ”

ಮಾತು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಟೇಬಲ್ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ಮೇಳಿಗೆ ಮೇಜದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಯರ್ ಬಾಟಲ್ ಇತ್ತು. ನಿಮಲೆ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳದೇನೇ ಇನ್ನೊಂದು ಬಿಯರ್ ತರಿಸಿಕೊಂಡೆ”

“ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಬೇಕಾದರೂ ತರಿಸಿಕೋ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿಯನ್ನೂ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಂದುಬಿಡು. ನಾವು ಅರ್ಜೆಂಟಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ವಾಪ್ಸು ಹೋಗಬೇಕು”

“ಅದೇನು, ಬಂದದ್ದು ಹೋಗುವುದು. ಎರಡು ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಯಾವುದಾದರೂ ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಹೊರಡುವುದು-ಎಂದಿದ್ದೆ”

“ಇಲ್ಲ. ಬೇಗ ಹೋಗಬೇಕು ?”

“ಅದೇನು ಅಷ್ಟು ಅವಸರ ?”

“ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು”

“ಏನು, ನೀವು ಹೇಳುವುದೊಂದೂ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ”

“ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಹದೇನೂ ಇಲ್ಲ, ವಿಮಲ. ನೀನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ನಡೆ. ನೇರವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗು. ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಬಳಿ ಇರುವ ಹಣ ಅವರಪ್ಪನ ಮನೆಯದಲ್ಲ. ಅದು ಕದ್ದ ಹಣ. ಆ ಹಣ ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನಾನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇದುವರೆವಿಗೆ ಅವರೊಡನೆ ಓಡಿ ಯಾಡಿದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ತಂಟೆ ತಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಡ”

ವಿಮಲೆ ವಿಸ್ಮಿತಳಾಗಿ ನೋಡಿದಳು.

ದಾಸಪ್ಪ ನಾಯಿಡು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ತಾನಾರಂಬುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ.

ಗ್ಲಾಸುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೀಸಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಳಿದಿದ್ದ ಬಿಯರ್ ವಿಮಲೆ ಕುಡಿಯಲೂ ಇಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ತಲಪುವವರೆವಿಗೆ ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಅವಳು ಮಾತನಾಡಲೂ ಇಲ್ಲ.

೧.೨

ಸಂಪತ್ ನ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಪ್ಪಾಯಿತು. ರೆಕ್ಸ್ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಆದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಆಗಲೀ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ಹೊತ್ತು ಸಂಪತ್ ಗೆ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಅವನು ಹೇಳಿದ.

“ಸಾಹೇಬರೇ! ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಬನ್ನಿ, ನಾವು ಹೋಗೋಣ. ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಿಷ್ಯರು ಇಲ್ಲಿರಲಿ”

ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಂದರ್ ನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂಪತ್ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರೊಂದಿಗೆ ಗಾಂಧೀನಗರದಲ್ಲಿದ್ದ ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಹೋದ. ಅದರ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿತ್ತು. ಸಾಹೇಬರು ಅಂದರು.

“ನೋಡಿದಿರಾ, ಅವರು ಓಡಿಹೋದರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ”

“ನೋಡೋಣ, ಬನ್ನಿ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾವೇನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಹುಡುಕುವುದು ಇದ್ದೇ ಇದೆಯಲ್ಲ”

ಪುನಃ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದಾಗ ನಿರಾಶೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಲಾಲ್ ಬಾಗ್ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮನೆಯ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿತ್ತು.

ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ. ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡ ಹೋಗಿ ಕೂರಿಸಿದ.

ಆಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದರೂ ಸಹ ಸಂಸತ್ ನೊಂದಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಎಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನಂತರ “ಏನು ಬಂದಿರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳುವಂತೆ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ.

“ಇವರನ್ನು ತಮಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರು ಮಿ|| ಸಂಸತ್ ಅಂತ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಖಾಸಗೀ ಪತ್ತೇದಾರರು”

“ಓಹೋ ! ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಮರಣ ಸಂಬಂಧವಾದ ಪತ್ತೇ ತರದೂದಿನಲ್ಲಿ ತಾವು ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ”

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಸಂಸತ್ ನಕ್ಕ.

“ಇವರು ಆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಕೆಲವು ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಕಂಪನಿಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತೀರೇನೋ ಎಂದು ಬಂದೆವು. ನೀವು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಿರಿ”

“ಅಷ್ಟೇ, ಅಷ್ಟೇ. ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಕಂಪನಿ, ಅದು ತಪ್ಪಿದರೆ ಮನೆ. ಅಷ್ಟೇ”

ಆಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಹೇಳಿತು.

“ನೀವೇನೋ ಮಾತನಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ”
ಸಂಪತ್ ಸಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಹೇಳಿದ.

“ನಾವು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ತಾವಿದ್ದರೇನಂತೆ ? ತಾವೇ ರಾಮಾನುಜಂ ರವರಲ್ಲವೇ ?”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಮಾನುಜಂನ ಎದೆ ಜಗ್ಗಿందిತು. ಈ ಪತ್ತೇದಾರನಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ? ಆದರೂ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡು ಕುಳಿತ.

ಸಂಪತ್ಗೆ ಸಹ ಗೊತ್ತಿರುವ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರೆಂದು ಸಾಹೇಬರು ವಿಸ್ಮಿತರಾದರು. ಆಗ ಸಿಳ್ಳೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದ.

“ಇವರು ರಾಮಾನುಜಂ ಅಂತ. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಧರ್ಮ ರತ್ನಾಕರ ಬಾಬೂರಾಯರ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಈ ಕಂಪನಿ ಮಾಡುವ ಪ್ಲಾನ್ ಇವರದೇ. ಇವರಿಗೂ ಯಜಮಾನರಿಗೂ ಸರಿಹೋಗದೇ ಬೇರೆಯಾದರು. ಆದರೂ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಏನೋ ಈ ದಿನ ಹೀಗೇ ಬಂದವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು”

ಸಂಪತ್ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ಅಂದ.

“ನೋಡಿದಿರಾ, ರಾಮಾನುಜಂ. ನೀವು ಈ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯರಾದವರು. ಅಂತಹವರೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ”

ಮುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವಂತಿತ್ತು, ರಾಮಾನುಜಂಗೆ. ಆದರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ.

“ಮಿ|| ರಾಮಾನುಜಂ. ನೀವೂ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟ್ ಗೀಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲವೇ ?”

ರಾಮಾನುಜಂ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಖೈಡಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದ.

“ಹೌದು. ನಾನು ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜ. ಅದೇ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೂ ಬಾಬೂರಾಯರಿಗೂ ಪರಿಚಯವಿದ್ದದ್ದು. ಆದರೆ ಈಗ ನೀವು ಬಂದಿರುವ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ನಾನು ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ

ಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ತಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣವಾಗಲಿ”

“ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು. ತಮಗೂ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲವೆಂದರೇನು ? ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಪುಧಾನವಾದ ಪಾತ್ರ”

ಇಸ್ರೇಲ್ ಕ್ವರ ಕಡಿ ತಿರುಗಿ ರಾಮಾನುಜಂ ಹೇಳಿದ.

“ಸಾಹೇಬರೇ ! ಇವರು ಅಕಾರಣವಾಗಿ ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಎದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇವರು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೀವು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ”

ಸಾಹೇಬರು ಮಾತನಾಡುವ ಮೊದಲು ಸಂಸತ್ತೇ ಹೇಳಿದ.

“ತಲಹರಟೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತುಕೋ. ನೀನೇ ಅಲ್ಲ ವೇನಯ್ಯಾ, ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಷ್ಟತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕ್ಯಾಷ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದುದು”

“ಆ-ಆ-ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಸ್ರೇಲ್ ಕ್ವರವರೇ ! ಇವರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏನೇನೋ ಆಪಾದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಆಧಾರವಿದೆ ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ಆಧಾರ ಗೀಧಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿ, ಸಂಸತ್ ಸ್ವಾಮಿ”

“ಹೂಂ. ಮಾತನಾಡಲು ಮೊದಲು ಏನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಿ.”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಇರಲಿ. ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ. ಐದು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀನು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಬಾಬೂರಾಯರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಜರೀಪಂಚಿ ಕರೀಕೋಟು, ಶಲ್ಯ- ಬೆಂಡಿನ ರುಮಾಲು. ನೀನೇ ಬಾಬೂರಾಯನೆಂದು ತಿಳಿದು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮ್ಯಾನೇಜರು ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.”

ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ರಾಮಾನುಜಂ ಅಂದ.

“ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೇ ? ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೇ ? ಯಾರನ್ನೋ

ನೋಡಿ ಯಾರೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬ್ಯಾಂಕಿನವರೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ?”

“ಏಳೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದಲೇ ನೀನು ಹೋಗಿದ್ದು. ರಾಮಾನುಜಂ, ನಿನ್ನ ಮುಖ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಬಾಬೂರಾಯರ ಮುಖವಂತೆಯೇ ಇದೆ. ವಿಸಾಯೊಂದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ತೇಟ್ ಅವಂತೆಯೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮ್ಯಾನೇಜರು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಾಬೂರಾಯ ಎಂದುಕೊಂಡರು.”

ರಾಮಾನುಜಂ ಮಾತನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಸತ್‌ನೇ ಹೇಳಿದ.

“ನಾನೂ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಬಳಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ನೀನು ಹಣ ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ‘ಕುಸುಮಶರ-ಸಮನೆನಿಪ..... ಮುಲುಗುತ್ತಿದ್ದೆಯಂತೆ. ಅವರು ಇದೇನು ಹಾಡು ಎಂದಾಗ ವರದಾಚಾರ್ಯರು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು -- ಎಂದು ಹೇಳಿದೆಯಂತೆ. ಆಚಾರ್ಯರು ‘ಕುಸುಮಶರ - ಸಮನೆನಿಪ.....’ ಎಂದಾದರೂ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ರಾಮಾನುಜಂ”

“ಏನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಏನು ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು”

“ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ - ಕೇಳು. ಅವರು ಹಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಸವಿಯರು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಡು. ಬಾಬೂರಾಯರು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೂನುರಾಗ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ನೀನು, ಅವರ ವೇಷಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಅದೇ ರೀತಿ ಹಾಡು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನೋ, ಅಥವಾ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ‘ಕುಸುಮಶರ.....’ ಆಚಾರ್ಯರು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು - ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ”

ಈ ಬಾರಿ ರಾಮಾನುಜಂ ಗಡುಸಾಗಿ ಅಂದ.

“ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲದ ಅಸಹಾದಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ.”

“ಧರ್ಮಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನು, ನೀನು. ಅಲ್ಲವೇ ? ಇನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳು. ಈ ಕೇಸು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಂದ ದಿನವೇ ಆ ದಿನ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ತಂದವರು ಬಾಬೂರಾಯರಲ್ಲವೆಂದು ಬೂಹೆ

ಮಾಡಿದೆ. ಅದಿರಲಿ. ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದಿರಿ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ.”

ರಾಮಾನುಜಂ ಮತ್ತು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸಂಪತ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದರು.

“ಮೊದಲು ಬಾಬೂರಾಯರ ರುಜುವನ್ನು ಚೆಕ್‌ನ ಎರಡು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಯೂ ಪೋರ್ಚರೀ ಮಾಡಿಸಿದಿರಿ, ಅನಂತರ ಸೆಲ್ಫ್ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹಣವೆ ಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನೂ ರಂಗನಾಯಕಿಯಿಂದ ಬರೆಸಿದಿರಿ. ಆ ರಂಗನಾಯಕಿ ಊರಿ ನಲ್ಲೆರಬಾರದೆಂದು ಅವಳನ್ನು ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದಿರಿ ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಈಗ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಎನ್ನು. ಅನಂತರ ಅವಳ ಅಣ್ಣ ಆರ್ಮುಗಂನಿಂದ ಬಾಬೂರಾಯರನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನು ನಾರ್ತ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಮುದುಕನ ಮೇಲೆ ಕಾರು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ. ಅದು ವಿಫಲವಾಗಲು ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆ ಆತನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಹಾಲಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಸಾಲದೆಂದು ಹೇಳಿ ಆಶಾದೇವಿಯನ್ನು ಹೊರಗಡೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವಳು ಕುಡಿಯುವ ಹಾಲಿಗೆ ನಿಜ ಬರುವಂತಹ ಯಾವುದೋ ಪದಾರ್ಥ ಹಾಕಿದ. ಮುದುಕನ ಹಾಲಿಗೂ ಹಾಕಿದನೋ ಏನೋ ? ಆಶಾ ನಿಜ ಮಾಡಲು ಹೋದ ನಂತರ ಆ ಕೋಣೆಗೆ ತೋಟದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಬಾಗಿ ಲನ್ನು ತೆಗೆದ. ತೂಗಟಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಿಷ್ಟೂ ಅಣಿ ಮಾಡಿ ಗಣೇಶಪಿಳ್ಳೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟ. ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಆರ್ಮುಗಂ ತೋಟದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಮಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿಜ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಮುದುಕ ಮಲಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಆರ್ಮುಗಂ ಸೈಯ ನೈಡ್ ಬಾಟಲು ತೆಗೆದು ಮುದುಕನ ಬಾಯಿ ಬಿಚ್ಚಿ ಕೆಲವು ಹರಳುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಸೀಸೆಗೆ ಬಿರಡಿಯನ್ನು ಹಾಕದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದ. ನೋಡುವವರಿಗೆ ಮುದುಕ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನೆಂದು ನಂಬುವಂತಿತ್ತು ಆ ತರಹ. ರಾಮಾನುಜಂ, ನೀನು ಬಹಳ ಉದ್ಧಿವಂತ. ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನು ಬಿರಡಿ

ಮತ್ತು ಸೀಸೆಗಳ ಮೇಲಿನ ತನ್ನ ಕೈ ಬೆರಳ ಗುರ್ತುಗಳನ್ನು ಅಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪೊಟಾಸಿಯಂ ಸೈನೇಡ್ ಸೀಸೆ ಅಥವಾ ಬಿರಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾರ ಕೈ ಬೆರಳ ಗುರುತುಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀವು ಹೇಳುವುದೊಂದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ, ರಾಮಾನುಜಂ. ನಾಟಕದ ವರಿಗೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆಯಲ್ಲ, ಬುಳ್ಳಪ್ಪ ಅವನು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇ?”

“ಹೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಅಂತಲೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಿ. ನಾನೂ ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು. ನಾಟಕ ಸಾಮಾನು ಕೊಡುವ ಬುಳ್ಳಪ್ಪ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ತಪ್ಪೇನು?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದುಕೋ. ಅವಸರ ಪಡಬೇಡ. ನೀನು ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನಿಂದ ಜರೀ ಪಂಚೆ, ಪೇಟಾ, ಕರೀಕೋಟು, ಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಕೊಂಡೆ. ಅವನ್ನು ಉಪಾಯವಾಗಿ ವಾಪ್ಸು ಕಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿ.”

“ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ರಾಮಾನುಜಂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಒಂದು ವೇರೆ ನಾನೇ ಬಾಬೂರಾಯರ ಹಾಗೆ ವೇಷ ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಹೊಸಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಳೆದು ಯಾಕೆ ಬೇಕು?”

“ಅದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಹೊಸದನ್ನೇ ಧರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ನಾರಣಯ್ಯರಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಥವಾ ಅದು ಅನಂತರ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು. ಕೆಲಸವಾದನಂತರ ಅದನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದರೂ ನಾಶಮಾಡಿದ ಕುರುಹುಗಳು ಕಂಡುಬರಬಹುದು. ಅದರ ಬದಲು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ವಾಪ್ಸು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ.”

“ನೀವೆಲ್ಲಾ ಕತೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಸ್ವಾಮಿ.”

ರಾಮಾನುಜಂ ಎದ್ದುನಂತೆ ಚೇಬಿನಿಂದ ಸ್ಯಾಕು, ಬೆಂಕೀಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಸಿಗರೇಟು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

“ಈ ಕೇಸು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಂದ ದಿನವೇ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ತಂದವರು ಬಾಬೂರಾಯರಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರಿತು — ಎಂದು ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ, ಅದೇ ದಿನ ಇಂತಹ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದೆ.

ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಹುಡುಕಿದಂತೆ ಬುಳ್ಳಪ್ಪನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕಿಸಿದೆ. ಬುಳ್ಳಪ್ಪನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರೀ ಲಾಂಗ್ ಕೋಟಿನ ಮೇಲೆ ಕೈ ಬೆರಳ ಗುರು ಗಳಿದ್ದವು. ಅದರ ಪೋಟೋಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದೆ. ನಡೀ. ಈಗ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಕೈ ಬೆರಳ ಗುರುತುಗಳನ್ನೂ ಆ ಪೋಟೋದಲ್ಲಿರುವ ಕೈ ಬೆರಳ ಗುರುತುಗಳನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡೋಣ.”

ರಾಮಾನುಜನ ಧೈರ್ಯವು ಗಳಿಗೆ ಗಳಿಗೆಗೂ ಕುಸಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಧೈರ್ಯವು ಬಂದಿತು. ಸೇದು ತ್ತಿದ್ದ ಸಿಗರೇಟು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ತಟ್ಟನೆ ಜೇಬಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಪಿಸ್ತೂಲು ತೆಗೆದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪತ್ತೇದಾರನಿಗೂ ಇನ್ನಪ್ಪೆಕ್ಕರಿಗೂ ತೋರಿಸಿದನು. ಅವರೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರ ಟುಹೋದ.

ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕಾದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಕೊಂಡರು. ಸಂಪತ್ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೇಳಿದ.

“ಅವನು ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು ?”

“ನೋಡೋಣವಂತೆ. ಮೊದಲು ಇವನನ್ನು ಬಂಜೋಬಸ್ತು ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಅವನನ್ನು ನೋಡೋಣ.”

ಸಂಪತ್‌ನ ಸಲಹೆಯಂತೆಯೇ ಗಣೇಶನ ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಬಾಯಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ತುರುಕಿ, ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ, ಮನೆಯ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು.

ಸ್ವಿಪಿಂಗ್ ಪೂಲ್ ಎಕ್ಸ್‌ಟೆನ್ಷನ್‌ನ ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಳಿ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವರ ಬಳಿಗೆ ಸುಂದರ್ ಬಂದು ಹೇಳಿದ.

“ಆಸಾಮಿ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದಾನೆ.”

“ಇರಲಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳೋಣ, ಬಾ.”

ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನಂತರ ಸಾಹೇಬರು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಸಂಪತ್‌ನ ಕಡಿ ನೋಡಿದರು.

“ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮಾನುಜನನ್ನು ವೊನ್ನೆಯೇ ಸುಂದರ್ ಗಮನಿಸಿದ. ಅವನ ಮನೆಯನ್ನೂ ಪಿಳ್ಳೆಯ ಮನೆಯನ್ನೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದ. ರಾಮಾನುಜಂ ಓಡಿ ಹೋದನಂತರ ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆಂದೇ ಧೈರ್ಯವಾಗಿದ್ದ. ಗಣೇಶ ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುವಾಗ ರಾಮಾನುಜನ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಡಲೆಂದು ಸುಂದರನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆ.”

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಐರೋಪ್ಯ ವೇಷ ಧಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಹೊರಗಡೆ ಬಂದ. ಮನೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಜಗುಲಿಯಿಂದ ಇಳಿದ. ಮರೆಯಲ್ಪಿದ್ದವರು ನೋಡಿದರು.

ಕರಿಯ ಸೂಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಕಾಲಿಗೆ ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ಬೂಡ್ಡು. ತಲೆಗೆ ಹಳೆಯ ಈವ್‌ನಿಂಗ್ ಹ್ಯಾಟು. ಎಡಗೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸೂಟು ಕೇಸು. ಬಲಗೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ಕಿಂಗ್ ಸ್ಪಿಕ್. ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಯುಗುಳುತ್ತಿರುವ ಚುಟ್ಟು. ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಕರಗಿದೆ. ಮೂಗಿನ ಕೆಳಗೆ ಹಿಟ್ಟರ್ ವಿಸಾಯಿದೆ. ಸಂಪತ್ ಹೇಳಿದ.

“ಆ ಕರಿಯ ದೊರೆಯೇ ರಾಮಾನುಜಂ. ಹುಷಾರಾಗಿರಬೇಕು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗದಂತೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕು”

ಸುಂದರ್ ಮತ್ತು ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಪಿಸ್ತೂಲುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಅವನ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು ತಡೆದರು. ಕರೀ ದೊರೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ಸಂಪತ್ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅವನ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಪಿಸ್ತೂಲು ಇತ್ತು.

“ಸಾಹೇಬರೇ ! ರಾಮಾನುಜಂ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿರುವ ಸೂಟುಕೇಸು ತೆಗೆದು ಹುಷಾರಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ವೈಯ್ಯಾಳೀ ಕಾವಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳಿರಬಹುದು”

ಸಾಹೇಬರು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದರು.

ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ರಾಮಾನುಜನನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. ಒಂದು ಕಡಿ ಸುಂದರ್‌ನೂ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡಿ ಸಾಹೇಬರೂ ಕುಳಿತರು. ಸಂಪತ್ ಕರೀ ದೊರೆಯ ಜೇಬುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ

ಪಿಸ್ತೂಲು ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಜೀವಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪ್ರೋಲೀನ್ ಸ್ಟ್ರೀಟ್ ಕಡೆ ಕಾರುಬಿಟ್ಟ.

೧೮

ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಸಾಹೇಬರು ಗಡ್ಡ ಸೀಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು.

‘ಆರಸರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಹಳ ಪಸಂದ್ ಮಾಡಿದರು, ಸಂಪತ್ ಸಾಮಿ’

‘ಪಸಂದ್ ಮಾಡದೇ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ? ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಜೀಫ್ ಡಿಟಿಕ್ಟಿವ್ ಕೆಲಸ ಕೊಡಬೇಕು’

‘ಅದೂ ಹೇಳಿದರು. “ನಾನು ಸಂಪತ್ ಗೆ ಜೀಫ್ ಡಿಟಿಕ್ಟಿವ್ ಕೆಲಸವೇ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವನು ಪತ್ತೇ ತರವೂದು ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಲಸದಿಂದ ಡಿನ್ ಮಿನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಡಿನ್ ಮಿನ್ ಆಗುವಂತಹ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸುವ ಬದಲು ಕೊಡಿಸದಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದರು.”

ನಡುವೆ ಸೀತಮ್ಮ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಹೇಳಿದರು.

‘ಕೆಲಸವೂ ಬೇಡ, ಗಲಸವೂ ಬೇಡ. ಈಗ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಗಿಟ್ಟುತ್ತದೆಯೇ, ಸಾಹೇಬರೇ !’

‘ಗಿಟ್ಟಿಬಹುದಮ್ಮ. ಆದರೆ ದೇವಿಯೂ ಅನಂದ ರಾಯರೂ ಬಹಳ ಸ್ನೇಹವಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ಅವರೇನಾದರೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ದಂಪತಿ ಪೂಜೆಯೋ ಏನೋ ಮಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲಾ ಅವು ಮಾಡಿ, ನಿಮಗೆ ಸೀರೇ, ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಪಂಚೆ ಕೊಡಬಹುದು’

‘ಅದಾರೋ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಅನಂದರಾಯರಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಳ್ಲವೇ ?’

“ಬಿದ್ದಿದ್ದಳಮ್ಮ, ವಿಮಲಾ ಅಂತ. ನಮ್ಮ ಸಾಮಿಯವರು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅನವರಾಯರಿಗೆ ಏನಾಲೋ ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು”

“ಹೋಗಲಿ, ಜಿಡಿ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಜಿನ್ನಾಗಲಿ”

“ನೀವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಮ್ಮ. ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮಾ ವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ನೀರಿ ಕಲಾಪತ್ತಿನ ನೀರೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹಟ ರಿಡಿ ಯುತ್ತೇನೆ”

